

SİSTEM İÇİ ÇÖZÜME KARŞI TÜM ENERJİMİZİ DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İÇİN HARCAYALIM

Devlet mekanizmasının her organına yerleşmiş, konumlanmış iktidar kliğinin çeşitli oyunlarla seçime hazırlandığı, her türlü dalavereyle rakiplerini alt etme uğraşı içinde olduğu bir seçim sürecini "demokrasi" süreci ile tanımlamak elbette "ahmaklık" olacaktır. Seçim öncesi hızlandırılmış "HDP Kapatma Davası" sıcak gündem olarak devam ederken, hazine yardımına yönelik konulan anti-demokratik ambargo da sistemsel olarak demokratik olmayan seçimlerin tezahürü olmuştur.

KOLEKTİF DOĞRULTU

Sınıf Mücadelesi İçinde Çelikleşerek
Halk Savaşı Çizgisini Kuşanalım

SAYFA 12-13

Yeni Demokrasi

18 OCAK-1 ŞUBAT 2023

•SAYI: 129 • FİYAT: 7 TL • ISSN: 2630-5526

gazetesi

Ölümsüzleşenlerimizin Adı DEVİRİM ANDIMIZDIR!

GÜNCEL

5

MEŞA AZADÎ

10

DÜNYA

18

KURAKLIK SONUÇTUR, SORUN EGEMEN SINIFLARDIR

Kuraklık elbette büyük bir tehlikedir. Egemen sınıfların açıklamalarına göre özellikle "2040-2050" yılı tarihlerinde ciddi kuraklık sorunlarıyla karşılaşılacağı tahmin ediliyor. Egemen sınıfların kendilerinden bağımsız tartışması için ironi içeren yanı. Zira yapılan konferanslar, toplantılar vs. talan düzenini değil, "fazla nüfusu" sorun olarak görüyor. Bu durum egemen sınıfların doğası gereği verecekleri bir cevap.

"ALTILI MASA" NIN ALTINDAN KÜRT HALKINA ÖZGÜRLÜK ÇIKMAZ!

Rojava'daki Kürtlerin, TC'nin kara operasyonu tehditleri altında ciddi bir saldırganlıkla boğulmaya çalışılan Kürt ulusal kazanımlarını korumak adına "ulusal birlik" beklentileri kuşkusuz anlamlıdır. Emperyalistlerin bölgedeki varlığı, bölge gerici egemenlerinin tehditleri altında bu beklentileri gerçekliğe kavuşması yalnızca bağımsız bir çizgiye dayalı bir mücadele ile mümkündür.

LATİN AMERİKA'DA GERİCİ KLİKLERİN DALAŞI VE HALKIN DİZGİNLENEMEYEN ÖFKESİ

Emperyalistlerin bir yandan tahakkümünü korumak, bir diğer yandan da olabildiğince sömürü için uygun koşulların sağlanabilmesi adına açık müdahalelerde buldukları görülmekte, ayrıca sömürünün bu derece katmerli oluşu ve bırakılan "kırıntıların" sınırlı oluşu, bu ülkelerin bağımlı yapılarını da derinleştirmektedir.

Tutsak Partizan Dursun Er yazdığı mektupta hapishanede süren hak ihlallerini anlattı

İSTANBUL- Silivri Hapishanesinden tutsak Partizan Dursun Er yazdığı mektupla hapishanede süren hak ihlallerini anlattı. Er, birçok alanda haklarının gasp edildiğine değindi. Kitaplarının verilmediğini, spor-sohbet haklarının sürekli gasp edildiğini ve hapishane idaresinin sürekli tutsaklar hakkında soruşturma açtığını aktaran Er, "Yasaklı ve hakkında toplatma kararı olmadığı halde kitaplarımız verilmiyor, pandemi öncesi haftada bir gün 3 saat olarak çıktığımız spor-sohbet hakkımız 1 saate indirilmiş durumda. Ayrıca birçok hapishanede bakanlığın kararıyla görüşler bir buçuk saate çıkarılmışken burada öyle bir uygulama henüz gerçekleşmedi. Hapishane idaresi tamamen haklı, meşru ve insani taleplerimizi karşılamak yerine taleplerimizin karşılanması ve haklarımızın gasp edilmesine karşı göstermiş olduğumuz tepki ve tavırları gerekçe göstererek hakkımızda sürekli disiplin soruşturmaları açılıyor ve hücre cezaları verilmesini istiyor." dedi.

Hapishane idaresine yer değişikliği için taleplerde bulunduğunu ancak dilekçelerinin hiçbirine yanıt verilmemesine karşılık fiili eyleme geçtiğini

Bu soruşturma ve verilen cezaların tutsaklar üzerinde iyi halli olmama durumu yaratma çabasından ileri geldiğini söyleyen Er, hapishanelerde

durumu bahane edilerek tutsakların hakları ve özgürlükleri bu kurul eliyle gasp ediliyor. Kaldı ki iyi halli olmama durumunu yaratan gerekçeler kendilerinin haksız, hukuksuz ve keyfi uygulamalarının sonucudur. Birçok hapishanede tahliye olması gereken arkadaşlar bu gerekçeler ve bu kurul eliyle tahliye edilmiyor ve zorla hapishanelerde tutuluyorlar."

aktaran Er, taleplerinin karşılanmadığını ayrıca hakkında bunun yüzünden 4 tane soruşturulma açıldığını ve kendisiyle dayanışma içerisinde olan tutsaklara da soruşturma açıldığını belirtti.

bulunan gözlem kuruluyla tutsakların tahliyelerinin engellendiğini şu sözlerle aktardı:

"Hapishanelerde gözlem kurulu diye bir kurul kuruldu. İyi halli olmama

iyi halli olmanın tüm baskı ve keyfi uygulamalara sessiz kalmak anlamına geldiğini belirten Er, "Hapishanelerde sistematik olarak uygulanan bir psikolojik şiddet ve işkence var. Birçok yerde ve durumda bu şiddet ve işkence fiziksel boyutta gerçekleşiyor. Ancak başaramıyorlar ve başaramayacaklar. İnadımız, umudumuz ve direncimiz tarihimizden mirastır bize. Hapishaneler üstesinden gelinmeyecek ve yenilmeyecek yerler değildir. Yeter ki kararmasın sol memenin altındaki cevahir." diyerek idarenin bu politikalarla başarılı olamayacaklarını vurguladı.

Hasan Gülmez Küçükalyalı Mezarlığı'nda toprağa verildi

İSTANBUL- Proletarya Partisinin ilk ölüm orucu şehidi Nergiz Gülmez ve Tutsak Partizan Ali Gülmez'in babası Hasan Gülmez Küçükalyalı Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Proletarya Partisini ilk ölüm orucu şehidi Nergiz Gülmez ve Tutsak Partizan Ali Gülmez'in babası Hasan Gülmez 15 Ocak'ta sabah saatlerinde geçirdiği kalp krizi sonucu yaşamını yitirdi. Gülmez, Gülsuyu Cemevinde yapılan töreninin ardından Küçükalyalı Mezarlığı'nda toprağa verildi. Cenaze törenine Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA) de katılım gösterdi.

PŞTA adına yapılan konuşmada Hasan Gülmez'in yaşamına değinilerek "Hasan amca öyle acılar içinde yaşamış ki bugüne kadar, önce Dersim'de askerlerin postallarını görerek, tanık olarak yaşamıştır. Sonra Dersim'den İstanbul'a sürgün gelerek burada evlatlarını mücadeleye büyütmüş, yetiştirmiştir." denildi.

Hasan Gülmez Gülsuyu Cemeviden düzenlenen törenin ardından Küçükalyalı Mezarlığı'nda toprağa verildi.

Tutsak Partizan Ali Gülmez'in babasının cenazesine katılım talebi ise savcılık tarafından reddedildi.

Gazeteci Sezgin Kartal tutuklandı

HABER MERKEZİ- İstanbul'da evi basılarak gözaltına alınan Karşı Mahalle muhabiri Sezgin Kartal, çıkarıldığı mahkemece tutuklandı. İstanbul'da gözaltına alınan Sezgin Kartal, Vatan Emniyet Müdürlüğü'nde 4 gün gözaltında tutulmasının ardından "örgüt üyeliği" iddiasıyla tutuklama talebiyle Sulh Ceza Hâkimliği'ne sevk edildi.

Karşı Mahalle'nin twitter hesabından yapılan açıklamada, Sezgin Kartal'ın sevk edildiği hakimlikçe tutuklandığı belirtildi.

Karşı Mahalle'nin açıklaması şöyle: "Hâkimlik, muhabirimiz Sezgin Kartal'ın tutuklanmasına karar verdi." "Bu ülkede yine şafak vakti evi basılan, gözaltına alınan bir gazeteciye adliye önünde bekliyoruz. Bu ülkede sistematik olarak özgür basına yönelen saldırılar, bugün Karşı Mahalle muhabiri Sezgin Kartal arka-

daşımızı hedef aldı. Üstelik 10 Ocak Çalışan Gazeteciler Günü'nde... Çalışan Gazeteciler Günü'nde bir gazetecinin kapısı kırılarak evi basıldı, kendisi gözaltına alındı, mesleki ekipmanlarına el kondu. Bu sömürü ve zorbalık düzeninin, bu diktatörlük rejiminin gazetecileri hedef almasının nedeni

çok açık. Yaratıkları yıkımı gizlemek istiyorlar. Baskıcı, sömürücü, otoriter rejime karşı yükselen sesler duyulmasını istiyorlar. Yeni yeni Kabataş

yalanlarıyla, hakikati eğip bükerek iktidarlarını sürdürmek istiyorlar. O yüzden hakikatin izini süren özgür basın çalışanları onların hedef tahatasında. Gözaltındayken "Yılmadan, usanmadan gazeteciliğe devam" mesajını bizlere ulaştıran Sezgin arkadaşımızın kalemi susturulmaya, objektifi karartılmaya çalışılıyor!"

POLİTİK GÜNDEM

SİSTEM İÇİ ÇÖZÜME KARŞI TÜM ENERJİMİZİ DEMOKRATİK HALK DEVRİMİ İÇİN HARCAYALIM

Ülke gerek iktidar kliği gerekse de muhalefet kliğinden üst üste yapılan açıklamalar ve hamlelerle birlikte gayriresmî olarak seçim sathına girmiş durumda. İster erken (iktidar kliğinin vurgusuyla öne çekilmiş) seçim, isterse zamanında seçim olsun, işçi ve emekçilerin sırtında ağır bir yük oluşturan ekonomik krizin gölgesinde girilmiştir seçim sürecine. Kendi içlerinde alabildiğine çatışmalar yaşayan egemen sınıf kliklerinin en büyük korkusu seçim öncesi kriz kaynaklı bir toplumsal muhalefetin patlak vermesidir. Bu nedenle her ne olursa olsun egemenler cephesinden seçim sürecinin en büyük argümanını, yönelimini kitlelerin öfkesinin sistem içinde öğütülme hamleleri oluşturmaktadır. Cumhuriyet'ten bir kez daha "çözersek biz çözeriz" söylemleri eşliğinde yeni bir "verin yetkiyi, alın etkiyi" hamleleri duyulmaya başlanırken, Millet İttifakı cephesinden ise "seçime kadar sabır" çağrıları kendi iç çatışma ve rekabetlerinin ürünü olduğu kadar, krizin çarpan etkisini iliklerine kadar hisseden emekçileri oyalama hamleleri olduğu açık bir gerçektir.

TÜİK tarafından açıklanan "2022 Üçüncü Çeyrek GSMH (Gayri Safi Milli Hasıla)" verilerinde yüzde 3,9 büyüme görünse de bir önceki çeyreğe göre yüzde 4 oranında bir küçülme vardır. Krize paralel olarak düşen bu oranın ara parametrelerine bakıldığında ise krizin faturasının kime çıkarıldığı daha net anlaşılacaktır. Aynı verilerde sermayenin milli hasıladan aldığı pay oranı artış sağlayarak yüzde 54,8'e yükselirken, emeğin aldığı pay oranı ise düşüş göstererek 26,3 düzeyine gerilemiş ve tarihin en dip noktalarına gelmiştir. Yani başka bir tanımlamayla sermaye krizden çıkarılmaya çalışılırken, krizin yükü emekçinin sırtına yüklenmiştir. Sömürü düzeninin genel karakteristik özelliği olan bu uçurum özellikle kriz dönemlerinde makasın daha da açılmasına neden olmaktadır. Cephesi ne olursa olsun egemen sınıf klikleri, sistemin kendi açmazı olan ekonomik krizi yine kendisinin çözeceğini iddia ederek krizi yönetmeye çalışmakta, bunun siyasi bir yönetememe krizine dönüşmesini ötelemek istemektedir. Tam da bu aşamada seçimler demokrasi(!) aldatmacası olarak bir kez daha imdatlarına yetişmiştir. Ve bunu sonuna kadar kullanarak krizin etkisini

kırmaya çalışacaklardır. Bununla birlikte klikler arası pay kapma yarışı da alabildiğine hızlanmış, kızıymış durumdadır. Kitleleri kendi pay kapma mücadelelerine yedekleme hedefiyle hız kazanan çalışmalar, her türlü yöntem mubah olacağı bir aşamaya evrilmiştir.

Özellikle iktidar kliği iç ve dış politikada tüm konumlanmasında bir revizyonla birlikte bu sürece hazırlanmaya başlamıştır. İç politikada esas hamlelerinin ekonomi temelli yürümesinin güncel gerçeklikle birebir alakası vardır. Zira "boş cep koltuk salları" korkusu iktidar kliğini sarmış durumdadır. Dış politikada dün "kalles" olanların bugün "kardeş"e dönüşmesi de bu sorunla bağlantılıdır. Nitekim, Birleşik Arap Emirlikleri ve Suudi Arabistan ile yapılan anlaşmaların arka planında kasaya sıcak para akışı sağlayan anlaşmaların olduğu bilinmektedir. Rusya merkezli Suriye politikasında da benzer açmazların yarattığı geri çekilme halinin olduğu görülmektedir. İstihbarat Başkanları ve Savunma Bakanları düzeyinde başlayan normalleşme görüşmeleri, Dışişleri Bakanları ve ardından Devlet Başkanları arasındaki görüşmelerle taçlandırılma girişimleri, Suriye'nin açık "görüşmeler için Türkiye'nin Suriye topraklarını terk etmesi ve teröristlere desteğini kesmesi gerekir" çıkışının ardından şimdilik ötelenmiş gibi görünüyor. Bununla birlikte bu ön şartın hemen ardından Cumhuriyet'ten yanıt gecikmemiş ve İbrahim Kalın aracılığıyla "Suriye'ye kara operasyonunun eli kulağında" çıkışı sergilenmiştir. Bu kuyruğu dik tutma halinin "büyük devlet" kibri kadar iç kamuoyunu ve seçimi düşünerek verilmiş mesaj olduğu aşikârdır. Zira ne Rusya'nın ne de ABD'nin böyle bir operasyona onay vermediği bir ay öncesi "çark etmelerden" bilinmektedir. Henüz aksini doğrulayacak bir gelişmenin yaşanmadığı da ortadadır.

Devlet mekanizmasının her organına yerleşmiş, konumlanmış iktidar kliğinin çeşitli oyunlarla seçime hazırlandığı, her türlü dalavereyle rakiplerini alt etme uğraşı içinde olduğu bir seçim sürecini "demokrasi" süreci ile tanımlamak elbette "ahmaklık" olacaktır. Seçim öncesi hızlandırılmış "HDP Kapatma Davası" sıcak gündem olarak devam ederken, hazine yardımına yönelik konulan anti-demokratik ambargo da sistemsel olarak demokratik olmayan seçimlerin tezahürü olmuştur. Öte yandan yargı,

güvenlik gibi kurumların içerisinde kurumsallaşmış yapısıyla, Ankara'da iç hesaplaşma sonucu polis-mafya-siyaset kıskacında öldürülen faşist bir unsurun cinayetine dair bütün oklar MHP'yi işaret etmesine rağmen kılını kıpırdatmayan, aklama pratiği ile üstünü örtmeye çalışan iktidar kliği, diğer taraftan "seçim güvenliği bizde" açıklaması ile seçim güvenliğine dair şüpheleri törpülenmeye çalışmıştır. İktidar kliği seçim öncesi böylesi bir cinayetin yaratacağı tahribatın altında ezileceği için adeta MHP'ye koruma kalkanı örmüş durumdadır. Takınılacak aksi pozisyon, iktidar kliği içinde büyük bir çatışma yaratacak etkiye sahiptir ve iktidar kliğinin bunu göğüsleyebilecek durumu yoktur. Ancak meseleyi sadece buradan doğru yorumlamak eksik kalacaktır. Zira MHP sadece iktidar kliğinin temel kolonlarından değil, bir bütün sistemin dayandığı kolonlardan birisidir. Cinayetin ve iktidar tarafından takınılan tavrın özgünlüğü süreçle alakalı bir durumdur. Ancak, MHP'nin dışında tutulma hamlesi bir bütün sistem içinde konumlandığı yer ve önemle alakalıdır.

Muhalefet kliği 6'lı Masa etrafında seçim çalışmalarını hızlandırma turlarına devam etmektedir. İktidar kliğine yönelik yıpratma hamlelerini de kapsayan çalışmalar son olarak Süleyman Soylu'nun önderlik ettiği "Trol Ordusu"nun deşifreyonu ile devam etmektedir. Elbette ortaya saçılan iddialar burjuva-feodal siyasetin kirli yüzüne dairdir ancak iktidar kliğinin kötü bir kopyası olan Millet İttifakı içinde aynı tespitler pekâlâ mümkündür.

Salt AKP/MHP karşıtlığı üzerinden oluşturulan her program ve çözüm yönteminin yine de sisteme endekslendiği gözden kaçmamalıdır. Bu anlamda meselenin AKP/MHP faşizmi, ekonomi politikaları, yönetme taktiklerinin ötesinde anlamı vardır ve sistemsel bir sorundur. Bunu kavramak özgün olarak seçim sürecinde, genel olarak ise stratejik olarak nerede-nasıl konumlanılması gerektiğinin temeli olacaktır. Aksi takdirde demokrasi ve devrim adına seçimlere yüklenen anlamın, konumlanmanın sistemin ekmeğine yağ sürülmesinden başka anlamı yoktur. Kimi demokrasi ve devrim güçlerinin reformizmle malul bakış açısı ve bu kavrayıştan yoksun hali, dümeni AKP/MHP faşizmi karşıtlığı üzerinden Millet İttifakı'na doğru kırmakta, ortak(!) aday anlaşması du-

rumunda, tek bir blok halinde Cumhuriyet İttifakı'na karşı zafer kazanmak üzere aynı safta buluşmaya kapı açmaktadır.

Oysa halkın çıkar ve çelişkileri AKP/MHP karşıtlığının ötesinde köklü bir sorunun ürünüdür ve var olan dinamik seçimlere değil devrime yönlendirilmelidir. Bunun için elbette çeşitli araç ve argümanlarla ajitasyon-propaganda ve örgütlenme çalışmaları yürütmek elzemdir ancak bunların sistem sınırları içine hapsedilmeye çalışılmasına karşı da ayrıca uyanık ve mücadeleci olunmak zorundadır. Sistem içine hapsedilmeye çalışılan kitlelerin sitem dışı ve gerçek mücadele alanına yönlendirilmesi ve kurtuluşun doğru adresinin gösterilmesi bugün komünistlerin önünde duran en büyük görevdir. Bunun söylem ötesinde pratik sorumluluğu vardır ve tüm benliğimizle bu pratiğin tuğlalarını örmeye çalışmalıyız.

Ocak ayının son haftasına girmekteyiz. Ocak ayının son haftası Proletarya Partisinin 1. Konferansı'nda "Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası" olarak kararlaştırılmıştır. Kuşkusuz bu yıl parti ve devrim şehitlerini anarken başka bir anlam da yüklenmiş bulunmaktadır. Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya yoldaşın işkencehanelerde katledilişinin 50. yıl dönümüne girdiğimiz günlerde karşılıyoruz ölümsüzlerimizi anma haftasını. Sistemle olan tüm bağlarını koparan, yaşamlarını devrime adayan ölümsüzlerimizin devrimci yaşamları ve pratikleri bize neler yapmamız gerektiğini, nasıl konumlanmamız gerektiğini öğreten yığınla ders ve deneyimle dolu. Proletarya Partisi saflarında Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde ölümsüzleşen yoldaşlarımızın, devrimci yaşamlarıyla bize ilham olan devrim şehitlerinin yaşamlarıyla ortaya koyduğu tarihsel deneyimi kitlelerin mücadelesinde somutlaştırmak ve ön açıcısı olmak görevimizdir. Onların yaşamları sistemle uzlaşmaz bir yaşamdır. Sistem içi tüm alternatiflerin reddi ve gerçek kurtuluş yolunun işaretidir. Ölümsüzlerimizin izinde yürüyeceğimiz, pratiğimizi öreceğimiz esas mücadele hattının görevleri önümüzde durmaktadır. Kurtuluş sistem içinde değildir, "Tek Çare Demokratik Halk Devrimidir." Bu realiteye göre konumlandığımız oranda ölümsüzlerimizin bıraktığı bayrağı daha yukarı kaldıracağız.

"GERÇEK BİR SINIF SENDİKASI TEMELİNDE ÖRGÜTLENMEKTEN BAŞKA ÇIKAR YOLUMUZ YOK!"

Türkiye Giyim Sanayicileri Derneği Başkanı Ramazan Kaya, tekstil sektörünün ihracatta yaşadığı düşüş ve "işçilik maliyetlerinin artmasını" gerekçe göstererek 2023 yılında 100 binin üzerinde işçinin işten çıkarılacağı yönünde açıklama yaptı. Tekstil iş kolunda 2022 yılında başlayan kıyımın devam edeceği anlaşılıyor. Tekstil patronları işten atmaların gerekçesi olarak işçi maliyetlerindeki ve ücretlerdeki artışı gösteriyor. Tekstilde 'yüksek' denen işçi ücretleri büyük oranda açlık sınırının altında zaten. Asgari ücret şimdiden açlık sınırının altında kaldı. Tekstil patronları ise tarihin en büyük ihracat ve büyüme rekorlarına imza atıyor. Bu kapsamda "tekstil patronları işçilere nasıl bir fatura çıkarmaya hazırlanıyor?" sorusunu Birtek-Sen (Birleşik Tekstil, Dokuma ve Deri İşçileri Sendikası) Kurucu Genel Başkanı Mehmet Türkmen'e yönelttik.

Konuyla ilgili Türkmen, başta Antep olmak üzere birçok ilde işten atmaların başladığını vurgulayarak şunların altını çizdi: "Antep'te biraz daha erken başlamış oldu. Antep'te tekstil sektörü daha çok halı ve iplik sektöründen oluşuyor. Ana gövdesini bunlar oluşturuyor. Halı ve iplikte yaz aylarında başladı işten atmalar. Ve şu an otuz bini geçmiş durumda. Hâlâ da işten atmalar devam ediyor. Yine son birkaç aydır bu durum tekstilin başka alanlarına da yansdı. Urfa, Malatya, Maraş, Adana, Hatay, Trakya gibi birçok şehirde binlerce işçi işten atıldı. Tekstil işverenlerinin açıklamalarına baktığımızda öne sürdükleri gerekçeler şöyle; enflasyon, alım gücünün düşmesi, buna bağlı olarak ihracatın düşmesi, Avrupa'da resesyon tartışmaları vs... Bir de tüm bunlara ek olarak işçi ücretlerindeki ki "artışı" bahane ediyorlar. Bahane ettikleri asgari ücret artışı bilindiği üzere zamdan sonra bile açlık sınırının altında kaldı. Buradan da anlaşılacağı üzere daralmanın faturasını işçilere kesiyorlar. Oysa büyüme rekorları kırdıkları dönem boyunca işçilere bir kuruş pay vermeyen patronlar durum kötüye gittiğinde ise bedelini işçiye ödetiyor. Patronlar için durum çok iyi, işler tıkırdayken de bedelini kölece, sefalet koşullarında çalışarak işçiler ödüyor, işler kötüye gittiğinde de bedelini işçi kıyımıyla yine işçiler ödüyor. Patronların durumunun iyi olması ya da kötü olması

işçiler için durumu değiştirmiyor ne yazık ki. Patronlar bu durumu fırsata çevirerek işçi kıyımı yaptılar. Bunu iki amaçla yaptılar: Birincisi, asgari ücret zammını ve genel zam talebini bastırmak için. İkincisi de asgari ücret zammı öncesi işçilerin birikmiş zammından kurtulmak için.

On binlerce işçiyi sadece işten atmakla kalmadılar aynı zamanda işçilerin yıllarca çalışarak biriktirdiği tazminatlarını da gasp ettiler. Fabrikaların büyük çoğunluğunda ihbar tazminatı hiç ödenmedi. Kıdemlere gelince ya sadece yarısı ödendi ya da hiç ödenmedi. Bu da bize bir kez daha gösterdi ki yasalarda

olan haklar gerçekte uygulanmıyor. Bu haklardan işçiler yararlanamıyor.

Patron diyor ya verdiğimi alırsın ya da yıllarca mahkemelerde sürünürsün. İşçi ise, işsiz ve beş kuruş parasız, ne zaman iş bulacağı bile belirsiz perişan olmaktansa olana razı geliyor. Patronlar da ahlaksızca işçinin haklarını gasp ediyor.

Yeni Demokrasi: Peki, patronların örgütlü biçimde yönelttiği bu saldırıları nasıl okumak ve yanıt olmak gerekir?

Mehmet Türkmen: Biz Birtek-Sen olarak bununla ilgili bir kampanya yürüttük. Kampanyamızın en önemli taleplerinden biri de kıdem tazminatlarının güvence altına alınması oldu. Patronların işçileri kıdemsiz atmasının önüne geçecek bir düzenleme. İşçiler hangi nedenle işten atılırsa atılsın aynı gün haklarının ödenmesi

zorunlu hale getirilebilir. Eğer işçiyi patron haklı bir şekilde işten atıyor ise bunu işveren işçinin haklarını ödedikten sonra mahkeme yolunda kanıtlamalıdır. Bunu kanıtlamanın yükümlülüğü ise patrona olmalıdır. Bu düzenleme çok basit bir uğraşla yapılabilir. En azında işçilerin çok yaygın yaşadıkları bu mağduriyeti ortadan kaldırır. İşçiler toplu halde atılsa bile istifaya zorlanıyor ve hiçbir hakları verilmeden zorla kağıtları imzalayıp çıkartıyorlar.

Kampanyamızın ikinci bir talebi de işsizlik fonunun patronlara yağmalatılmasına son verilmesi ve işsizlik fonunda

tüm işçilerin faydalanacak şekilde bir düzenleme yapılması. Bilindiği üzere işsizlik fonunun yüzde 70'i patronlara aktarılıyor teşvik adı altında. Kursiyer işçi, mesleklendirme programları, çıkarlık eğitim programları, doğrudan patronlara verilen teşvikler, yeni yatırım ve yeni işçi alımlarında verilen teşviklerin büyük bir çoğunluğu işsizlik fonundan ödeniyor. İşçilerin çalıştığı süre boyunca işsiz kaldıklarında kullanabilsin diye maaşından kesilen fonda ki paralar bile patronlara aktarılıyor ne yazık ki.

İşkur'un yaptığı bir açıklamaya göre 2023 Aralık ayında sadece kayıtlı olan üç buçuk milyon işçinin sadece yüzde 12'si işsizlik maaşından yararlanabiliyor. Sekiz milyondan fazla olan toplam işsizlerin sadece yüzde 5'i işsizlik maaşı alabiliyor. Neden? Çünkü işsizlik fonu patronların cebine akıtı-

lıyor. O nedenle biz işsizlik fonunun patronlara yağmalatılmasına son verilmesini, sadece işsizler için kullanılmasını ve bütün işçilerin iş bulana kadar yararlanmasını savunuyoruz. Ve bunun için mücadele ediyoruz.

Yeni Demokrasi: Tekstil işçilerini bekleyen kıyımın ve ağır çalışma koşullarının önüne nasıl geçilebilir? Tekstil işkolunda sendikalar ve işçiler nasıl bir mücadele çizgisi izlemelidir?

Mehmet Türkmen: Buna karşı ne yapmak lazım sorusunun cevabını yapılmayanlar da aramak lazım(!) Çünkü işçi kıyımı yaşanan fabrikaların bir kısmı sendikalıdır. Bu fabrikalarda sendikalar işçi kıyımının önüne geçmek için mücadele etmek bir yana, işçilerin işten atılırken tazminatlarını almaları için bile yardımcı olmadılar. Urfa da Öz İplik İş Sendikası Özaktestil de örgütlü. Bu fabrika da işçiler tazminatsız atılıyor ya da yüzde 40'ı verilerek gönderiliyor. Sendika bırakılmayan işçilerin tazminatlarını almasına yardımcı olmayı, patronun ekmeğine yağ sürerek temsilcilerle beraber işçileri olana razı etmek için mücadele ediyorlar. Yine Malatya da Teksif ve Öz İplik İş'in örgütlü olduğu fabrikalar da işten atmalar yaşanırken sendikacılar işçilerin telefonlarına dahi cevap vermiyorlar. Verdiklerine de "biz patronla kötü olmak istemiyoruz" cevabını veriyorlar.

Durum böyle ve yapılması gerekenler bu sendikalarla çok zor. En başta yapılması gereken, örgütlü ve yetkili olan halihazırdaki sendikalarda ki bürokratik, sarı sendikal anlayışın değişmesi gerekiyor.

Bu da ancak işçilerin gerçek anlamda örgütlülüğüyle değiştirilebilir. Yani işçilerin iradesine, inisiyatifine dayanan, işçilerin karar aldığı, işçilerin yönettiği gerçek ve mücadeleciler bir sendikal örgütlenmeye ihtiyaç olduğunu düşünüyoruz.

Bizim Birtek-Sen'i kurma amacımız da buydu. Sarı sendikal anlayışa karşı mücadeleciler bir sendikal anlayışı inşa etmek. O nedenle biz bu anlayışı ancak işçilerin inisiyatif olarak ve örgütlenerek yıkacağını biliyoruz. Bu nedenle biz tekstil işçilerine sizin vesilenizle tekrardan seslenmek istiyoruz; gerçek bir sınıf sendikası temelinde örgütlenmekten başka çıkar yolumuz yok!

KURAKLIK SONUÇTUR, SORUN EGEMEN SINIFLARDIR

Son günlerde önemli tartışma konularından biri “kuraklık” oluyor. En çok bahsedilen ise son 40 yılın en kurak geçen yılının 2022 olduğuydu. Meteoroloji Müdürlüğü’nün ve çeşitli kurumların verilerine göre 2022 yılının kurak ve yağışsız geçtiği gözükmektedir. Daha önceki yıllarda da benzer tartışmalar ara ara gündeme gelmekteydi. 2023 yılı itibariyle kış mevsiminin geçen yıla göre daha az miktarda yağışla geçmesi ise sorunu daha yakından görmeye neden oldu. Bu yüzden sorun daha fazla tartışılmakta ve “kuraklık” durumu ciddi tehlike olarak gösterilmektedir.

Kuraklık elbette büyük bir tehlikedir. Egemen sınıfların açıklamalarına göre özellikle “2040-2050” yılı tarihlerinde ciddi kuraklık sorunlarıyla karşılaşılacağı tahmin ediliyor. Egemen sınıfların kendilerinden bağımsız tartışması için ironi içeren yanı. Zira yapılan konferanslar, toplantılar vs. talan düzenini değil, “fazla nüfusu” sorun olarak görüyor. Bu durum egemen sınıfların doğası gereği verecekleri bir cevap. Öyleyse kuraklık sorununa bir de ezilen sınıflar gözünden bakmakta yarar var.

KURAKLIK TOPRAĞA, KÂR YAĞIŞI EGEMENLERE

Türkiye’de kuraklığın uzun zamandır tartışılır durumda olduğunu söylemiştik. Geçtiğimiz yıllarda da sık sık gündeme gelmiş, özellikle tarımsal üretim açısından durumun daha riskli olacağı belirtilmişti. O yıllardan bu yana tarımsal üretimde azalma meydana geldi mi? Elbette ki tarımsal üretimde azalma meydana gelmekle birlikte bunun tek sebebinin “kuraklık” olmadığı aşikârdır. Zira her yıl küçük-orta ölçekli üretim yapan köylülerin artan maliyetler karşısında dağınık ve plansız üretim yaptığı bir gerçektir. Yarı kurak bir iklime sahip olan Türkiye’de mevsim koşullarına bağlı üretim miktarlarında değişmeler meydana gelmektedir. Fakat bu tek başına bir koşul değildir, esas değildir. Çünkü Türkiye’de üretim emperyalizme ve uşakları komprador bürokratik burjuvaziye ve toprak ağalarına bağlıdır. Her sayıda bahsettiğimiz küçük-orta ölçekli üretim yapan köylülerin üretim koşulları bu bağlamda gelişmektedir. Büyük toprak sahiplerinin ve emperyalist şirketlerin varlığı köylüleri ürün ekiminden tarım araçlarına, akaryakıt zamlarından gübre fiyatlarına ve ürünlerin satışına kadar birçok zincir ile bağlamaktadır. Hal

böyleyken kuraklık sadece görünür sorunmuş gibi verilmektedir.

Konumuzun ana odağı kuraklık olduğundan kaynaklı, “Türkiye’de su kullanım alanlarına” bir göz atalım. Yer altı su tüketimi yüzde 39 oranında şahıs sulamalarına, yüzde 29 ise DSİ, TİGEM ve Kooperatiflere ait (2017). Diğer oranlar sanayi ve içme-kullanma suyu olarak ayrılmaktadır. Küçük-orta ölçekli üreticilerin kullanımları “şahıs sulamaları” arasında yer almaktadır. Burada dikkat çekeceğimiz yer ise TİGEM ve Kooperatifler (Pankobirlik, TORU vd.) olacak. Tarım üretiminin üzerindeki baskılar denilince akla ilk gelenler: komisyoncular, perakendeciler, silolar, lojistik vd. olmaktadır. “Tarladaki ürünün fiyatı ile manav ve marketlerdeki fiyatlar aynı değil” söylemi de buradan gelmektedir. Bu önemli faktörlerden biridir. Küçük-orta ölçekli üreticinin ürettiği ürünün karşılığı elbette alınamamaktadır. Buradaki kazanç daha çok Kooperatiflerdeki “anonim şirketlerin” kasasına gitmektedir. Bu durum köylünün “kazançlı ürünler” ekmesini beraberinde getirmektedir. Bunun sonucunda ise toprağa özgü ekim değil, plansız üretim sorunu açığa çıkmaktadır. Plansız üretimi dayatan ise komprador sermayedir.

Peki Tarım İşletmeleri Genel Müdürlüğü’nün (TİGEM) bahsi geçen kuraklık sorunuyla nasıl bir ilişkisi var? Doğrudan bir ilişki olmamakla birlikte “sulak araziler” noktasında TİGEM bir sorundur. TİGEM 1984 yılında “tarım ve tarıma dayalı sanayinin ihtiyacı olan mal ve hizmetleri üretmek” amacı ile devlet tarafından özerk yapıda kurulmuştur. TİGEM 37 işletmeye sahiptir. Bunun 20’si ise özel şirketlere kiralanmıştır ve kiralanmış araziler yıllar içerisinde artmaktadır. Kiralanan arazilerin büyüklüğünü bilmekteyiz. Bu araziler ise emperyalist şirketlere ve yerli iş birlikçilere kiralanmaktadır. Tarımsal üretimin büyük çoğunluğu da bu alanlara aittir. TİGEM’in “kamulaştırarak” kiraladığı araziler ise köylülerin tarım ve hayvancılık yaptığı bölgeleri kapsıyor. Toprakları elinden alınan köylülerin ise tarım ve hayvancılık koşulları ortadan kalkıyor.

Kuraklık bağlantısı ise sulak tarım arazilerine sahip olan TİGEM’in bu arazileri kiralamasıdır. Küçük-orta ölçekli üreticinin yaşadığı “su sorunu”, büyük toprak sahipleri için tartışılmıyor. Adana, Mersin ve Hatay illerinde pamuk, soğan, patates gibi

ürün türlerinin elde edildiği tarlaların kiralalarının geçen seneye göre çok arttığını dile getiren Ziraat Mühendisleri Odası Genel Başkanı Baki Remzi Suiçmez, “Geçen sene kiralalar bin 500 lira civarındayken bugünlerde dekar başına 3 bin 500 ile 5 bin liraya kadar çıktı. Amasya’da yine sulu tarım yapılan soğan, patates gibi tarlalarda geçen yıl dekar başına bin ila iki bin lira arasında olan kiralalar bu yıl iki katına çıkarak 4 bin lirayı buldu” değerlendirmesinde bulundu. Geçtiğimiz günlerde de TİGEM Çukurova Tarım İşletmesi bin 545 dekar sulanabilir araziye kiralamak üzere açık artırma yapmıştı. Sulak arazilerinin bu denli dağıtımını da köylülerin üretimini kuru tarıma yönlendirmektedir. Yetersiz yağış zamanlarında ise suya ihtiyaç duyulmaktadır. Sulama ihtiyacını karşılayacak olan küçük-orta ölçekli üreticiler ise suya ulaşma noktasında sorunlar yaşamaktadır. Ayrıca sulama maliyetlerindeki artış da sorunu derinleştirmektedir. Sondaj gibi su çıkarma yöntemleri olsa da yağış oranlarına göre yer altı su kaynakları da değişim göstermektedir. Bölgeye göre değişimle birlikte 0-200 metre arası su bulunurken bu yıl 400 metrelere kadar inmiştir. Hal böyleyken sondaj maliyetleri de artmaktadır. Dolayısıyla köylünün suya erişimi büyük bir sorun haline gelmektedir. Plansız, çıkar uğruna yapılan baraj ve kanalların da doluluk miktarında yağış azlığından kaynaklı düşüş yaşanmıştır. Zaten bunlara ulaşım da zorluk çeken köylülerin sorunu daha köklü hale gelmektedir.

PLANSIZ ÜRETİM DAYATILYOR

Bir önceki sayımızda tahıl krizinin varlığından bahsetmiştik. Dünya ölçeğinde yaşanan tahıl krizi, üretimin bu yönde gelişmesine neden olmuştur. Rusya’nın Ukrayna işgali tahıl ihtiyacını açığa çıkarmış, bizimki gibi ülkelerde de üretim-tüketim bu eksende gelişmiştir. Tahıl ihracatındaki artışın sonucu olarak tahıl fiyatları da yükselmiştir. Çoğu üretici tarım arazilerine tahıl ürünleri ekmiştir. Toprak Mahsulleri Ofisi’nin Kasım 2022 Fenolojik Değerlendirme- Saha Araştırma Raporu göre “Anadolu bölgesinde mısır, ayçiçeği, pamuk ekimi yerini tahıla bırakmıştır. Yine Karadeniz, Ege, Marmara’da ayçiçeği, kano-la, haşhaş, pamuk ekiminde azalma görülmüş, buğday ve arpada ise artış yaşanmıştır. Doğu Anadolu Bölgesi de yem bitkileri yerini tahıla bırakmıştır.” 2022 yılı içerisindeki tahıl üretiminin

ardından stoklarda artış meydana gelmiştir. Yüksek tahıl fiyatları buna itmiştir. Son açıklanan sayılara göre ise buğday ve arpa fiyatlarında da kısmi artış yaşanmıştır. Plansız üretim diyoruz; çünkü emperyalizmin çıkarları ürün ekimini dahi belirlemektedir. Kuru tarım ürünleri olan tahılın verim oranının artırılması için filizlenme sonrası suya ihtiyacı vardır. Bu da üründen alınmak istenen verimi belirlemektedir. Sulama ihtiyaçları bu plansız üretim sonucunda daha fazla kullanılmaktadır.

Plansız üretimin sebebi de TC’nin bağımlı yapısından kaynaklı tarımsal üretim politikalarıdır. Her dönem bir ürün üzerinde reklamlar ve sözde destekler açıklayarak üreticiyi “plansız” üretime zorlamaktadır. Bu plansız üretim de “toprağın ihtiyaç dışı kullanımı” sorununu doğurmuştur. Emperyalizmin çıkarlarına göre konumlanan Türk hâkim sınıfları tarımsal üretimi de bu politikalarla yönetmektedir. Zaten üretim araçlarına erişimi zor olan küçük-orta ölçekli ise daha fazla borçlanma ya da üretiminin karşılığını alamamaktadır.

Kuraklık ciddi bir sorundur. Sorun ise egemen sınıflardır. Plansız üretim politikaları, verimli arazilerin talanı, HES’ler ile yıpratılan su kaynakları, emperyalist şirketlere ve büyük toprak sahiplerine sunulan sınırsız kaynaklar, “kamulaştırma” politikası ile topraksızlaştırılan köylüler vs. yoksul ve orta köylünün üretim yapmasını baskılayan faktörlerdir. Dünyada da kapitalist-emperyalist sermayenin çıkarları doğrultusunda gerçekleştirilen aşırı üretim su kaynaklarını yıpratmıştır. Türkiye’de buna bağlı olarak benzer durumdan mustarıptır. Bu yıl veya önümüzdeki yıllarda kuraklık her zaman gündem olmaya devam edecektir. Dünyada ve ülkemizde artan yoksulluk ve enflasyon ise bu üretimi azaltmaya devam edecektir. Elbette bundan sadece köylüler değil aynı zamanda başta işçi sınıfı olmak üzere geniş halk kitleleri de etkilenecektir. Zira gıda ve temel ihtiyaçlara ulaşımın zorlaştığı koşullar tarımsal üretimden bağımsız değildir. Bu kriz ve yoksulluk geniş halk kitlelerin çıkarlarını ortaklaştırmaktadır. Egemen sınıfların ise kârlarını artırmaktadır. Baş düşman olan emperyalizm ve yerli iş birlikçileri komprador bürokratik burjuvazi ve toprak ağalarına karşı mücadele en az dün kadar bugün de esastır.

Metal işçileri 11 fabrikada greve gidiyor

HABER MERKEZİ- Birleşik Metal-İş'in örgütlü olduğu MESS kapsamındaki 5 işletmeye bağlı 11 fabrikada yaklaşık 2 bin işçiyi kapsayan grup toplu sözleşmesinde anlaşma sağla-

namaması üzerine 23 Ocak'ta uygulanmak üzere grev kararı alındı.

Daha önce MESS'ten ayrılan ve Elektromekanik Metal İşverenleri Sendikası (EMİS) adıyla yeni bir patron sendi-

kası kuran şirketler geçtiğimiz dönem kendini feshederek yeniden MESS'e katılmıştı.

Birleşik Metal- İş'in örgütlü olduğu 5 Enerji şirketi, Grid Solutions Enerji, Schneider Enerji, Schneider Elektrik, Arıtış Kriyojenik ve Hitachi Energy için MESS ile yürüttüğü toplu iş sözleşmesi süreci 6 Ekim 2022 tarihinde başlamış 28 Kasım 2022 tarihinde uyuşmazlık tutanağının tutulduğu sendika tarafından ilan edilmişti.

"HAKKIMIZI MUTLAKA ALACAĞIZ"

Birleşik Metal-İş tarafından yapılan açıklamada, "İşçiler şiddetli bir yoksullaşma içinde. Yoksulluk sınırının altında bir ücretle, adeta açlık sını-

rında yaşamaya başladık. İşçilerin bu ücretlerle yaşaması, asgari ihtiyaçlarını karşılaması mümkün değildir. Öte yandan, işçiler yoksullaşırken, patronlar kârlarına kâr katmaya devam ediyor. Bu yarattığımızın bir kısmını istiyoruz. İstedığımız hakkımızdır ve bu hakkımızı mutlaka alacağız" dedi.

Ücret zamlarında resmi enflasyonun bir parametre olmaktan çıktığını ifade eden Birleşik Metal-İş, 23 Ocak'ta greve çıkılacağını duyurdu. Grevin yasaklanma olasılığına da dikkat çeken Birleşik Metal-İş, "23 Ocak'taki grevimiz yasaklanırsa, bizler anayasal hakkımızı kullanacak ve grev yasağını tanımayacağız, bunu şimdiden ilan ediyoruz" dedi.

Hekimler 6 Ekim ve 7 Ocak'taki yönetmelik değişikliklerine karşı buluştu

HABER MERKEZİ- Sağlık emekçileri hekimlik mesleğinin ve tüm hekimlerin en temel hakkı olan mesleğin bağımsız icra hakkını ve hastaların hekim seçme özgürlüğünü sonuna kadar savunacaklarını bir kez daha yineledi ve Sağlık Bakanlığı'ndan 6 Ekim ve 7 Ocak Yönetmelik değişikliklerini acilen geri çekmesini istedi.

Sağlık Bakanlığı, 6 Ekim 2022 tarihinde yaptığı yönetmelik değişiklikleri ile hekimlerin mesleki bağımsızlığına ve serbest meslek hakkına bir saldırı gerçekleştirmiştir. Bu düzenlemeye göre 7 Ocak 2023 tarihinden itibaren serbest meslek hakkını kullanan hekimler özel sağlık kuruluşlarıyla sözleşmeleri yoksa hastalarının tedavilerini yarıda kesmek zorunda kalacak ve bir daha da hastalarına bakamayacak, bu kuruluşlarla ancak çok az sayıda hekim sözleşme yapabilecek.

Sağlık emekçileri "Meslek bağımsızlığımızdan ve serbest meslek hakkımızdan vazgeçmeyeceğiz" yazılı pankartla Kadıköy iskelesinde açıklama yaptı. Basın metnini okuyan Güray Kılıç, açtıkları davalar ve yaptıkları etkinlikler üzerine 7 Ocak 2023 tarihinde yönetmeliklerin yeniden değiştirildiğini söyledi.

Kılıç, söz konusu değişiklikleri şu maddelerle sıraladı:

- Tüm hekimler için sadece bir hastane ile yıllık sözleşme yapılması koşulu aynen korunmuş olup sadece belli koşullarda il sağlık müdürlüklerinin izni ile ameliyatların sözleşme dışı hastanede yapılabilmesine izin verilmiştir.
- Halen muayenehaneleri olan hekimler ve 60 yaş üstü hekimler için özel hastane ve tıp merkezlerinin toplam kadro sayıları üzerinden getirilen kısıtlama (yüzde 15'lik kota)

kalkmış gibi gösterilmek istense de hali hazırda muayenehaneleri olanlara branş bazında kadrolu hekim sayısı üzerinden getirilen kısıtlamanın (ilgili branşta toplam kadro sayısını üçte birini aşmayacak) devam etmesi nedeniyle, yine az sayıda hekim sözleşme yapabilecektir. 60 yaş üstü hekimleri için branş bazı kadro kısıtlaması koşu-

lu söz konusu değildir.

- Yeni muayenehane açacak olan 60 yaş altı hekimler için ise 6 Ekim Yönetmeliği'ndeki tüm kısıtlamalar aynen devam etmektedir.
- Sözleşme yapabilen azınlık hekim grubuna ise özel hastanelerce ağır koşulların dayatıldığını, adeta kölelik düzeninin getirildiğini belirten Kılıç, saldırının yalnızca serbest meslek hakkını kullanan hekimlere yönelik değil, tüm hekimlere ve tıp mesleğini tercih eden/edecek olan tıp öğrenci-

hekimlerin mesleki bağımsızlığını da hedef almıştır. Öncelikle sağlık sermayesinin çıkarlarını gözetken bu programla ortaya çıkan tablo hem vatandaşlarımız hem de hekimler için olumsuz sonuçlara yol açmıştır. Bağımsız olarak çalışan hekimlere yönelik iktidarın bu son saldırısı olan bu yönetmeliklerle uluslararası sermaye ile bütünleşmiş özel 'zincir' hastaneleri ve şimdiden karadelik haline gelmiş şehir hastanelerinin sahibi olan müteahhitlerin çıkarları kollanmaktadır" ifadelerini kullandı.

Kılıç, Sağlık Bakanlığı'na seslendi ve şu talepleri sıraladı:

- Hastaların hekimini ve sağlık kuruluşunu seçme ve burada tedavi olabilme haklarını kısıtlayan,
- Serbest hekimlerin özel hastanelerde ameliyat ve girişim yapmalarını engelleyen,
- Anayasal güvence altındaki haklarımıza ve Rekabet Kanunu'na aykırı olan,
- Hekimlerin mesleki bağımsızlığını ve serbest meslek hakkını ellerinden alan,
- Sağlık alanında nitelikli iş gücü göçüne sebep olacak olan,
- Hiçbir kamu yararı içermediği gibi Anayasa'ya, kanunlara ve hukukun temel ilkelerine de aykırı olan, 6 Ekim ve 7 Ocak Yönetmelik değişiklikleri acilen geri çekilmelidir.

lerine de yönelik olduğunu vurguladı. Düzenlemelerin sadece hekimlerin haklarını değil, aynı zamanda halkın ve hastaların özgürce hekimini ve sağlık kuruluşunu seçme hakkına yönelik de bir saldırı olduğuna dikkat çeken Kılıç, "Ülkemizde 20 yıldır uygulanan Sağlıkta Dönüşüm Programı esas olarak halkın sağlık hakkına saldırırken

Trendyol GO kuryeleri kontak kapattı

HABER MERKEZİ- Trendyol GO kuryeleri, şirket yetkilileri tarafından açıklanan sefalet zammına tepki göstererek kontak kapattı.

Alibeyköy Trendyol ofisi önünde toplanan işçiler, talepleri karşılanmayınca şirketin Maslak'ta bulunan genel merkezi önüne çağrı yaptı.

Koşullarının iyileştirilmesini ve paket başı aldıkları ücretlerin artırılmasını isteyen Trendyol GO kuryeleri, Trendyol'un Maslak'ta bulunan genel merkezi önüne çağrı yaparak sefalet ücretini kabul etmeyeceklerini söyledi.

İşçilerin görüşme talepleri "yetkili kişi yok" denilerek reddedildi.

"OKULU BIRAKTIM, EVİMİZE EKMEK GÖTÜRMEYE ÇALIŞIYORUZ"

18 yaşında Trendyol GO'da çalışan Emir isimli kurye Evrensel'den Murat Uysal'a konuşarak zam teklifinin kuryelerin yararına olmadığını söyledi. Konuşmasının devamında "Borçlarım var bu yüzden çalışıyorum. Okulu bıraktım. Yapılan bu zamlarla hiçbirimiz kazanç sağlayamayacağız. İnsanlar bizi yanlış anlamasın biz de evimize ekmek götürmeye çalışıyoruz. Çocuğuna bez alabilmek için çalışanlar var. Sabah 09.00'da kontak açıp gece 02.00'de kontak kapatan arkadaşlarımız var. Biz bu şekilde mağdur oluyoruz. Mağdur olmak istemiyoruz zam istiyoruz" dedi.

Uzun saatler motor sürdüklerini bunun da kaza yapma risklerini artırdığını anlatan Emir, "Kazalar oluyor kuryeler ölüyor ama Trendyol ortada yok, aileye destek yok" diye konuşuyor.

Mersin Limanı'nda işçiler iş bıraktı

HABER MERKEZİ- Mersin Limanı'nda LDH ve Özgüneş isiminde iki taşıeron firma bünyesinde çalışan işçilerin, koşullarının iyileştirilmesi talebiyle iş bıraktığı öğrenildi.

Mersin Limanı'nda LDH ve Özgüneş Taşımacılık isiminde iki taşıeron firma bünyesinde çalışan yaklaşık 200 işçi, çalışma koşullarının iyileştirilmesi ve ücretlerinin artırılması talebiyle iş bıraktı. İş bırakan işçilerin sabit bir maaşı olmadığı, yükleme yaptıkları iş başına ücret aldıkları belirtildi.

Birgün'den Berkay Sağol'un haberine göre, TÜMTİS Mersin Şube Başkanı Savaş Gürkan, "Geçen hafta başından beri iş bırakma eylemi sürüyor. İş bırakan yaklaşık 200 işçinin liman giriş kartları iptal edilmiş durumda. İşçilerin en temel talepleri maaşları. Burada çalışan işçilerin sabit bir ücreti yok. Hafta tatillerinde, yıllık izinlerinde

ve çalışmadıkları herhangi bir günde ücret alamıyorlar. O yüzden maaşlarının asgari ücret artışı prim olması, tamamının banka üzerinden ödenmesi ve hafta tatilleri ile yıllık izinlerde ücret kesintisinin olmamasını talep ediyorlar. İşçilerle ve taşıeron firmaların görüşmeleri

8 saatlik yasal çalışma süresinin güvenceye alınmasını istiyoruz. Bizim taleplerimiz asgari ücret maaş artışı prim olarak çalışmak. Birde maaşlarımızın tamamının bankaya yatmasını ve kullandığımız izinlerin ücretli bir şekilde olmasını istiyoruz. İzin kullandığımız gün para kazanamadığımız gibi birde sigortamız ödendiği için 20 TL sigorta parası kesiliyor. İzin günlerimiz çok fazla biriktiği zaman ise bizi izne göndermeye çalışıyorlar. Bu şartlarla biz nasıl izne çıkalım. 10 yıldır bu şekilde çalışmaya devam ediyoruz. Artık yeter dedik ve bir düzen istiyoruz. Beden olarak çok yıprandık ve tükendik. Birçok arkadaşımız çeşitli sağlık problemleri yaşıyor."

devam ediyor" dedi.

İş bırakan bir işçi, şunları söyledi:

"Biz konteyner bazında çalışıyoruz. Konteyner yoksa para kazanamıyoruz. Bazen tam tersi çok yoğun oluyor ve yeri geldiğinde 16 saat çalıştığımız günler oluyor. Biz,

Liman işçileri 10 Ocak'ta da patronun yüzde 30'luk zamını ve maaşlarının elden değil banka yatırılarak verilmesi talebiyle iş bırakmıştı.

LC Waikiki işçileri iş bıraktı

HABER MERKEZİ- LC Waikiki'ye bağlı taşıeron şirket Klüh'ta çalışan yaklaşık 500 işçi promosyon hakları için iş bıraktı.

Daha önce de promosyon alacakları ve çalışma koşulları için iş durduran Klüh taşıeron işçileri, promosyon ödemelerinin nakit ödenmesini talep ediyor. Promosyonların, market ve giyim mağazalarında ticket şeklinde harcanmasına ise karşı çıkıyor.

İşçiler taleplerinin karşılanması için gece ve gündüz vardiyalarının değişimi sırasında işi durdurdu.

7 İŞÇİ İŞTEN ATILDI

İstanbul Esenyurt'ta bulunan LC Waikiki bünyesinde Klüh adlı taşıeron firmaya bağlı çalışan 7 temizlik işçisi ücret ve çalışma şartlarının iyileştirilmesi talebiyle başlattıkları eylem sonrası işten atıldı.

İşçilerin talepleri karşılanmayınca işten atıldıkları eylem sonrası işten atıldı.

DİSK'e bağlı Limter-İş'te örgütlü işçiler "İşverenin güvenini kötüye kullanmak, hırsızlık yapmak, işverenin meslek sırlarını ortaya atmak" gibi işten atma nedenlerini barındıran 46 numaralı kod ile işten atıldı. Bu kodla işten atılan işçiler, kıdem tazminatı, işsizlik ödeneği gibi haklardan faydalanamıyor. Ayrıca işçinin siciline işleyen bu kod ile hırsız damgası yiyen işçinin iş bulmasını da engelliyor.

ron firmaya bağlı çalışan 7 temizlik işçisi ücret ve çalışma şartlarının iyileştirilmesi talebiyle başlattıkları

LC Waikiki Esenyurt deposu önünde direnişe başlayan işçilerin eylemi kararlılıkla sürüyor.

AB'NİN KÖMÜR KARASI ÇEVRE POLİTİKASI

Rusya-Ukrayna savaşının gerekçe gösterildiği, kapitalist-emperyalist krizin çıktısı olarak somutlaşan enerji krizi Avrupa Birliği'nde yer alan ülkelerin politik çelişkilerini de görünür kıldı. Rusya'ya uygulanan ambargonun karşılığı olarak Rusya'nın sahip olduğu doğal gazı kısıtlaması Avrupa'da kışın çetin geçmesinde önemli bir rol oynadı. Mevcut krizi aşamayan kapitalist-emperyalist sistemin mevcut çelişkileri böylesi derin krizlerde daha fazla ayyuka çıkmaktadır. Emperyalistler arası çelişkilerin böylesi dönemlerde çatışma ve savaşa evrilmesi yaşanan krizin boyutu ile ilgilidir. Eldeki kartların masaya koz olarak bırakılması ve iktidar alanının korunması için kullanılması bu nedenle tesadüf değil tam da bu dönemin olağan bir akışı olarak görülmelidir. Ve yine belirtilmesi gereken nokta yaşanan krizin boyutu sadece ekonomik ve siyasi sahaya sınırlı kalmayarak çoklu krizleri kapsayarak ilerlemektedir.

AB'nin çevre politikalarının barındırdığı çelişkiler, kapitalist üretim ve emperyalist sömürünün çelişkilerinden ayrı tutulamayacağı gibi çevre sorunu da bunun yalnızca bir parçasını oluşturmaktadır. Bu anlamda taş kömürü de var olan siyasi ve ekonomik krizin sonuçlarından biri olarak karşımızda durmaktadır. Öncelikle Avrupa'nın taş kömür ithalatı incelendiğinde, savaş öncesi AB'nin taş kömürü ithalatının yüzde 56,6'sı Rusya tarafından karşılanmaktaydı. Rusya'nın ardından yüzde 17,2 ile ABD ve yüzde 15,3 ile Avustralya taş kömürü ithalatını karşıladığı ülkeler arasında yer alıyor. Bu verilere göre

Rusya'nın AB'ye uyguladığı doğal gaz ambargosunun ardından Avrupa ülkelerinin kömür tüketimini de ciddi anlamda etkilemektedir.

Rusya'dan karşılanan elektrik ve ısınmada kullanılan termal kömür ithalatı ise yüzde 70 seviyelerinde yer alıyor. Bu durumun sonucu olarak Avrupa'da ayyuka çıkan ısınma ve elektrik tüketimi sorunu, Avrupa ülkelerine tükürdüğünü yalatan politikalara yönlendirdi. COP26 ve COP27'de öne çıkan gündemler içerisinde, "acil" başlığıyla alınan kararlar içerisinde bulunan, "kömür tüketiminin aşamalı olarak sonlandırılması" kararı açıkça ihlal ediliyor. Kendilerinin ısrarcı olduğu ve karara uyulmadığı takdirde yaptırımlarda bulunma tehditleri savuran AB, karara uyulması gerektiğini söyleyen çevre aktivistlerini işkenceyle gözaltına alarak saldırılarını pervasızlaştırıyor. Kömür madenine karşı gerçekleştirilen eylemlerde saldırılarıyla odak noktası haline gelen Almanya'nın Rusya'dan termal ve metalurjik kömür ithalatı 14,3 milyon ton ile ithalatının yüzde 67'sini oluşturuyor. Bu veriler doğrultusunda ısınma ve elektrik ihtiyacını karşılamak için tüm iklim koruma kararlarını yok sayarak kömüre yönelen Almanya'nın üretim kapasitesinde büyük bir boşluk bulunuyor. Var olan boşluğun doldurulması için doğaya yönelik sömürsünü artıran Almanya'nın sömürüye karşı çıkan çevre aktivistlerine gösterdiği saldırı, burjuva demokrasinin de gözünü kulağını kapatmasına neden olacak gerekçeleri bulunduruyor. Ülkedeki tüm kömür madenlerini 2030'a kadar kapatmayı düşünen Almanya'nın

Ekonomi ve İklimi Koruma Bakanı Robert Habeck'in haziranda yaptığı açıklamada, gelecek dönemde kömür santrallerinin daha fazla kullanılması gerekeceğini duyurması eli kolu bağlanan egemenlerin düştüğü durumu açıkça gösteriyor. Bu açıklamanın ardından Almanya, 21 kömür santrali yeniden açmaya veya kapatması planlananların faaliyetini uzatmaya karar verdi. Bu çerçevede ülke, bu ayın başında Mehrum Kömür Santrali'ni faaliyete geçirdi.

Egemenlerin yarı sömürgelerin ekolojik yapısındaki sömürü çarklarını hızlandırmasının kapitalist-emperyalist krizin yarattığı ekonomik-siyasi krizin çözülmesine yetememesi, kendi toplumsal ve demokratik yapılarında da var olan çelişkileri ayyuka çıkarıyor. Koşulların getirisi olarak Avrupa'da kömür tüketiminin yüzde 7 artış göstermesi ancak bu yükseliş karşısında ihtiyacı karşılayamayan kapitalizm, Paris İklim Anlaşması, COP gibi görüşmelerde büründüğü "kurtarıcı" misyonunu kaybetti. Kapitalizm kurtarıcı değil; sömürgeci, talancı ve iklim krizinin başrolü olduğunu kömür karası politikalarında itiraf etmekten kaçamadı.

Diğer AB ülkelerinin enerji ve özeld kömür politikaları incelendiğinde; Uluslararası Enerji Ajansı'nın verilerine göre, geçen yıl yüzde 6 artan küresel kömür tüketimi bu yıl yüzde 0,7 yükselerek 8 milyar tonu seviyelerinde olacak. Böylece kömür tüketiminin azaltılarak sonlandırılması konuşulan iklim görüşmelerinde, dünyanın kömür tüketimi son 10 yılın en yüksek seviyelerine ulaşacak.

•Polonya'nın Rusya'dan termal ve metalurjik kömür ithalatı 9,5 milyon ton ile ithalatının yüzde 80'ini oluşturuyor.

•Avusturya hükümeti de olası bir enerji krizini önlemek için âtlı durumda bulunan bir kömür santrali yeniden kullanıma açacağını açıkladı.

•Hollanda'da kömür santrallerinin en fazla yüzde 35 kapasitede çalışmasını gerektiren yasalar 2024'e kadar kaldırıldı.

•Fransa ve İtalya'da da eski termik santrallerin açılması planlanıyor.

Sonuç olarak bakıldığında iklimi koruma postunu giyen sömürgecilerin postunu deldirdiği açıkça ortada dururken, gerçeğin ortaya çıkışını geciktirmek için saldırılarını yoğunlaştırdığı görülüyor. Egemenlerin yarı sömürgeler üzerinde kurdukları hegemonya tahakkümünü yoğunlaştırırken, kendi kabuklarının içten çatlamaları da duyulmaktadır. Mevcut krize eklenen enerji krizi kapitalist-emperyalist sistemin krizinin çapını genişleterek, boyutunu derinleştirerek ilerlemesine neden oluyor. Bu çoklu krizin dalgası hâkim sistemi sarsmaya, çelişkileri derinleştirmeye, sistemi soluksuz ezilenleri ise nefessiz bırakmaya devam etmektedir. Bulunan çözümler bu krizi atlattırma yetmeyeceği gibi, her çözümün başka bir kriz ve sorunu yarattığı da bilinmektedir. Bu gerçeği halk kitlelerine ulaştırmak ve gerçek çözümün onların elinde olduğunu kavratmak devrimci ve komünistlerin görevidir. Görevlerimize sarılmak ve başarmak ise ancak görevleri kavramakla mümkün olacaktır.

HER SENE AYNI GAZ AYNI VAAT

Egemenlerin kitleleri aldatmak için sıklıkla başvurdukları demagogilere bir kez daha tanıklık ediyoruz. Bu sahtekâr söylemler özellikle de egemenlerin köşeye sıkıştıkları, kitleleri yönetmekte zorlandıkları dönemlerde karşımıza çıkmakta, kitlelerin önüne umut diye serpiştirilmektedir. Bu sahte ve yalan söylemler egemenlerin iktidarları var oldukça sürecektir; çünkü kendi egemenlikleri kitlelere sahte umutlar vaat etmek üzerine kuruludur.

Ayakları yere basmayan bu düzmece söylemlerden biri de doğal gaz keşfi meselesidir. Özellikle seçim dönemlerinde tekrar tekrar gündeme gelen gaz nedense 2004 yılından itibaren halen çıkarılamamıştır. Her yıl belirli dönemlerde ısıtılıp önümüze sunulan gaz meselesi incelemeye değerdir.

2004'TEN BERİ AYNI YALAN

AKP iktidar olduğu dönem boyunca gaz keşiflerini manipülasyon olarak kullanmıştır. Her sene ortaya atılan gaz keşifleri halka kabaran faturalar olarak dönmüştür. Bu kadar fazla gazın keşfedildiği bir ülkede doğal gaz faturalarının son derecede yüksek olması da enteresan bir durumdur. Doğal gaz keşif söyleminin neye tekabül ettiğini incelemeyen önce AKP'nin geçmişten bugüne keşfettiği doğal gaza kısaca bir bakalım.

Eylül 2004'te Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı (TPAO) Genel Müdürü Osman Saim Dinç, Akçakoca açıklarındaki sondaj sonucunda Karadeniz'in ilk ekonomik ve ticari doğal gaz keşfini "Yıl sonuna kadar doğal gaz karaya çıkartılacak" sözleriyle duyurmuştu. Akçakoca en çok keşif haberlerinin geçtiği yer. Bir bakıma gaz bulundurduğu doğru. Ama bu gaz kim için çıkarılıyor ve kime hizmet ediyor? Keşiflerin tarihlerine kısa bir göz attıktan sonra bu konuyu irdeleyeceğiz.

30 Mart 2014 yerel seçimlerinden tam bir buçuk ay önce Diyarbakır'da kaya gazı bulunduğu açıklandı. Yani 7 Şubat 2014'te Diyarbakır'da Türkiye'nin 40 yıl ihtiyacını karşılayacak kaya gazı bulunduğu iddia edildi. 7 Haziran 2015 seçimi öncesinde, 9 Ocak 2015'te ise Trakya'da faaliyet gösteren Kanada menşeli Marsa Enerji firmasının, Poyraz sahasında yeni doğal gaz rezervi bulunduğu açıklandı. 31 Mart 2019 yerel seçimlerinden hemen önce 8 Şubat 2019'da Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanı Fatih

Dönmez, "Trakya'da doğal gaz bulundu. Pazartesi günü yerinde ekipleri, sahayı incelemeye gideceğiz." dedi. Her yıla bir örnek vermemiz gerekirse daha sayfalarca yazı yazmamız gerekebilir. Çünkü 2003'ten beri en az 30 kez petrol veya doğal gaz keşfedildiğine dair bilgilerin kamuoyuyla paylaşıldığı bir gazeteci tarafından derlenmişti. Bulunan keşifler sadece doğal gazla da sınırlı kalmıyor. Kömür, petrol gibi enerji kaynaklarının neredeyse tamamı seçim öncesine denk gelen zamanlarda keşfediliyor.

EMPERYALİZME GAZ UŞAKLIĞI

Yukarıda Akçakoca'da doğal gaz bulunduğu bahsettik. Akçakoca'daki gazın nasıl çıkarıldığını inceleyelim

aslında iktidarın gaz keşiflerinin neye hizmet ettiğini, TC'nin buradaki uşaklık rolünü ve emperyalizme bağımlı yapısını anlayabiliriz.

Akçakoca'da ilk keşif 2004'te yapıldı. 2007'de yabancı şirketlerle anlaşma imzalandı. Hisselerin yüzde 51'i Türkiye Petrolleri Anonim Ortaklığı'nın (TPAO), kalanı Kanadalı Foinavon Energy ile Tiway Turkey'in oldu. Yabancıların hisseleri 2017 yılında, Bermuda'da kurulmuş Park Place Energy'ye satıldı. Böylece hisselerin yüzde 49'u tek elde toplandı. İki yıl sonra, Nisan 2019'da da isim değişti ve Trillion Energy'ye dönüştü. Türkiye, Mısır, Bulgaristan ve Çad gibi ülkeler dışında yatırımı bulunmayan şirketin Türkiye'ye yatırım yapması düşündürücü. Verilen gaz vaatlerinde TC kendi arama çalışmalarına yönelse de en sonunda yapacağı iş yabancı şirketlerle anlaşmak oluyor. Bağımlı yapı burada da kendini gösteriyor.

Başka bir örnek verecek olursak Karadeniz'de bulunduğu iddia edilen 540 milyar metreküp gaz, İngiliz şirket Subsea 7 ve Fransız şirket Schlumberger'in iş birliğiyle çıkarılacak ki bunun 2027 yılında olması bekleniyor. Enerjide fiyatların sabit kalmadığını düşünürsek o vakte kadar gazdan yapılan kâr hesaplamalarının neye dönüşeceği meçhul. Aynı doğal gaz için TC'nin ABD'li şirketlere gaz hakkında bilgi gönderdiği de ortaya çıkmıştı. Görünen o ki hangi emperyalist devlete talan edileceğini seçemeyen TC sırası ABD'ye de vermek istemiş. Bu alanda ayrıca doğal gazın "ulusal imkânlarla" çıkarılacağı söylentisi yapılmıştı. Anlaşılan rant ve sömürünün hangi ülkeden geleceğini seçmek TC

sorulara yanıt vermedi. Türkiye'den çıkacak gaz miktarı arttıkça emperyalist şirketlerin de iştahları kabarmaya devam edeceği görünmektedir.

1 TRİLYON DOLARLIK GAZ

Erdoğan, 2022'nin son kabine toplantısının ardından Karadeniz'de yeni bir doğal gaz rezervinin bulunduğunu açıklamıştı. Erdoğan ayrıca Türkiye'nin bugüne kadar Karadeniz'de keşfettiği gaz rezervlerinin "dünyanın en yetkin rezerv değerlendirme şirketine" inceletildiğini ve rezerv miktarının 540 milyar metreküpten 710 milyar metreküpe çıktığını, bu gazın da 1 trilyon dolara denk geldiğini söylemişti. Dünyanın en yetkin rezerv değerlendirme şirketi derken en fazla kâr ortaklığı yapabileceği şirketi anlamak yerinde olacaktır.

Gelelim bu gazın çıkmazlarına: TPAO'nun resmî açıklamasında sadece şirketin (DeMac) 1 trilyon metreküp "yerinde rezerv" tespit ettiği belirtiliyor. Devletin açıklamasında şirketin yerinde ve üretilebilir rezerv miktarını açıkladığı söyleniyor ancak devletin açıkladığı rakam sadece yerinde rezerv miktarı. Yani oradan çıkarılabilecek gaz miktarına dair bir veriden bahsedilmiyor. Bu da gaz keşfi seçim öncesi yatırım mı sorusunu akıllara getiriyor.

Çaycuma'da en son bulunan 58 milyar metreküp gaz ve diğer Amasya, Sakarya rezervlerine açılacak olan diğer hattın yeterli olup olmayacağı, gaz çıkarmada kullanılan glikol hattının tüm rezervlere yetip yetmeyeceği, açılacak kuyuların nerede açılacağına dair bilgilerden bahsedilmiyor. Devlet bu bilgileri kamuoyu ile paylaşmadan sadece 2023'ün mart ayında gaz hazır olacak diyor. Ancak bu gazın çıkarılma sürecine dair herhangi bir bilgi yok.

Doğal gaz çıkarılmasının halka yeni bir imkân olarak sunulmasının bir gerçekliği bulunmuyor. Büyük yatırımlar gereken gaz çıkarma sürecinde TC'nin halk kitlelerine vaat ettiği keşifler emperyalist şirketler ve onların yerli iş birlikçileri adına yararlı olacaktır. Keşifler, halka artan fatura olarak dönmeye devam edecektir. Gaz keşifleri TC'nin emperyalist şirketleri ülkeye davet etme şeklidir. Bunun talan ve sömürü politikalarının bir ürünü olduğunu, halk kitlelerinin yalan vaatlere karşı bilinçli olması gerektiğini tüm gerçekliğiyle anlatmalıyız.

için zor olmuş olsa gerek. Bahse geçen ABD'li şirketler dünyanın en zengin şirketleri arasında. Bu şirketlerin nerelere hizmet ettiğine bir bakalım. Chevron adlı şirkette eski ABD Başkanı George Bush hisselerine sahip. Daha sonra Trump'ın seçim kampanyasına 500 bin dolar ayıran Chevron, Venezuela ve Irak gibi ülkelerde talanlara imza atıyor. Diğer yarı sömürge ülkelerden kendisine pay biçen bu şirketin TC ile iş birliği için görüşmesi kendisine yeni talan alanı açmak istemesi ile yakından alakalı. Gelelim diğer şirket Exxon'a. Exxon, John D. Rockefeller'in Standard Oil Company şirketinin kökeninden geliyor. Exxon Mobil rezervlerinin 2007 yılı sonunda 72 milyar varil petrol olduğu hesaplanmış. 21 ülkedeki 37 petrol rafinerisi ve günlük 6,3 milyon varil ham petrol işleme kapasitesi ile Exxon Mobil dünyanın en büyük rafinerisi. Şirketlerden şu ana kadar resmî bir açıklama yapılmadı. Enerji Bakanı da ilgili

BARIŞ ATAY KAÇ KİŞİYİ İKNA EDEBİLDİ?

ilişisini belli bir düzlemde iki aklın birbiriyle alışverişte bulunması gibi ele alan anlayış idealist anlayıştır. Diyalektik materyalizmde ise diyalog halindeki iki insan, iki tarihselliğin alışverişidir aynı zamanda: sınıfsal, çevresel, ulusal, coğrafi, ailevi vs. birçok aidiyet, gündelik pratikler ve alışkanlıklar bizden önce de var olan ve pratiklerimizi belirleyen etkenler... Basit bir örnek verelim: halkımıza tek tek kapitalizmle ilgili fikirlerini sorsak sonuç ezici bir çoğunlukla insanların kapitalizmi

ideal bir sistem olarak görmedikleri üzerine çıkar. Bu bilginin kendisi ne kapitalizmi yıkmak için ne de halkın kapitalistlerin temsilcilerini desteklemem için bir sebep oluyor. Çünkü egemen sınıfların egemen ideolojik hegemonyası sadece okulda, işte, kahvede ya da sokakta değil, evde de arkadaşlık-sevgililik ilişkisinde de mimaride de gündelik pratiklerin, doğrudan rasyonel bir şekilde yorumlanmanın mümkün olmadığı, partikül halindeki pratiklerin hemen hepsine sirayet etmiş durumdadır. Konuşmak, sosyalleşmenin küçük bir parçasıdır.

SINIRLARI EGEMEN İDEOLOJİ İLE KALINCA ÇİZİLMİŞ BİR ALAN: MEVZULAR AÇIK MİKROFON

Platon'un okulunun girişine yazdığı meşhur yazıyı hatırlayalım: "Geometri bilmeyen giremez." Sözün kendisi alana dahil olmak için bir koşul belirtiyordu. Başka bir deyişle, oyunu, kurallarını bilenlerle oynamak istiyordu Platon. Mevzular Açık Mikrofon programı da konuşun arkasındaki Mustafa Kemal tablosu, moderatörün Ergenekon sanığı bir albayın Türkçü oğlu olması ve her ne kadar soru soran katılımcılar seçilerek alınmasa da Youtube fenomeni moderatörle uzlaşabilecek, uysal ve oyunun kurallarını bilen (Mustafa Kemal hassasiyeti, PKK'ye terör örgütü denmesi, devletin çıkarlarının düşünülmesi, milliyetçiliğin gerekliliği vs.) gençlerden oluşması üzerinden bir alan olarak karşımızda duruyor. Programın birkaç bölümünü izleyenler soruları alan konuk değişse de soru soran-cevaplayan, sorulara verilen reaksiyonlar, mizah, gerginlik vs. gibi tekrarların nasıl oluştuğunu da çok rahat görebileceklerdir. Barış Atay da oyunun kurallarını bilerek ve bu kurallarla uzlaşarak, karşılıklı konuşmanın ve fikir alışverişinin ne kadar önemli olduğunu vurgulayarak dahil

oldu programa. Baştan belirtmek gerekir ki, devletin ve düşmanın analizi, Kemalizmin ele alınışı, devrimci şiddet ve örgütlenme modeli vs. hemen hiçbir yerde Barış Atay'ın siyasetiyle uyuşmuyoruz. Fakat yazının konusu için siyasi yönü üzerinde durmak değil. Esasta ilgilendiğimiz konu, üç saatli geçen program boyunca, etkileyici ve sağlam bir hitabet üzerinden alkışlanan Barış Atay'ın etkilediği ve ikna ettiği gençler üzerindeki etkinin kalıcı olabileceği ya da bu tür programlar arttığı takdirde kalıcı hale gelebileceği ve bu gençlerin bu şekilde kazanılabileceği üzerine.

Mevzular Açık Mikrofon'a katılarak oyunun kurallarını kabul etmek bir anlamda bilinçlerdeki olası bir kopuşu minimize etmektir. Zira programın kendisi, demokratik yapısı, fikir özgürlüğü sunması, farklı görüşlere açık olması vs. teferruatların yanı sıra bir yeniden üretim mekanizmasıdır. Bu yeniden üretim mekanizması gerek program sırasında sorulan soruların sığılığı, verilen cevapların popülistliği ve kurulan ilişkinin oyunun kurallarını ihlal etmemesi üzerinden gerekse program haricinde, moderatörün yarattığı kitlesiyle pompaladığı egemen sınıf siyasetinde yatmaktadır. Örneğin programın gelirleri Mehmetçik Vakfı tarzı yerlere bağlanacaktır, "x terör örgütü müdür", "silahlı mücadele terörizm midir?", "şu eylemi kınadınız mı?" tarzındaki retorik sorulara verilen kaçamak cevaplar normalleştirilecektir, devrimcilik uysallaştırılacaktır. Öte yandan Barış Atay'ın kendisi ya da siyasetiyle günün herhangi bir yerinde başka şekilde karşılaşmayacak olan kişi içinse Barış Atay birkaç saatlik ya da birkaç günlük bir etki olarak kalacaktır.

Sözün etkisi, söyleyenin sahip olduğu kaynaklarla doğrudan ilgilidir. Sözgelimi o programda Barış Atay değil de çok nefret ettikleri Öcalan olsaydı sözün etkisi çok daha büyük olacaktı. Zira olgusal gerçeklik, önemli bir kesim tarafından halk önderi olarak görülen Öcalan'ın temsil ettiği tarihselliktir. Bu tarihsellik tek başına sözle değil, eylemle, şiddetle, ajitasyon ve propagandayla, evde, ailede, işyerinde, okulda, dağda ve sokakta, egemen ideolojinin açıklarından sızmaya çalışan örgütlü bir şiddet mekanizmasıyla ortaya çıkmıştır.

Felsefi idealizmin iki insanı iki akıl olarak gören siyasi reformizmin diyalogu sözden ibaret sayan devrimci şiddeti siyaset dışı irrasyonel bir mekanizma olarak gören yanılışı, buradan gelmektedir.

Seçimlerin yaklaşmasıyla birlikte burjuva-feodal medyada seçim gündemli programlar bir süreden beri halkımızın televizyonlarını meşgul ede dursun, internetin ve sanal medyanın ciddi bir güç olduğu şu dönemde, "sanal medya fenomenleri" ve programları kendi içeriklerini yaratıyor, kendi kitlesini oluşturuyor. Bu "fenomenlerin" başlıcalarından olan Oğuzhan Uğur'un Youtube kanalı olan 3,7 milyon takipçili Babala TV'de, bir süredir çeşitli siyasi figürlerin katıldığı "Mevzular Açık Mikrofon" adlı bir program yayımlanıyor. Konseptte göre AKP'den MHP'ye, CHP'den Zafer Partisi'ne kadar, partilerinin öne çıkmış isimleri her programda bir kişi olmak üzere, programa katılan gençlerin sorularını cevaplıyorlar. Oğuzhan Uğur'un moderatörlüğünde, 3 saatli aşan programlar yapıyor ve konseptin en büyük iddiası farklı görüşlerin "özgürce ve sansür olmadan" tartışabileceği bir olanağın yaratılması. Bu bağlamda Muharrem İnce'den Cem Uzan'a, Ahmet Davutoğlu'na birçok ismin katıldığı programın izlenme rekoru, 9,3 milyon ile HDP milletvekili Ömer Faruk Gergerlioğlu'nda. İki gün önce yayımlanan Barış Atay'lı son program ise sanal medyada en geniş kitlede ve özeldede sol-demokrat kesimde ciddi bir yankı buldu. TİP'li milletvekilleri programın ardından binlerce kişinin TİP'e üye olmak için başvuruda bulunduğunu, bir o kadar kişinin de partilerine bağış yaptığını belirtiyordu.

Yazımızda "konuşarak anlaşma"nın yaratabileceği etki düzeyini tartışarak, Barış Atay'ın kaç kişiyi gerçekten ikna edebilmiş olacağını anlamaya çalışacağız.

Z KUŞAĞININ ÖZGÜNLÜĞÜ MÜ, EGEMEN İDEOLOJİNİN AYNILIĞI MI?

Birkaç senedir lüğatımızda yer edin-

miş olan "Z kuşağı" kavramından, teknolojiyle haşır neşir, okuyan, araştıran, ülke ve dünya gündemine hâkim ve diğer yaşlı kuşaklardan bir hayli farklı bir nesli anlamamız isteniyor. Liberal, reformist sol anlayış bu kuşağı siyasi düzlemde, katı hiyerarşik örgütlenmelerden uzak, dikey değil yatay örgütlenmek isteyen, esnek ve kendiliğindenci eğilimleri yoğun şekilde değerlendirdiği için "50 yıl öncesinde kalmış" devrimci örgütlerin işinin çok zor olduğunu söylüyor. "Mevzular Açık Mikrofon" programına katılanların ciddi bir kısmı bu kuşağın mensubu ve sorulan sorular üzerinden, program özgülünde bu kuşakla ilgili yorumlar yapabilmek kısmi de olsa mümkün. İzlenme rekoru kırılan Gergerlioğlu'nun katıldığı programda ve Barış Atay'ın katıldığı programda sorular çoğunlukla PKK'nin terörist olup olmadığı, terörle kurulan ilişki, "askere şehit" deniyor mu denmiyor mu düzleminde soruluyor. Her türlü kaynağa ulaşma imkânı olan Z kuşağı on yıllar öncesinin retoriklerine sarılıyor. Muazzam bir yüzeysellik, verili egemen ideolojik hegemonya birçok alanda sürdüğü gibi, programda da sürüyor. Ne bilgiye erişimin günümüzde daha mümkün olması ileri bir mevzi yaratıyor ne de bilgiye erişecek olan kişiler bu "özgürlük" ortamında, egemen ideolojinin dışında bir hattan ilerliyor. Biçim değişse de öz aynı kalıyor. Bu anlamda daha çok kaynağa ulaşabilmek, daha çok okumak, hatta daha çok sorgulamak, kişiyi doğallığında olumlu bir yere oturtmuyor.

KONUŞMAK İLETİŞİMİN VE İKNA YALNIZCA KÜÇÜK BİR BÖLÜMÜDÜR

Gençliğin Z kuşağında vücut bulan ifadesinin yukarıda saydığımız sebeplerle olumlanması, felsefi ve siyasi izdüşümlere sahiptir.

Sosyal ilişkiyi ya da insanın insanla

"ALTILI MASA" NIN ALTINDAN KÜRT HALKINA ÖZGÜRLÜK ÇIKMAZ!

Seçim gündemli politik iklim seçim tarihine yaklaştıkça kızışıyor. Restorasyoncu dönüşüm vaatlerinden 2023 hedeflerine, üçüncü yol tartışmalarından yeni ittifak arayışlarına genişçe bir yelpazede kitlelerin gündemi seçim odaklı bir akımın içerisinde sürükleniyor. Seçim gündemli tartışmalara geçtiğimiz günlerde bir yenisi daha eklendi. HDP Eşbaşkanı Pervin Buldan partisinin Kars İl Kongresi'nde yaptığı konuşmasında Cumhurbaşkanı adayını yakında açıklayacağını ilan etti. Buldan'ın söz konusu açıklaması birçok tartışmayı ve görüşü de açığa çıkarmış oldu. Genişçe bir kesim tarafından tartışma konusu olan adaylık açıklaması özellikle faşist Millet İttifakı temsilcilerinin ve kalemşörlarının eleştirilerini de beraberinde getirdi. Mİ'nin açıklamaları ve bu cenahtan yapılan yorumlar HDP'nin beklenilenin dışında bir hamle geliştirdiğini gösteriyor.

P. Buldan'ın söz konusu açıklamasına ilk eleştiri Emek ve Özgürlük İttifakı'ndan geldi. HDP'nin ittifaka değinmeden aday çıkarma kararı TİP ve EMEP tarafından "ittifak" adres gösterilerek nazikçe eleştirildi. HDP sonraki açıklamalarında söz konusu "hatayı" düzeltti. Buldan ertesi gün yaptığı konuşmada, HDP'nin ittifaklarıyla ortak aday çıkaracağını söyledi.

HDP'nin kendi adayı hamlesinin esas mesajı faşist Millet İttifakı'na yönelikti. Öncesinde HDP'li M. Danış Beştaş yaptığı açıklama ile "Mansur Yavaş gibi adaylar çıkarılırsa desteklemeyiz" dedi. Devamında gelen "kendi adayımızla seçime gireriz" hamlesi ile faşist Mİ'ye HDP cephesinden "bizi çantada keklik sanmayın" mesajı verildi. Buldan'ın bu açıklaması geniş kesimlerce "HDP aldığı aday kararı ile Cumhurbaşkanlığı seçimini ikinci tura taşımış oldu" biçiminde yorumlandı. Kuşkusuz bu hamle HDP cephesinden "oldu bitti" bir karar değil. Nitekim HDP Milletvekili Tayip Temel'in, "Tercihimiz ortak adaydan yanadır ancak gelişmeler, ortaya çıkacak profiller

gözetildiğinde, adayımızı çıkarma seçeceğimiz tartışmaya açılmıştır. Pervin hanım ikincisinin altını çizmiştir" sözleriyle tercihin ortak adaydan olacağına dair güçlü bir eğilim olduğu ortaya çıktı. Bu eğilim yerel seçimlerde T. Kürdistanı dışında Millet İttifakı adaylarını desteklemek olarak daha önce somutluk kazanmıştı. Bu bağlamda HDP'deki ortak aday eğilimi böylesi bir somutluğa dayanıyor. Başka bir deyişle bilindik ehven-i şer politikanın Cumhurbaşkanlığı seçimine uyarlanmış hali de denilebilir. HDP cephesinden yapılan açıklamaların eksenini Mİ'den beklentiler oluşturuyor. Hatta söz konusu beklentilerin gerçekleşmemesi HDP'nin kendi adayı tartışmasını da şekillendirmişe benziyor. Mİ'nin kalemşörü İsmail

lük İttifakı bileşenlerince dile getirilmedi. HDP ve ittifak güçlerinin adaya odaklanan "beklentili" tutumun sürdürüldüğünü söylemek mümkün. Mİ ile ortak aday tartışmasında "nasıl ortaklaşılacak?" sorusuna HDP en başından beri "ilkelerde ortaklaşma" yanıtını veriyor. Burada bir başka önemli soru açığa çıkıyor: Faşist Mİ'nin niteliği HDP ile dolayısıyla Kürt ulusal mücadelesiyle ortaklığa izin veriyor mu? Kısaca ittifakın bileşenlerine baktığımızda en başta CHP ve İYİP gibi faşist diktatörlüğün kolonlarına sıkıca sarılan, ulus-devletçi yapıyı koruyan bu bağlamda da Kürt meselesinde bilindik "devlet" reflekslerinin korunduğunu görüyoruz. Özellikle CHP, faşist, asimilasyoncu, inkârcı ve tekçi karakterini demokrasi

"siyasi çözüm" vurgularıyla çözüm süreci tartışmalarına göz kırpmıyor. Bu noktada HDP'den de olumlu bir tepki alıyor. Ancak DEVAP'ın Kürt politikası Kürtlerin ulusal kolektif haklarına dair vurgular içermediği gibi tartışma yaratan "anadil" tartışması da bir illüzyondan ibaret. DEVAP Kürtlerin anadil hakkını "korunma, geliştirme ve kullanma" olarak ele alırken resmi dil Türkçe'ye vurgu yapmayı ihmal etmiyor. DEVAP'ın söz konusu politikasıyla hedefi "çözüm" vaadiyle Kürt halkından oy devşirmekten öte değil.

Bu bağlamda "Altılı Masa"nın ne altında ne de üstünde Kürt halkının çıkarına dair bir politika olmadığı gibi Kürt meselesinde inkârcı, baskıcı ve faşist öz ısrarla korunmaktadır. HDP'nin hamlesine karşı geliştirilen "suskun tavır" da yine bu politikaya içerilidir. Kuşkusuz HDP'nin bir güç olarak bu ittifaka kendini gösteren açıklamalar yapması anlaşılabilir ancak Kürt meselesinde bilindik kodlar dışında hareket etmeyen bir diğer faşist ittifaka dair oluşan beklentilerin karşılığı olmadığı da açıktır.

"Kitlelere yol gösterecek komünist bir önderlik olmadığı için, halkın muhalefeti, gerici kliklerden bazen birinin, bazen diğerinin peşine takılmış ve çarçur edilmiştir." (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar)

"Kitlelere yol gösterecek komünist bir önderlik olmadığı için, halkın muhalefeti, gerici kliklerden bazen birinin, bazen diğerinin peşine takılmış ve çarçur edilmiştir." (İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar)

Seçim endeksli hamleler ve tartışmalar esas olarak halkın gerçek gündemlerinden uzak sandık ve oy vermekle sınırlı bir politikanın tezahürüdür. Burjuva-feodal siyaset arenasında yaşanan tartışmalarda Kürt halkı dahil olmak üzere ezilenlerin umudu ve beklentisi seçimlere bağlanmakta, sandık odaklı "değişim" söylemleri dile getirilmektedir. Kitlelerin ortak aday tartışmalarıyla dolaylı olarak faşist kliklerin mi etrafında birleştirileceği gerçekliğine karşı kitleleri kendi sorunları etrafında birleştirmek ve faşist diktatörlüğe karşı devrim saflarında örgütlemek adına bir kez daha "çare Demokratik Halk Devrimi" şiarını yükseltmeliyiz.

Saymaz'ın "Altılı Masa'dan beklediğiniz hamleyi görmüyorsunuz diye anlıyorum" sorusuna Tayip Temel'in verdiği "Hiç. Sıfır. İttifak son derece ürkek. Erdoğan'ın çizdiği alanda top oynayan, muhalefetin yarısının maruz kaldığı acımasız politikalara duyarsız ve ilgisiz bir durumda" yanıtı söz konusu beklentiyi doğruluyor.

HDP'nin söz konusu çıkışı ve sonraki açıklamaları Buldan'ın çıkışının, "Altılı Masa"nın aday belirleme sürecinde HDP'yi muhatap almasına yönelik bir çağrı olarak değerlendirilmesi gerektiğini ortaya koyuyor. HDP'nin nasıl bir politika izleyeceği hem "Altılı Masa"nın söz konusu çıkışa dair yaklaşımına hem de HDP'nin kendi içerisinde yapacağı tartışmalara göre şekillenecek. Bu noktada netleşmiş bir politika HDP ve Emek ve Özgür-

sosuyla perdeleyerek Kürt halkından oy almanın hesabıyla hareket ediyor. CHP Kürt meselesine dair içerisindeki belli odakların ve siyasetçilerin açıklamasını "bizi bağlamaz" diyerek geçiştirmektedir. İYİP bu noktada CHP'den daha "cüretli" davranarak bilindik "terörle mücadele" söylemlerini tekrar ediyor. İYİP'in şefi M. Akşener bu noktadaki rüşünü '90'lardaki Kürt katliamlarıyla, faili meçhullerle ispatladı. SP, Gelecek Partisi ve Demokrat Parti de Kürt meselesiyle arasına mesafe koyarak söylemlerini geliştiriyor. Olası iktidarda "terörle etkin mücadele" söylemleri yine bu üç parti tarafından dillendiriliyor. Mİ'nin içerisinde Kürt meselesiyle ilgili en cüretli çıkışlar Ali Babacan'ın DEVAP'ından geliyor. AKP'nin kuruluş dönemlerindeki Kürt politikasına sadık kalan Babacan, Kürt meselesinde

Sınıf Mücadelesi İçinde Çelikleşere

Emperyalist-kapitalist sistemin yaşadığı kriz, bu krizin yarattığı sonuçlar yeni kriz alanlarının açılmasına ve krizin hem yatay hem de dikey bir şekilde yayılmasına, derinleşmesine neden olmaktadır. Zira yaşanan krizin ekonomik boyutu sermayenin birikim modelinin tıkanması ve yeni birikim modeli arayışını da içerecek şekilde gerçekleşmektedir. Sınırları belli olan ve artık o sınırlara dayanmış kapitalist üretim ilişkileri, kendisini yeniden üretmenin bir biçimi olarak kâr oranlarını artırmada sömürü çarklarının “vahşi” yapısını “makul” perdesini parçalayarak devreye sürerken, diğer yandan emperyalist tekelleşmenin karakteristiği olan daha güçlü tekelleşme eğilimi ile itimini almaktadır. Zira var olan birikim modelinin dayandığı sınırlar, onun yarattığı krizli yapı, birikim modelinin yerine ikame edecek yeni bir modelde arayışa zorlarken nafi bir şekilde var olan birikim modelinin kriz içinde kalmasına mahkûm olmaktadır.

Emperyalist-kapitalist sistemin dünyada hâkimiyet kurmadığı, ayak basmadığı pazar alanının kalmadığı gerçekliği krize evrensel bir karakter vermektedir. Ancak kriz emperyalist merkezlerde rüzgâr ise yarı-sömürge yarı-feodal bağımlı ekonomi ve sistemlerde tufana dönmektedir. Yaşanan ekonomik kriz bir süredir emperyalist merkezlerde ve emperyalistler arası ilişkilerde devam eden politik krizi de pekiştirmiştir. Politikayı ekonominin yoğunlaşması olarak tanımladığımızda bu sonucun çıkması elbette beklenmelidir. Ancak kriz sadece ekonomik ve politik ayaklarla sürmüyor. Yine askeri sahaya taşınan, devletler arası savaş çanlarının çaldığı krizler de süreçte eşlik etmektedir.

Sermayenin doymak bilmez iştahı, esasen tüm gücüyle olanaklarıyla ve asıl tarihsel eğilimiyle birlikte sosyalizmde geri dönüşlerin Mao Zedung yoldaşın ölümüyle adeta tamamlanmasından bir süre sonra dizginsiz gerçekleştirme olanaklarına kavuşmuştur. 1991’de Rus Sosyal-Emperyalizmi’nin “sosyalizm” maskesini yırtıp atmasıyla birlikte emperyalist sistem dünya pazarında adım atmadık ve basmadık tek bir karış toprak bırakmadığı gibi, tüm sosyal-sağlık-egitim ve bilumum kamu hizmetlerini ve akla gelecek tüm ekonomik mekanizmalarını teknelci sermaye

kuşatmış ve bir vampir gibi emmeye başlamıştır. Bu teknelci sermaye güçleri arasındaki ilişkiler, mücadeleler, paylaşım haritalarına da yansımıştır. Sermaye için “bolluk” zamanı, politik çizgide ise “kazan-kazan” ile çok uluslu tekeller palazlanmış, sermaye grupları “mutlu evlilikler” gerçekleştirmiş, dolu dizgin bir sömürü ve asalaklık içeren saadet zinciri kurulmuştur. Teknelci emperyalist sermaye tüm alanları sermayesini genişletmek, yeniden üretmek üzerine kısıp almış, sosyal politikalar hızla rafa kaldırılmış, emekçilerin tüm kazanımları tek tek sermaye ilişkilerinin ağına girmiştir. Yarı-sömürge, yarı-sömürge yarı-feodal ülkelerde ise emperyalist sermaye asalak sermaye yatırımları ve üretim alanına yönelik yatırımları ile adeta tüm ilişkileri kendisine bağlamıştır. Bu ekseninde sermayenin önünde engel olan bürokratik mekanizmalar sadeleşmiş, özelleştirme adı altında kamuya ait tüm alanlar tarumar edilmiş ve yok edilmiştir. “Neo-liberalizm” denen bu süreç emperyalist tekellerin devasa boyutlarda birikimler elde etmesini, işçi sınıfını emekçileri kazanımlarından mahrum bırakarak ve kendi sistemine bağlayarak yaparken, yarı-sömürge yarı-feodal ülkeleri de bu zincirin kopmaz parçası haline getirmiştir. Sisteme uyum sağlamayan her alan emperyalistlerin ortaklaşa askeri operasyon alanları haline gelmiştir.

GERİCİLİĞİN KARŞI-DEVİRİMCİ ZORUNA DEVİRİMCİ ZOR

Karşı-devrimin ve saldırılarının çok güçlü olduğu, işçi sınıfı ve ezilenlerin hareketinin zayıf olduğu, öncü ve örgütlerinin politik dengeleri oynatacak düzeyde güç kazanmadığı koşullarda bilhassa devrimci fikirlerle, devrimci pratiklere ve ezilenleri kurtuluşa götürecektir yönelime saldırılar daha ağır ve güçlü gerçekleşir. Böylesi saldırı dönemleri tasfiye ve tasfiyeciliği kaynaştıran bir nitelikte ortaya çıkar. Egemenlerin güç ve kudretin tüm olanaklarını seferber ettiği ve ezilenlerin ne yaparsa yapsın bir sonuç elde edemeyeceği gericilik dalgası içinde eritmeye çalışır. Böylesi gerileme ve gericilik dönemlerinde dağınık ve örgütsüz olan ezilen yığınlar bu saldırıya olabildiğince açıktır. Egemen sınıflar ise hem çelişkilerinden dolayı ezilenlerin hareket etmesini sınırlamaya çalışır hem de daha önemli olarak

ezilenlerin ne düzeyde olursa olsun örgütlenip bir araya gelmesine engel olur. Yine ezilenleri kurtuluşa götürecektir programa sahip öznelere güçlü bir şekilde hedefe konur. Zira ezilenlerin hak arama mücadelesi ya da politik mücadelede bir programa sahip olması, bir program etrafında kenetlenmesi en ciddi tehlike olarak tanımlanır. Bu durum bir tasfiye dalgasının sonuçlar üretmesine onları kenetler. Ancak tasfiyeden daha kapsamlı ve sorunu derinleştiren bir başka durumun oluşması amaçlanır ki o da tasfiyeciliktir. Sistem güçleri onları yedekler ve gericilik dönemlerinde ezilenlerin kurtuluş mücadelesini terk etmiş dönemler, orta sınıf aydınları, yalpalayan reformizm bu saldırıların kurucu öğeleri konumundadır. Sistemin yığınlık yaratarak sürdürdüğü saldırılar ilk olarak devrimci programların, devrimci yöntemlerin, devrimci teorinin hedef olmasını getirir. Böylesi dönemler devrimci çizginin, devrimci teorinin, tasfiyecilik saldırısına maruz kaldığı dönemlerdir.

Zira karşı-devrimin yarattığı gerileme; duruma, yeni düşünce ve fikirlerin arayışına da kapı araladığı dönemdir. Bu durum eski programların, strateji ve taktiklerin, mücadele yol ve yöntemlerinin de daha güçlü sorguya çekildiği dönemlerdir. Devrimci hareketin ya da devrimci programların zorlandığı ve işinin karşı-devrimci saldırılarla zorlaştığı durumlarda buna yönelik ideolojik güvensizlik, objektif olarak ideolojik düşmanlığa dönüşen bir tutum, pratik ve yönelim kazanır.

TASFİYECİLİK, GERİCİLİĞE YAPILAN DOPİNGTİR!

İçinden geçtiğimiz dönem böylesi bir dönemdir. Bir önceki devrimci programlar ve özellikle silahlı mücadele, illegal örgütlenme anlayışları iğdiş edilmektedir. Ancak daha

da önemlisi devrimci örgütün rolü silikleştirilmekte, öncü ve önder karakteri önemsizleştirilmektedir. Lenin yoldaş tasfiyeciliğin “dönemlikle, program ve taktiği reddetmeyle, oportünizmle bağlı” olduğunu belirtir ancak tasfiyeciliğin en önemli karakteristiğinin “Parti’nin reddine kadar giden oportünizmdir. Parti’nin, varlığını tanımayanları saflarında tutarsa varlığını sürdüremeyeceği kendiliğinden anlaşılırdır. Mevcut koşullar altında illegaliteyi reddetmenin, eski Partiyi reddetme anlamına geldiği de o kadar anlaşılırdır” şeklinde tanımlanmaktadır. Kuşkusuz tasfiyeciliğin Lenin dönemindeki yapısı ve yürüttüğü tartışmalar-

la mahkûm ettiği biçimiyle bugün tanımlanması, sorunu anlaşılabilir kılacaktır. Zira devrimci örgüt ve devrimci parti ya da komünist parti anlayışının reddini savunmak gerçekleşmiş büyük devrimler ve partinin ispatlanmış tarihsel rolü düşünülürken kolay olmayacaktır. Tasfiyecilik günümüzde partinin ve devrimci örgütün tüm rolünü sorgulayan, öncü ve önder karakterini kitlelerin gerileyen sınıf mücadelesi ihtiyacına karşılık gelmediğini savunarak ve elbette düşmanın ağır ideolojik baskısı altında bir önceki sloganları, parti ve örgüt şekillenişini, devrimin stratejik yönelimini, illegal yapısını ve ülkenin sosyal-ekonomik gerçekliğine uygun konumlanışı almayarak barışçılık ve legalite kutisiyeti yaratarak ele almasından kaynaklanmaktadır. Düşmanın gericilik

Halk Savaşı Çizgisini Kuşanalım

dalgasını büyütmesine, örgütsüzlüğü derinleştirmesine, halk kitlelerini devrimin silahlarından tecrit etmesine, kendisine yenilmezlik payesi biçmesine karşı dururken “koşullar teorisi” “taktik mesele” olarak örgüt ve parti anlayışlarının, konumlanışların ve süreci karşılamaya yönelik devrimci programların sinsi şekilde terk edilmeye başlanmasıdır.

İşçi sınıfı ve ezilenlerin örgütsüzlüğüne, hak arama mücadelesine ya da siyasal taleplerine ve kurulu örgütlülüklerine karşı devlet mekanizmasının sürekli ve güçlü şekilde devlet organizasyonunu yetkinleştirmesi bir olgudur. Karşı-devrimci saldırılarını sürdürme, çelişkileri

devrimciliğin tasfiyecilik ile paralize olmasına neden olmaktadır.

“Karşı-devrimci dönem uzadıkça, Parti uğruna mücadelenin bizim için daha da zorlaşacağına gözlerimizi kapamayacağız.” (Lenin) İçinden geçtiğimiz dönemin en önemli özelliklerinden birisi Proletarya Partisinin mevcut programına yönelik ağır kuşatma halidir. Bu ağır kuşatmanın objektif ve sübjektif faktörleri söz konusudur. Objektif faktörler düşmanın ağır bir kuşatma ve saldırısı altında kalan güçlerin izlediği çizgidir. Bu çizgi karşı-devrimci zora karşı devrimci zorun, karşı-devrimci savaş ve seferberliğe karşı devrimci-savaşın ve seferberliğin “ricat”

ile akamete uğramasıdır. Bu durum ülkemiz için sürekliliği gerektiren ve dayatan savaş çizgisinin, düşmanı yıpratmaya ve toplumsal çelişkilere yön vermeye dayalı silahlı mücadelenin taktik adı altında geri çekilme şeklinde siyasi tercih olarak ortaya çıkmasına neden olmaktadır.

Proletarya Partisinin hem basınç altında tutulmaya çalışıldığı Halk Savaşı çizgisine yönelik güçlü ve kararlı sahiplenme hem de sürecin keskinliğine yönelik savaşçı bir ideolojik mücadele çizgisi, bu ağır ve karşı-devrimci dalganın ortasında yetkinleşmeyi getirecektir. Proletarya Partisinin dün çizgisinde, ülkemizde silahlara dayanmaksızın partinin komünist niteliğini korumada yaşayacağı zorlukların kavranmasında, illegal parti yapısının sıkı ve güçlü şekilde korunması ve daha güçlü inşa edilmesine yönelik problemleri aşmaya yönelik daha açık bir bilinci vardır. Böylesi ağır dönemler hiç kuşkusuz eskinin devrimci karakterini yadsıyan arayışlar kadar bu akıntıya karşı duran ve dün kavranamayan meselelerin daha güçlü kavranmasına olanak sunmaktadır. Uzlaşma ve barışçılık

ile flulaştırılan her şeyin netleştirilmesi, berraklaştırılması yaşanan çelişkilerin keskinliğiyle uyumludur. Düşmanın saldırı dalgasının yarattığı çelişkilerin ve atmosferin kaçınılmaz sonucu olmalıdır. Çelişkilerin ve sınıfsal çıkarların bu düzeyde keskin çelişkilerle seyrettiği koşullarda, uzlaşmacılığa ve tasfiyeciliğe dayalı bir yaklaşım zayıf olanın belirlenen olmasını getirecektir. Zayıflık; tabii olmayı, olana ayak uydurmayı değil güç kazanma koşullarını arayan etkili ve güçlü bir ideolojik konumlanmayı getirmelidir. Bu kavranmadığında ne ezilenlerin çelişkisindeki keskinliğini ne sürecin keskinliğini ne egemenlerin topyekûn saldırı ile daha güçlü donanmaya yönelik eğilimini ve yaratacağı sonuçları kavramak, buna karşı duruş sergilemek olanaklıdır.

Komünist Önder İbrahim Kaypakaya yoldaşın katledilişinin 50. yılına, ölümsüzleşenlerimizi andığımız Ocak Ayı etkinlikleri ile hazırlanıyoruz. Önder yoldaşın dönemin revizyonist ve oportünistlerine karşı yürüttüğü açık ideolojik mücadele içinde proletaryanın kurtuluş bayrağını dalgalandırmıştır. Bu mücadele içinde fikirlerini derinleştirmiş, ete kemiğe büründürmüştür. Proletarya Partisini ilan etmesinden kısa bir süre sonra katledilmiş olmasına rağmen fikirleri ve dalgalandırdığı bayrak kesintisiz dalgalandırılmış ve ölümsüzleşen yoldaşların ellerinde onurla taşınmıştır. Başta dört genel sekreteri olmak üzere onlarca kadrosunu, yüzlerce militanını Demokratik Halk Devrimi mücadelesinde ölümsüzlüğe uğurlayan Proletarya Partisi, savaşın ancak bu bedellerle yürütüleceğini ve zaferin ancak ağır bedellerle kazanılacağını bilincindedir.

Ölümsüzleşen her bir kadro ve militan bu bilinçle ölümsüzlüğü karşılamış, sadece yaşamları değil ölümü kucaklayan duruşları ile halkın kurtuluş mücadelesine unutulmaz bir miras bırakmıştır. Yaşam ve ölüm denkleminin devrim mücadelesinde çözümlenip geride kalmasının nedeni yaşamın atfedildiği amaçtır. Bu amaç halkın kurtuluş davasına adanmak ve bu davanın haklılığına ve kazanacağına olan inançtır. Bu inançtır ki ölümsüzleşen yoldaşlarımızın sadece yaşamlarını değil ölümü kucaklayan duruşunu da belirlemektedir. Ali Haydar Yıldız’dan başlayan yürüyüş,

Cumhur Sinan Oktulmuş’la sürmüş, her ikisi de Proletarya Partisinin savaşma iradesinin sembolleri olmuştur. Karşı devrim kuşatmasının böylesine yoğunlaştığı dönemlerde gerilla savaşını yürütmenin imkânsızlığı teorilerinin geliştiği, devrimin artık bir hayal olduğu söylemlerinin revaçta olduğu koşullarda Halk Savaşında ısrarı sürdürmek, devrimin ancak böyle başarılacağına ısrar etmek, bu çizginin etrafında kenetlenmek temel görevimizdir. Bu çizginin etrafında kenetlenmek zorundayız; çünkü faşist saldırganlık altında ezilen halk kitlelerini kurtuluşa götürecektir tek yol bu çizginin sebatla korunması ve geliştirilmesindedir.

Silah elde çarpışan ve ölümsüzleşen yoldaşlarımız bireysel bir kahramanlık destanı yazmadılar. Onlar kitlelerin kurtuluş mücadelesinin ancak can bedeli bir mücadele ile mümkün olduğunu bilince çıkararak, halkın çıkarları uğruna canlarını feda ettiler. Savaşın içinde, ateş çemberlerinde, düşman kuşatmalarında haykırdıkları sloganlarda halka öncüsüyle buluşmanın çağrısını yaptılar. Bireysel özgürlüklerin peşinden değil, toplumsal kurtuluşun yolunda yürümenin zorunluluğunu kavradıkları için göz bebeği gibi korudular Proletarya Partisini. Saflarında ölümsüzleştikleri parti olmaksızın savaşın başarıya ulaşma şansı olmayacağını biliyorlardı.

Ölümsüzleşen yoldaşlarımızı anarken onların bıraktığı değerli mirasa sahip çıkmanın derin sorumluluğunu taşımamızdır. Savaş ve mücadele içi boş naralarla yürütülemez, devrim bu naralarla gerçekleştirilemez. Proletarya Partisinin önderliğinde 50 yıldır sürdürülen savaşımızın sorunlarını bilince çıkararak, bu sorunların ancak sınıf mücadelesinin içinde çelikleşerek, Halk Savaşını geliştirerek aşılacağını bilincimize kazımak zorundayız. Ezberleri tekrar etmeyecek, her dönemin özgünlüklerini, kitlelerin somut sorunlarını kavrayacak ve savaşımızı bu somutlukla birleştirerek sürdüreceğiz. Bunu başardığımız oranda mücadeleyi istediğimiz noktaya çekecek, bu savaşın içinde Proletarya Partisini güçlendirecek ve komünist öncüsüyle buluşan kitlelerle Demokratik Halk Devrimini gerçekleştireceğiz.

yönetmeyi bunu daha iyi gerçekleştirmeye sıkı şekilde bağlamıştır. Bu bağlamda sadece yasal düzenlemeler, polis ve asker gücünün pekiştirilmesi, daha fazla silahlanma ile bunu hayata geçirmemektedir. Aynı zamanda para-militer örgütlenmeler, toplumu çürüten ihbarcı ağı-sorumlu vatandaş mekanizması, bölgesel ölçekli ve yurtsever-devrimci örgütlenmelere ve kitlelere karşı cihadist yapılanmaların yedeklenmesi gibi bir dizi olanak yaratmaktadır. Yani tepeden tırnağa karşı-devrim saldırısını askeri-örgütsel-politik-ideolojik ayağıyla güçlü sürdürmenin olanaklarını yaratmaktadır. Bu tabloda devrimci öncü, önder gücün güçlendirilmesi, özellikle savaşçı yapıdan ricat ve “legalite fetişizmi” ve halk kitlelerinin örgütlülük ve mücadele sorunlarının daraltılması tam da

ÖLÜMSÜZLEŞENLERİMİZİN BÜYÜTTÜĞÜ MİRAS TÜKENMEZDİR

Devrimci teori olmadan, devrimci pratik olmaz!

(V.I. Lenin)

"Korku mu? Korku ve korkusuzluğun bir çelişki oluşturduğuna inanıyorum. Mesele ideolojimize sarılmak ve içimizdeki cesareti dizginlerinden boşandırmaktır. Bizi cesur yapan, bize cesaret veren ideolojimizdir. Görüşümce hiç kimse cesur doğmaz. Halkı ve komünistleri cesur yapan toplumdur, sınıf mücadelesidir. Sınıf mücadelesi, proletarya partisi ve ideolojimizdir. En büyük korku ne olabilir ki? Ölüm mü? Bir materyalist olarak yaşamın bir gün sona ereceğini biliyorum. Bence en önemli olan şey iyimser olmaktır, hayatımı hasrettiğim (adadığım bn.) işin başkaları tarafından nihai amacımız komünizme varana dek devam ettirileceğine inanmaktır; çünkü bende olabilecek korku, bu görevin devam ettirilemeyeceği korkusu olabilir. Ama kişi kitlelere güveniyorsa bu korku ortadan kalkar. Görüşümce en büyük korku, kitlelere güvenmemektir, insanın kendisinin vazgeçilemez olduğuna, dünyanın merkezi olduğuna inanmasıdır. Bence korkunun en kötüsü budur."
(Gonzalo)

Devrim için savaşı ve halkın kurtuluş davasını zafere taşıyacak olan proletarya ideolojisinin mutlak ihtiyaç duyduğu özne, bu uğurda can bedeli bir mücadeleye atılacak olan komünistler, devrimcilerdir. Buzlar bu sayede kırılacak, yollar bu sayede aydınlatılacak, kitleler bu sayede seferber edilebilecektir. Demokratik Halk Devrimi, yaşamını ona adayanların, onun için her türlü özveriye göze alanların omuzlarında geliyecek; onun için ölenlerle zafere ulaşacaktır. Devrimlerin yasasıdır bu.

Tarihsel gerçekliği ve mutlaklığı bir yana, devrimin geri dönülmez bir dava haline gelmesinin en önemli sebebi harcına canını katanlardır. Bunun yaşayan ve savaşan, görevi devralan ve ileriye taşıyacak olan bütün devrimcilere verdiği görev açıktır. Hiçbirimizin elinin tersiyle itemeyeceği, kaçınma lüksü taşıyamayacağı ve feragat etme şansı kullanamayacağı görev aynı yoldan yürümeyi, aynı

özverili çalışmayı göstermeyi aynı gözü peklikle savaşmayı emrediyor.

Yarım asırlık mücadele tarihimiz boyunca her ölümsüzlüğe uğurladığımız yoldaşlarımızın ardından taşıdığımız duygu, layık olmaya çalışmak için mücadeleye dört elle sarılmak olmuştur. Devrimi bir bayrak yarışı haline getiren, silahları elden ele geçiren, kavgayı parça parça büyüten olgu budur. Acı ve üzüntüyü kine dönüştürme, savaş azmini bilemek için dinamoyu kılma yeteneğini ideolojimize borçluyuz. Komünizme, Marksist-Leninist-Maoist ideolojiye bağlılığımız, devrim ve halk savaşına bilimsel bir gerçeklik içerisinde bakmamızı koşulluyor. Ama bütün bunların ortasında, ideolojimizin önümüze koyduğu amaçları gerçekleştirmenin ve hedeflere ulaşmanın ancak öncüler, önderler sayesinde başarılacağı gerçeği duruyor ki bize yön veren temel budur. Biz komünistleri devrimin fedaisi, savaşın bayraktarı yapan temel ne kadar sağlam olur ve ne kadar güçlü oluşturulursa, devamını getirecek olanlara bırakacağımız miras o kadar zengin olacaktır. Ölümsüzleşenlerimizin her biri bunu başarmanın adı oldular...

Bir kez daha Parti ve devrim şehitlerini anmaya hazırlanıyoruz. Her faaliyetimiz gibi bu faaliyetimiz de hedeflediklerimizi başarmanın yegâne yolu, ölümsüzleşen yoldaşlarımızın uğruna canlarını verdikleri Demokratik Halk Devrimi (DHD) mücadelesini büyütmek, geliştirmek ve ileri taşımaktır. Bunu başarmanın tek yolu ise savaşımızın kitlelere mâl olması ile mümkündür. Yarım asırlık tarihimizde gördük ki Proletarya Partisi, onun üye ve militanları kitlelere yüzünü döndüğünde, kitlelerin istem ve arzularına devrimci temelde yanıt olduğunda, birçok değer yaratıldığını, birçok alanda ilerlemeler kaydettiğini görmekteyiz. Bugün her türlü olumsuz koşulun bir arada bulunduğu, tasfiyeciliğin dolu dizgin gittiği, devrimin artık bir rüya, silahlı mücadelenin ise artık hükmünü kaybettiği teorilerinin havada uçtuğu bir dönemden geç-

mekteyiz. Kitlelerin şovenizmle zehirlendiği, gerçek sorunlarından koparıldığı, bilinçlerinin dumura uğratıldığı bir dönemde onlara gitmek, onların taleplerini devrim hedefiyle buluşturmak dünden daha fazla çaba, emek, irade ve kararlılık istemektedir.

Ancak açıkça ifade etmek gerekir ki bugün bunun önünde ciddi engeller vardır. Proletarya Partisi içinde sürekli olarak burjuva yanlı proleter yanın mücadele içinde olduğunu, bunu somut olarak örgütlülüklerimizin hareket tarzında ve tüm bunların Proletarya Partisinin sorunlarına, sınıf savaşının diğer sorunlarına, kitlelerin sorunlarına yaklaşımlarda görebiliriz. Burjuva yanlı ısrarımıza, sabrımıza ve cesaretimize engeldir. İsrarımızı, sabrımızı ve cesaretimizi engelleyen her şey nihayetinde burjuva ideolojinin içimizdeki dışavurumudur. Bunlarla mücadele edildiği oranda var olan olumlu özelliklerimiz pratiğimizde esas yönlendiricisi olacaktır.

Ölümsüzleşen yoldaşlarımızın yaşamları bahsini ettiğimiz sayısız hesaplaşmanın öyküsüyle yüklüdür ve bu savaşımın her seferinde çıkışın mücadele ve partiye sarılarak mümkün olduğunu öğretmiştir. Her hesaplaşmadan çıkış başarı ile yüklü değilse bile, mücadeleye ve partiye sarılarak başarısızlığı başarıya dönüştürmenin yolu aranmıştır. İsrar ve kararlılık, inanç ve irade tam da bu noktada sibirya buluşmuş ve yoldaşlarımızın bu engebeli yolu ölümsüzlük bayrağını dalgalandırmalarıyla son bulmuştur. Her birinin yaşamındaki farklılıklar, özgünlükler, renkler Proletarya Partisinin çatısı altında, devrime kilitlenerek ortaklaşmıştır. Sınırsız halk sevgisi, kitlelere duyulan güven ve Partiye olan bağlılıkla bulunduğu oranda kitlelerin derin sevgisi oluşmuştur. Yoldaşlarımızın isimleri bu sebeptendir ki yeni doğan yaşamın adıdır. İsimleri halkın yaktığı ağıtlarda, cenazeleri halkın omuzlarında yükselmiştir. Bu gerçeğe verilecek sayısız örnek vardır ve hafızalarımızda hâlâ canlı olan Özgüç yoldaşı ölümsüzlüğe uğurlama törenidir. Kadınların, erkeklerin, gençlerin, yaşlıların, yüzlerce insanın yoldaşın arkasında saf tutmasının nedeni, önderinin bayrağını onun kararlılığı ile dalgalandırmasıdır. Bayrağı lekesiz taşımasının nedeni devrimin gerçekleşeceğine ve bunu başaracak yegâne gücün kitleler olmasına olan inancıdır.

Bu bilinç olmadığında tıpkı Başkan Gonzalo'nun dediği gibi insan

kendisini vazgeçilmez ve dünyanın merkezinde görür. Devrime, Partiye, kitlelere yaklaşım ve bakış bu vazgeçilmezlik sarhoşluğu ile olur. O olmazsa mücadele olmaz, o olmazsa faaliyet olmaz, o olmazsa örgüt olmaz, o olmazsa Parti olmaz ve hatta o olmazsa devrim olmaz. "Ben" in bu denli güçlü olduğu yerde ne kitlelere güven ne Partiye güven ne de devrime güven söz konusudur, olamaz zaten; çünkü yaşamın odağında milyonlar değil kendisi vardır. Mücadele yaşamını milyonların kurtuluş davası için değil, kendini kanıtlama ve "en yüksek devrimci" sıfatını kazanma üzerine kuran "ben" olgusunun yürüyeceği yolun sonunda ölümsüzlük değil, küçük burjuva yaşam olduğu bir gerçektir. Gerçektir; çünkü sayısız örneği yarım asırlık mücadele tarihimizde oldukça fazladır.

Devrim mücadelesinin her dönemi kendi içinde kahramanlığı ve yılmınlığı, cesareti ve korkaklığı, kararlılık ve yılmınlığı, savaşa atılmayı ve kopmayı başa baş yaşayarak ilerlemiştir. Mücadelenin keskin virajları bu hesaplaşmanın en çetin yaşandığı zamanlardır. Sistemin dizginsiz saldırıları altında başarmaya kilitlenmek, savaşa odaklanmak, komünist bir örgütün niteliklerine uygun davranmak... Tüm bunların bilincinde olmak için öncelikle yürüttüğümüz savaşın kimin savaşı olduğu, neyi hedeflediği ve bunun nasıl gerçekleştirileceğini bilince çıkarmak zorundayız. Bunun Demokratik Halk Devriminin kitleleri kurtuluşa götüreceği tek yol olduğunu, bu kurtuluşun kitleler olmaksızın olmayacağını ve bu kurtuluşun ancak bir komünist partisi ile mümkün olacağını bilince çıkarmak zorundayız. Bu dönem içinde yürüteceğimiz kampanya çalışmalarımızın startını verdiğimiz ocak ayında ve yarım asırlık savaş tarihimizde ölümsüzleşen yoldaşlarımızın yaşamları bunu bilince çıkarmanın vesilesi olmalıdır.

Ölümsüzleşenlerimizin büyüttüğü mirasımız zengindir, mirasımız engindir, mirasımız tükenmezdir. O miras ki İbrahim'den Süleyman'a, Kazım'dan Mehmet'e, Meral'den Asmin'e çoğalarak gelmiştir; çağlayarak büyümüş, ölümsüzlük iksiri içirmiş, zafere koşullamıştır. Demokratik Halk Devrimine sarılmak için daha fazla nedenimiz vardır ve ölümsüzleşenlerimiz her şeyden önce bunun için can vermişlerdir. Şimdi onlar gibi olmanın, onlar gibi savaşmanın, onlar için de dövüşmenin zamanıdır...

III. DÜNYA KADIN KONFERANSI GÜNDEMLERİNE DAİR

“EV İÇİ EMEK” VE “KADIN GREVİ”

II. Dünya Kadın Konferansında EKA, SKM ve SKB “Kadının ev içi emeğinin görünür kılınması, 8 Mart ve kadın grevi” konusunda bir atölye düzenlemiştir. Bu atölyede “Kapitalist sistemde kadının ev içi emeği, hizmet bağlamında cinsiyetçi sömürü ve cinsel sömürü içermektedir. Uzun yıllardır kadın özgürlük mücadelesinin konusu olan ev içi emeği görünür kılma çabası, DKK'nin derinleştirmesi ve siyasi mücadele konusu yapması gereken alanlardan biridir.” belirlemesi yapılmış, “ev içi emek üzerine siyasi tartışma için teorik seminer yapma” kararı alınmıştır. Kararın alınmasının nedenlerine baktığımızda ise atölyeyi örgütleyen kurumlar başta olmak üzere tüm katılımcıların “ev içi emeğin görünür hale gelmesi, toplumsallaştırılması konusunda ortaklaştığı” ancak “ücretlendirilmesi ve ücretin devlet tarafından karşılanması konusunda ortak bir karara varılamadığı” için teorik seminer yapılmasına karar verildiğini görüyoruz.

Kadının ev içi görünmeyen emeği, kadın hareketlerinin uzun yıllardır tartıştığı; feministlerin komünistleri kadının ev içi emeğini yok saymakla suçladığı önemli bir konu olarak karşımıza çıkmaktadır. Feministlerin MLM'leri “sınıfı görürken sınıfın içinde kadını görmemek”le itham ettikleri, Marks'ı “cinsiyet körü” olarak nitelendikleri temel başlıklardan birisi “ev içi emek” konusudur. Bu açıdan bu tartışma bizim için “özel” bir “ilgi” görmektedir. Biz, konferansa dahil olmasak da tartışmalara bu vesileyle dahil olarak kadınların gerçek kurtuluşu sorununda bu başlıkların tartışmasını bu “özel ilgiyle” yapıyoruz.

KADININ EV İÇİ GÖRÜNMEYEN EMEĞİ TARTIŞMALARININ TARİHSEL GELİŞİMİNE KISA BAKIŞ

1960'larda ikinci dalga feministlerin “Kadının ikincil cins olmasının nedenleri nelerdir?” sorusuyla başlayan “ev içi emek” tartışmaları gelişerek, bugünü ve bugünün kadın hareketlerini hatta komünist iddadaki kadın örgütlerini etkileyerek devam etmektedir. Feministler, “kadınlar eziliyorlar mı, yoksa sömürü-

lüyorlar mı?” sorularına yanıt ararken “derinleşen” bu tartışmalarda, ataerki ve kapitalizm ilişkisini irdelerken ikisinin birbirinden bağımsız olduğu sonucuna varıyor, kadının ev içi emeğini sömüren her erkeğin kapitalist olduğu savunusuna kadar ilerliyordu. Bu tartışmaların başını sosyalist, Marksist feministler çekiyordu. Burada da Marksist kavramlar ters yüz bir içerik kazanıyordu. Esas olarak ise tüm bu tartışmalar kadının ev içi emeğinin artı değer üretip üretmediği sorusunda kilitlenip kalmıştır. Önemli birçok feminist, sosyalist-feminist vb. araştırmacı ve yazar bu sorunun etrafında dönüp durmuştur. Birkaçının görüşünün neler olduğuna bakacak olursak; kadının ev içi emeğinin kullanım değeri değil, artı değer ürettiğini savunanlardan birisi Dalla Costa'dır. D. Costa, “kadının ev içinde ürettiği artı değere erkeğin el koyduğunu”, “kapitalistler açısından ev işlerinin stratejik önemde olduğunu”, “ev içi emeğin ücretlendirilmesi gerektiğini” “kadının bu üretim faaliyeti içerisinde olmayı reddederek sermayeye karşı mücadelede önderliği ele alabilecek konumda olduğunu” savunmuştur. Wally Secombe ise “kadının ev içi emekle artı değer üretmediğini; ama kocasının artı değer üreten emeğine katkı sunduğu için dolaylı bir artı değer ürettiğini” savunmuş bu bağlamda “erkeğin ücretinde kadının da emeğinin değerinin ödendiğini” söylemiştir. John Harrison, “kadının ev içi emeğinin ne değer ne de artı değer üretmediğini”, değer yasası dışında “özel bir emek türü” olduğunu savunmuştur. En orijinal fikri ise Christine Delphy ortaya koymuştur; “partiarkayı kapitalizmden tamamen ayrı olarak” açıklamış, “kadının ev içi emeğinin ücretsiz olmasının nedeninin artı değer üretip üretmemesinden kaynaklı olmadığını” savunmuş, “kadın ve erkeğin üretim içindeki ilişkisinden kaynaklı ücretsiz olduğunu” değerlendirip “erkeğin kadının emeğine el koyduğunu” söylemiştir. Bunun gibi birçok görüş ve tartışma vardır. Görüldüğü gibi kadının ev içi emeğinin görünür olması sorunu çok uzun süreye yayılan tartışmaların konusudur. Bu tartışmalarda esas olarak ücretlendirme sorunu ise görünür kılma yöntemi olarak karşımıza çıkmaktadır. Bu tartışmalarda denklem şöyle kurulmaktadır: Birincisi, kadının ev içi

emeği görülmemektedir. İkincisi, bir emeğin görülmesi için ücretlendirilmesi gerekmektedir. Kadın emeği ancak ve ancak ücretlendirildiği zaman görünür kılınacaktır. O zaman kadın emeği görünmesi için ücretlendirilmelidir. Ancak sorun feministler için tam çözüldüğü düşünülüyor bu yerde çok daha büyük yeni bir soruna yol açmaktadır. Kadınlar hapsedildikleri evde ücretsiz emekleriyle köleleştirilirken yeni durumda ücretli köleler durumu sürmeye devam etmekte üstelik bu konuları kalıcı hale getirilmektedir. Bu görüşün vardığı sonuca göre kadın ev içinde, mutfakla yatak odası arasında kısırlırken köleştirilmekte, bu alandaki emeğinin ücretlendirilmesiyle birlikte “ev kölesi” konumu daha da sabitlenmekte, katılaşmakta ve kalıcılaşmaktadır. O halde kadının ev içi emeği hem görünür hale getirilip hem ücretlendirilip hem kadınlar ev içine hapsedilmeyip nasıl özgür olacaktır? Çok bilinmeyenli bir denklemi andıran bu sorun MLM'nin sorunu değildir. Bu sorun feminizmin sorunudur. Feminist anlayışın ısrarla kapitalizmle ataerkiyi birbirinden ayırma çabasının bir ürünüdür. MLM'ye tamamen yabancı bu yaklaşımda emeğin ücretlendirilmesi sorununda “işçinin ücretinde emeği ne kadar görünmektedir” sorusu açığa çıkmaktadır ya da “işçi sınıfının ürettiği değer karşılığı ücreti mi almaktadır” gibi yeni bir soru daha...

DKK'NİN “KADININ EV İÇİ GÖRÜNMEYEN EMEĞİ” VE “KADIN GREVİ” KONUSUNU ELE ALIŞI

Bu konuda “Dünyaya Başkaldırıyoruz” dergisinde yapılan değerlendirmeye göre EKA diğer belirlemelerinin yanı sıra şu açıklamada bulunmuştur: “Kadınlar açısından en tuzağa düşürücü, aynı zamanda kapitalist devlete en çok yarar sağlayan maddi ilişki, çocuk ve yaşlı bakımı işidir. Kadın doğası ile sıklıkla bağdaştırılan ev işleri ve bakım hizmetleri her ne kadar basit işler gibi algılsa da esasen geniş bir yelpazede çeşitlenir. Söz konusu işler ev içinde ücretsiz olarak sunulduğunda iktisadi faaliyet sayılmakta, emek piyasalarında bir ücret karşılığında sunulduğunda ise iktisadi faaliyet sayılmaktadır.” EKA'nın “en tuzağa düşürücü” olarak nitelendirildiği yerde yine kadının ev içi eme-

ğinin artı değer üretip üretmediği ya da ev işlerinin ne zaman bir artı değer konusu haline geldiği sorunu vardır. Bunun için bu soru yanıtlanması gereken bir sorudur. Bu soruya yanıt verilmediğinde EKA'nın “kadınlar için en tuzağa düşürücü” yer olarak tanımladığı yerde EKA kendi tuzağa düşme tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktır. Kadının aile içinde ücretsiz yaptığı işin iktisadi faaliyet sayılmamasının nedeni burjuva-feodal düzenin ataerki yapıya yaslanan özelliğidir. Engels'in dediği gibi; “işçi için hemen hemen olanaksız” olan “gece barınmaya elverişsiz, kötü döşenmiş ve çoğu zaman damı akan ve ısıtılmayan, oturulmaz, pis bir ev, insan dolu odada nemli bir hava; erkek, belki kadın ve büyük çocuklar da, hepsi bütün gün ayrı yerlerde çalışmakta, birbirlerini yalnız sabahları ve akşamları görmekte (...) konyak içmeye sürekli ayartılma bu yüzdendir; bu koşullarda aile yaşamı” hem kadın için hem erkek için zorunlu iktisadi ilişkinin sonucudur. Bu zorunlu iktisadi ilişkinin bir sonucu olarak kadının ev içi emeği aile içinde ücretsiz, başkası için üretilen bir hizmet olduğunda yani değişim değeri ürettiğinde ücretlidir. Kadını ve erkeği bu koşullara mecbur bırakan küçük aile ekonomisine bağımlılıklarıdır. Kadının ev içi emeğinin ücretlendirilmemesi toplumsal üretim ilişkileri içinde burjuva feodal toplumsal iş bölümünün bir yansıması olarak karşımıza çıkmaktadır. İşte tam o noktada yine Engels'in dediği gibi “İşçi gene de ailesini bırakamaz, ailesiyle yaşamak zorundadır...” (Marksizm, Kadın ve Aile, Bilim ve Sosyalizm Yayınları, s.29) Özel mülkiyete dayalı ve burjuva feodal bu ailenin dayandığı toplumsal ekonomik ilişkiler var olduğu sürece, bir biçimde ev işlerinin cinsiyetçi iş bölümü de devam edecek, bu cinsiyetçi iş bölümü içinde kadın emeği görünmez kalacaktır.

Arzu Demir ise haberinde atölye için şu değerlendirmede bulunmuştur: “Ayırt edici atölye çalışması ise ‘ev içi emeğin durumu’ üzerine oldu. Kadının görünmeyen emeğinin tanımı, erkek egemenliğinin üretilmesindeki rolü, DKK'nin hiç tartışmadığı bir konuydu. Bunu ilk kez tartışmaya SKM ve SKB açtı.” demiştir. Ancak biz ne EKA'nın haberinde ne Arzu

Demir'in haberinde ne de Marksist Teori dergisinde kadının görünmeyen emeğinin tanımını, erkek egemenliğin üretiminde nasıl bir rol oynadığına dair belirlemeler gördük. A. Demir'in haberinden öğrendiğimiz tek şey bu tartışmayı DKK'nin gündemine ilk kez SKM ve SKB'nin açmış olması, doğrusu bu bilgi ne işimize yarayacak bilmiyoruz! Anlaşılan odur ki tartışmalar çok yüzeysel kalmıştır. Teorik seminer kararının bir nedeni de budur. Kadının ev içi emeğinin görünmemesinde ortaklaşmış, bununla birlikte görünmesi için ne yapılacağı konusunda karşı karşıya gelinmiştir. Bizim ilgilendiğimiz ise hangi noktalarda karşı karşıya gelindiği sorundur; ancak bu konuya ilişkin de hiçbir veri yoktur.

Atölyenin diğer konusu ise "Kadın Grevi"dir. DKK 8 Mart 2023'te tüm dünyada kadın grevi çağrısı yapma kararı almıştır. Karar önerisi ise şöyledir: "Kadın özgürlük hareketi, 7 yıldır kapitalizmin ve erkek egemenliğinin bu saldırılarına karşı 8 Mart'ta küresel bir kadın grevi düzenliyor. Kadın hareketi, işçi sınıfı, proleter kadınların burjuvaziye karşı tarihsel olarak kullandıkları grev silahını, küresel ölçekte bir kadın grevine dönüştürmüştür." öneride tartışılacak birçok yön olmakla birlikte kendini abartmaktan doğan gerçek dışılık oldukça dikkat çekici. 7 yıldır kapitalizm ve erkek egemenliğinin saldırılarına karşı 8 Mart'ta küresel ölçekte kadın grevi örgütleyen kadın özgürlük hareketi kimdi? İlginç bir tanımlama! Ne dediği, kime dediği belli olmayan bir anlayışı açığa vurmaktadır. Aynı şişirilmiş belirlemeler proleter kadınların "grev silahını, küresel ölçekte bir kadın grevine dönüştürmüştür" belirlemesinde de görmek mümkün. Neden böyle bir ele alışı ihtiyaç duyuyorsunuz demeden edemiyor insan. Gerçeklere dayanmak dururken neden hayaller? "Kadın grevi, proleter kadınların fabrikadaki mücadelesi ile ev işçisi kadın mücadelesini birleştiren bu eylemin enternasyonalist kadın hareketinin önemli bir parçası olan DKK'nin gündemlerinden biri olması gerektiğini ve tüm dünyada kadın grevi çağrısı yapılmasını", "Bu 8 Mart, emperyalist savaflara ve işgallere, kapitalist krizin kadınları yoksullaştırmasına, işsizliğe, emeğin sömürülmesine karşı bir kadın grevi etrafında örgütlenmelidir. DKK, 'kadın grevi' aracını 8 Mart dışında da kadınların farklı gündemlerinde kullanma perspektifiyle hareket etmelidir.", "Fabrikadaki proleter ile ev emekçisi kadının mücadelesini birleştiren grevi enternasyonalist kadın hareketinin önemli parçası olan

DKK'nin gündemlerinden biri olmalı." Tüm bu değerlendirme, istek, öneri ve temenniler öneren kurumun küçük burjuva bakış açısına sahip olduğunu gösteriyor. Öneri kendini önerenin elinden kaçıp kurtulmak istiyor desek yeridir. Kadın grevi "kadının ev içerisindeki üretim gücünü kullanması ve durdurması" olarak konurken evdeki tek tek kadınların emperyalist savaflara ve işgallere, kapitalist krizin kadınları yoksullaştırmasına karşı ev içinde örgütlenmesi hayalcilikten daha öte bir durumu ifade ediyor olmalıdır. Ancak biz bu duruma bir tanımlama aramakla uğraşmak istemiyoruz. "Kadın grevi" nedir? Durun, durun... "Grev" nedir? Hangi kesimden kadınları kapsamaktadır, hangi iş kollarını içermektedir? Eğer greve katılacak kesimler ev emekçisi kadınlarsa gerçekten ev içinde aile ekonomisine bağımlı kılınmış, pencereden dışarı bakması dahi yasaklanmış olan bu ezici kadın yığınlarıysa bu kesimler bu grevi nasıl örgütleyecektir? Kadının ev içi emeği gibi üretim içerisindeki gücü de örgütsüzdür. Bu denli örgütsüzlük içinde ev kölesi olan kadınlara "grev yap" demek, "evde otur" demekle aynı şeydir. Peki gerçekten "grev" nedir? Üretimden gelen gücün örgütlü şekilde kullanılarak üretimin durdurulmasıdır. Bu en basit anlamda işçi sınıfının temel örgütlülüğü olan sendikalarda örgütlenmesi ile olanaklı olan bir eylemdir. Ev emekçisi kadınların değil sendikalaşmaları en küçük bir araya gelmeleri dahi mevcut koşullarda olanaklı değilken ev işlerinin bir gün yapılmamasında (ki bu zaten mümkün olmayandır, hadi mümkün oldu diyelim) talep nedir? Yani hem greve katılacak kesimler hem grevin hedefi hem grevin talebi hem de grevin tam olarak kime karşı yapıldığı belirtilmeden grev çağrısının yapılması işçi sınıfının en temel silahı olan grevin altını boşaltmaktan, içeriksizleştirilerek tüketmekten ve bu tükenmişliği bir bütün sınıfa taşımaktan başka bir anlam ifade etmemektedir.

MLM'NİN KADININ EV İÇİ EMEĞİNE BAKIŞI

"Kadının ev içi emeğinden kimlerin yararlandığı", "bu emeğin artı değer üretip üretmediği" bu bağlamda "üretken emek" olup olmadığı ve buna bağlı olarak "ücretlendirilip ücretlendirilmeyeceği", "ücretlendirilecek ise bu ücreti kimin ödeyeceği" gibi sorularla çevrelenmiş bu tartışmada, başka birçok tartışmada olduğu gibi yanlış öncüllerden yola çıkmaktan doğan çok yönlü sorunlu bakış açısı var. Yanlış öncüllerden yola çıkmak

derken kastettiğimiz elbette kadının ev içi emeğinin toplumsal ve tarihsel bağlamda incelenmemesidir. Bu bağlam bozukluğu üretim ve yeniden üretim faaliyetinin Marks'ın öğütlediği gibi birlikte düşünülmemesinden ileri gelmektedir. Kadının emeğinin, bedeninin binlerce yıllık sömürsünün nedenini her koşulda biz MLM'ler toplumsal üretim ilişkilerinde ararız ve üretim ilişkilerinin iki temel alanı olan üretim ve yeniden üretim alanını bir bütün olarak değerlendiriyoruz. Her iki alanda ayrıca ve özel inceleme yaparken de bu diyalektik bağın koparılması gerektiğini savunuyoruz. Bunun bir sonucu olarak kadının ev içine hapsedilmesini de küçük aile ekonomisine bağımlı yaşamını da ve bunun bir sonucu olarak maruz kaldığı baskı, saldırı ve sömürüyü de spekülasyonlara değil bilime dayandırıyoruz. Bu açıdan kadının emeğinin ev içinde sömürülme biçiminden bir bütün kadının bu sömürüye mahkûm edilmesine ve bu mahkûmiyetten nasıl kurtulacağına kadar tamamında Marksist bilgi teorisini temel alıyoruz.

Öncelikle kadının ev içi emeğinin niteliğini anlamak için, ne için ve nasıl gerçekleştiğine bakmak gerekmektedir. Kadının ev içi emeği ailenin somut ihtiyaçlarını karşılamaya yönelik olduğu için somut emektir yani kullanım değeri üretmektedir. Kullanım değeri ise insanın yararlılığı ve ihtiyaçlarını karşılamak için yapılan üretimdir. Ev içinde kadının, hane halkının yeniden üretimi için harcadığı karşılıksız emekte, her ne kadar ücretli işte çalışanların emek gücünün korunması ve yeniden üretilmesiyle kapitalist sömürü ilişkisine dolaylı olarak katkı sunmuş olsa da pazara dönük bir üretim olmadığından, yaratılan kullanım değeri de hanenin gereksinimleri için üretilip, hane içinde tüketildiğinden soyut emeğe (toplumsallaşmadığından) dönüşmediğinden artı değer de üretmez. Sadece artı değer üretimine dolaylı katkı sunar. Ücretli işçinin ertesi gün yeniden üretebilmesi için yemek yerken, uyurken harcadığı emek, üretim sürecinin devam ettirilmesi için ne anlama geliyorsa kapitalist üretim ilişkileri içinde kadının ev içindeki karşılıksız emeği de aynı anlama gelmektedir. İşçinin yediği yemek, uyuduğu uyku kendi sınırlarının ve kaslarının ertesi günkü kullanım değerini oluşturmak içindir. Bu bağlamda işçiye yemek yerken ya da uyurken emek harcadığı için nasıl ücret ödenmiyorsa kadına da emeğin yeniden üretimi sürecinde ev içi emeğiyle kullanım değeri yarattığı için ayrıca bir ücret ödenmemektedir. Kısaca, kadının ev içinde harcadığı -karşılık-

sız- emek bir ürün, kullanım değeri ortaya çıkarıp ne kadar yararlı olursa olsun direk artı değer üretmediği için üretken emek değildir. Ev emekçisi kadın ev içinde kendi, ailesi, hane için çalışır doğrudan sermaye için değil. Kadının ev içi emeğinin "görünmez" kılındığı, tüm ailenin bu emeğin kullanım değerinden yararlandığı gibi erkek egemen burjuva-feodal sistemi de beslediği hatta vazgeçilmez dayanaklarından olduğu bir gerçek. Ancak ev içi emeğin ücretlendirilmesine gelince her şey daha karmaşıklaşıyor. Burjuva feodal sistemde bu emeğin ayrıca ücretlendirilmesi olanaklı mı, olanaklı ise nasıl olacağı kaçınılmaz olarak sorulan sorular oluyor. Ancak bu sorular birçok çevre tarafından yeterince yanıt bulamıyor. En temel sorun ücretin neye göre nasıl belirleneceğinde takılıp kalabiliyor. Bu sebeple ücretsiz ev içi emeğin ücretlendirilmesinin de kadın ezilmişliğini, cinsiyet eşitsizliğini, kadının toplumdaki ikincil konumunu çözemeyeceği biliniyor. Bunun en tipik örneklerini ise kadının ücretlendirilen emeğinde görmek mümkün ya da kadınların yüz yıllık "eşit işe eşit ücret" talebinde somutlaştırmak... Ancak buna rağmen ücretlendirme ile ev işlerinin tamamen kadınlara kalacağı düşüncesiyle ücretlendirmeye karşı çıkmak da doğru değil. Ayrıca ücretlendirme konusunda esas önemli nokta şurasıdır. Hâkim sınıflar asgari ücret belirlemelerinde açığa çıktığı gibi bir işçinin ücretini dört kişilik ailenin ölmeden, her gün yeniden üretebilmek için yaşayacak kadar yani açlık sınırında belirlemektedir. Dolayısıyla işçi sınıfının ücretinin içinde üretim ve yeniden üretim alanında bulunan herkesin emeğinin karşılığının verildiği varsayılmaktadır. Bu kapitalizmde ücretin ne olduğunu anlamak açısından önemlidir. Biz esas olarak kadının ev içi emeğinin ücretlendirilmesinden önce kadınların üretim alanlarına çekilmesi mücadelesini temel alan bir rotayı benimsemek görüşündeyiz. Bu bağlamda kadınların yeniden üretim alanlarında ekonomik olarak aileye ve erkeğe bağımlı konumuna son verme mücadelesine atılmayı bu bağlamda bizimki gibi ülkelerde kadınların ev içi emeklerinin ücretlendirilmesi talebinden önce çalışma hakkı mücadelesine ağırlık verilmesi gerektiğini savunuyoruz. Sonuç olarak kadını aile içine hapseden ev işlerinin bıkırtıcılığında bilincini alıklaştıran ve kadına binlerce yıldır dayatılan bu koşullardan kopma yönlü politikalar geliştirmeyi temel bir mesele olarak görüyoruz.

ENTERNASYONAL KOMÜNİST BİRLİK KURULDU

26 Aralık'ta Enternasyonal Komünist Birlik'in kurulduğu açıklandı.

8 Ocak 2022'de yapılan Birleşik Maoist Uluslararası Enternasyonal Konferansı'nın ardından 26 Aralık 2022 tarihinde Enternasyonal Komünist Birlik kuruldu. Komünistlerin Uluslararası Komünist Hareket'te yeniden birleşmesinin hedeflendiğini belirten EKB "Marksizm-Leninizm-Maoizmin ve yenilmez Halk Savaşının solmayan bayrağını yükselten bir savaş makinesidir!" diyerek kuruluşunu açıkladı.

Birleşik Maoist Uluslararası Konferansı'na (BMUK) katılan 15 Marksist-Leninist-Maoist parti ve örgüt yapılan konferansın ardından Enternasyonal Komünist Birlik'in kuruluşunu açıkladı.

EKB'nin yayımlamış olduğu deklarasyonda Lenin tarafından kurulan Üçüncü Enternasyonalin ve Uluslararası Komünist Hareketin (UKH) geleneklerine bağlı kalınarak yeni bir uluslararası Maoist örgüt oluşturmanın önemine yer verildi. Deklarasyonda, "Büyük bir coşkuyla enternasyonal proleterya ve dünyanın ezilen halklarına ilan ediyoruz: Birleşerek yükselteceğimiz üç temel şiarımız şunlardır: MAOİZM, REVİZYONİZME KARŞI MÜCADELE ve PROLETER DÜNYA DEVRİMİ." ifadelerine yer verildi.

Enternasyonal Komünist Birlik "Siyasi Deklarasyon ve Enternasyonal Komünist Birlik İlkeleri" halinde 26 sayfalık deklarasyon metni yayımladı. "Siyasi Deklarasyon ve Enternasyonal Komünist Birlik İlkeleri"nin giriş metninde, "Komünizm tarihin amansız hedefidir, insanlık ona doğru yürümektedir ve bu kaçınılmaz hedefe, bugüne kadar karşılaştığımız tüm iniş ve çıkışlara rağmen ulaşılabilecektir.

"Komünistler, başat görevleri olan komünizme ulaşmak amacıyla, bir parçası oldukları Proleter Dünya Devriminin hizmetinde, iktidarı fethetmek üzere devrim yapmak için Marksist-Leninist-Maoist Komünist Partiler halinde her ülkenin kendi somut koşuluna hâkim olmak ve kendilerini geliştirmek zorundadırlar. 1917'de Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ile açılan, içinde olmaya devam ettiğimiz yeni çağda proleter devrim için komünist bir partinin varlığı belirleyicidir. Marksist-Leninist-Maoist bir komünist parti olmaksızın devrim gerçekleştirilemez, Yeni İktidar fethedilemez ve savunulamaz." ifadelerine yer verildi.

"UKH PROLETARYANIN ÖNCÜSÜDÜR"

Deklarasyon metninde Uluslararası Komünist Hareketin (UKH) önemine değinilerek Marksizm-Leninizm-Maoizm'in önemine vurgu yapıldı: "Uluslararası Komünist Hareket uluslararası proleteryanın öncüsüdür. Uluslararası Komünist Hareket (UKH) için başat sorun hâlâ güçlerin dağınlığıdır ve ana tehlike revizyonizmdir. UKH'nin birliği Marksizme – bugün Marksizm-Leninizm-Maoizme – dayanır ve onun her ülkedeki somut devrim pratiğine ve dünya devrimi sürecine uygulanması temeli ve rehberliği üzerine inşa edilmiştir.

"Başkan Mao bize şöyle demişti: 'Uluslararası komünist hareketin tarihi bize proleter birliğin oportünizme, revizyonizme ve bölücülüğe karşı mücadele içinde sağlamlaştığını ve geliştiğini göstermektedir.' Mevcut dağılma, SSCB ve Çin Halk Cumhuriyeti'ndeki kapitalist restorasyonla birlikte ortaya çıkmış ve Peru'da sağ oportünist çizginin – revizyonist ve kapitülasyonist – (ROL R&C), Nepal'de revizyonist "Prachandizm" ihanetinin ve Devrimci Enternasyonalist Hareket'te (DEH) "Avakyançı" tasfiyeci revizyonizmin ortaya çıkmasıyla ve farklı parti ve örgütlerdeki yeni revizyonizmin diğer tezahürleriyle daha da kötüleşmiştir. Bölünmecilik ve bunu izleyen dağılma, yeni revizyonizmin proleter hareket içinde Marksizmin temel ilkelerine ihanetinin sonucudur."

Enternasyonal Komünist Birlik'in imzacı bileşenleri arasında yer alan 15 Marksist-Leninist-Maoist parti ve örgüt şöyle: "Avusturya (Maoist) Komünist Partisi Kuruluş Komiteleri, Brezilya Komünist Partisi, Şili Komünist Partisi (Kızıl Fraksiyon), Proleter Güç- M-L-M Parti Örgütü Kolombiya, Ekvador Komünist Partisi – Kızıl Güneş, Finlandiya Maoist Komite [Finlandiya], Maoist Komünist Parti (Fransa), Kızıl Bayrak Komitesi [Federal Almanya Cumhuriyeti], Meksika Komünist Partisi'nin Yeniden Kuruluş Komitesi, Norveç Komünist Partisi'nin Yeniden Kuruluş Örgütü, Peru Komünist Partisi, Maoist Komünist Parti (İspanya), İsveç Komünist Birliği, Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist."

ENTERNASYONAL KOMÜNİST BİRLİK'İN KURULUŞU BİRÇOK ÜLKEDE KUTLANDI

Enternasyonal Komünist Gazetesi (CLIC), internet sitesinde, Enternasyonal Komünist Birlik'in (EKB) kuruluşu ve-

silesiyle kutlama eylemlerini gösteren bir dizi fotoğraf yayımladı.

26 Aralık 2022'de kurulan Enternasyonal Komünist Birlik'in ardından birçok ülkede kutlama eylemleri gerçekleştirildi. Kolombiya, Brezilya, Amerika Birleşik Devletleri, Ekvador, Şili, Finlandiya ve Hollanda, Almanya, Norveç'te EKB'nin kuruluşu pankart, afiş ve yazılımlarla kutlandı. Fotoğraflarda EKB bayraklarının çekildiği ve şu sloganın yazılı olduğu duvar yazıları görülüyor:

"Yaşasın Enternasyonal Komünist Birlik!", "Maoizm Altında Birleşin!", "Kahrolsun Revizyonizm!", "Kahrolsun Emperyalist Savaş!", "Yaşasın Dünya Proleter Devrimi!"

LATİN AMERİKA'DA GERİCİ KLİKLERİN DALAŞI VE HALKIN DİZGİNLENEMEYEN ÖFKESİ

Latin Amerika genelinde siyasal şekilleniş birçok ülke arasında benzer ve birbirini etkileyen yönler taşımaktadır. Bu bölgede yer alan ülkelerin sosyo ekonomik ve kültürel derin bağlarının oluşu, siyasal olarak da geniş bir ilişki ve etki ağı oluşturmaktadır. Belirli periyotlar içerisinde iktidarların politik söylem ve yönelimlerinin de benzer şekilleniş içerisinde olduğu görülmektedir.

Latin Amerika, ABD emperyalizminin kapısı sayılacak bir bölge olmasından kaynaklı her zaman emperyalist çekişmelere sahne olmuştur. Latin Amerika halklarına emperyalistleri ve yerli uşakları ağır sömürü ve zor yaşam koşullarını dayatmıştır. Yakın tarihi sürekli olarak başta ABD emperyalizmi olmak üzere emperyalistlerin talan ve saldırıları ile örülü olan Latin Amerika ülkelerinde bu durum halk içerisinde derin bir anti emperyalist damar oluşturmaktadır. Ayrıca Küba ile başlayan devrimci süreçler ve devamında birçok ülkede "sol" ve anti emperyalist söylemleri referans alan iktidarların başa gelmesi ile bir gelenek de oluşmuştur. Bu "sol" iktidarların büyük kısmı daha çok revizyonist karakterde ve "anti-Amerikancı" söylemler ile ortaya çıkmakla birlikte bölgede derin bir devrimci gelenek de mevcuttur. Karşılığında ise son yıllarda özellikle etki alanını genişleten, açık neoliberal yönelimleri ile öne çıkan sistem içi klikler boy göstermektedir.

Peru'da komünistlere yönelik katliam, tutuklama ve halka yönelik baskı ile bilinen faşist Fujimori iktidarı ve sonrasında aktif bir şekilde neoliberal politikaların inşası sağlanmaya çalışıldı. Halk üzerindeki baskı ve sömürü devam ederken, dünya çapındaki süreklileşen krizlerin etkisi ve toplumsal dinamik sebebi ile görece sol görünümlü iktidara ihtiyaç duyan Peru'da 11 Nisan 2021 yılında Pedro Castillo iktidara geldi. Peru'da, Peru Komünist Partisi'nin etkin olduğu ülkenin kuzey bölgesinde, ailesinin komünistlere karşı faşist devlet bünyesinde aktif görev aldığı ve "devriye görevlisi" olarak çalıştığı bilinen bir figür olsa da sol-sosyalist söylemler ile seçimlere katılmıştır. Yoksulluk ve açlığa karşı sokaklarda başlayan yoğun kitle hareketleri üzerinden yükselen Castillo, Alberto Fujimori'nin

kızı ve politik olarak devamcısı Keiko Fujimori'ye karşı seçimi kazandı. Devamında klik çatışmaları sertleşerek devam etti. Castillo, ilk etapta klik çatışmalarını yumuşatabilmek için kabinede birçok rakip kliklere bakanlıklar verirken, açılan bu alan zaman içerisinde kendi aleyhine işledi. Ekonomik ve sosyal hayatta ağırlaşan yaşam koşulları ve katlanılmaz boyutlara ulaşan sömürü ile birlikte sokak hareketlerinde ortaya çıkan yükselme, Castillo'ya olan halk desteğinin de azalmasına yol açtı. 2021 yılında göreve başlamasından bu yana 3 kez yasama yetkisini elinde tutan Peru Kongresi tarafından görevden alınma girişimi ile karşı karşıya kaldı. İlk iki oylamada görevden alınması için yeterli oy yakalanamazken, 1

tamamlayamayan Castillo tutuklandı. Yerine ise yardımcı Dina Boluarte getirildi, ancak bu gelişmelerden sonra halk sokaklara akın etti. Devam eden çatışmalarda onlarca kişi hayatını kaybederken yüzlerce kişi de yaralandı.

Latin Amerika ülkeleri için, rutin sistem içi siyasal yaşamın parçası olan sert klik mücadelelerinin bir diğer yaşandığı alan ise Brezilya'dır. Son yıllarda dünya çapında oldukça bilinen bir figür olan faşist Bolsonaro 31 Ekim'de gerçekleşen seçimlerin ardından iktidardan düştü. Özellikle pandemi döneminde izlediği halk sağlığını hiçe sayan uygulamalar ve söylemler, toprak mücadelesi veren köylülere yönelik yoğun saldırıları, ülke kaynaklarının

tem içi siyasal şekillenişin olduğunu belirtmek mümkündür. Şili'nin son devlet başkanı Gabriel Boric de 2011-2013 öğrenci hareketleri içinden sivrilmiş, anayasa referandumu vaatleri ile bir önceki saldırgan politikalar üzerinden bir politik hat tutturarak Pinaera'dan iktidarı almıştır. Neredeyse tüm Latin Amerika ülkelerinde birkaç dönem açık neoliberal politik söylemler üzerinden iktidarlar kurulmakta, hemen ardından ise "sosyalist" boyalı, "aşağıdan" gelen figürler etrafında şekillenen iktidarlar kurulmaktadır. Bu durum ise yine başta ABD olmak üzere emperyalistlerin bölgeyi açık ve ağır biçimde talan ve tahakküm altında tutma çabalarının, bu sebeple de özellikle halk hareketlerini ve devrimci süreçleri baskılayabilmek adına

sürekli olarak politik yönelim değişikliklerinin bir sonucu olmaktadır. Ayrıca bu bağımlı yapı emperyalizmin yerli uşaklarının da kendi aralarındaki çelişmelerinde sert ve değişken olmasına yol açmaktadır. Emperyalistlerin bir yandan tahakkümünü korumak, bir diğer yandan da olabildiğince sömürü için uygun koşulların sağlanabilmesi adına açık müdahalelerde buldukları görülmekte, ayrıca sömürünün bu derece katmerli oluşu ve bırakılan "kıyımların" sınırlı oluşu, bu ülkelerin bağımlı yapılarını da derinleştirmektedir. Tüm bunlar halklar için ise gün geçtikçe yaşam koşullarının ağırlaşması anlamını taşımaktadır. Kıtanın sürekli olarak geniş halk hareketlerine sahne

olması ise iktidar mücadelesindeki sistem içi kliklerin alacağı rengi de belirlemektedir. Açık neoliberal iktidarlar ile hızlıca ağır sömürü koşulları yaratılarak baskı artırılırken, kitlelerde öfkenin birikmesi üzerine ise bir sonraki seçimlerde "halktan" geldiği lanse edilen "sosyalist maskeli" figürler ortaya çıkmaktadır. Sandıklara katılım oranı fırlamakta, sömürü altında inleyen halkın öfkesi bir biçimde yeniden sisteme uyumlu şekilde törpülenmeye çalışılmaktadır. Devrimci-komünist hareketin zayıflığı, kitlelerin öfkesini ve isyanını örgütlenme noktasındaki yetersizliği buna güçlü bir alan açarken, kitlelerin haklı isyanı da bir şekilde egemenler tarafından sistem içinde eritilebilmektedir. Ancak Latin Amerika ülkelerindeki emekçi halklar güçlü bir devrimci, anti emperyalist damar taşımaktadır.

Aralık'ta yapılan oturumda Kongre, Castillo'nun görevden alınması için yeniden sunulan önergeyi kabul etti. Kabine'de ve Kongre'de muhalif kliklerin üstünlüğü ele geçirmesi ile birlikte bu önerge Castillo tarafından ciddi bir tehdit olarak algılandı ve Kongre'nin feshini açıkladı. Castillo bu girişimi ile Kongre'yi "ülkede bir kongre diktatörlüğünün" önüne geçebilmek için feshedeceğini ve anayasanın yeniden oluşturulacağını belirtti. Bizzat kendisi tarafından ülkede "sağcı" ve "neoliberal" olarak bilinen unsurları kabine ve kongreye yerleştiren Castillo, böylece olağanüstü hal ilan ederek Kongre'yi feshetti. Ancak hızlı bir şekilde kendi hükümetinden gerçekleşen istifalar ve tepkiler ile birlikte, Anayasa Mahkemesi'nin ve Kongre'nin de direnci sebebi ile askeri darbe çekincesi sonucu girişimini

emperyalist tekellere daha pervasız bir şekilde peşkeş çekilmesi ile anılan Bolsonaro dönemi böylece sona erdi. Rakibi Lula da Silva, Peru'da Castillo ile benzer bir şekilde yine sendika kökenli bir aday olarak geçmişte de başkanlık yapmış, ancak 2010 yılında görevi bırakmasının ardından yolsuzluk iddiaları ile 2011 yılında hakkında davalar açılmıştır. Daha sonra bir süre hapis yatmasının ardından 2019 yılında yeniden tahliye olmuş ve Bolsonaro'nun seçim sürecinde en büyük rakibi olarak ortaya çıkmıştır. Seçim sürecinde Lula da Silva'nın en büyük vaatleri arasında Bolsonaro'nun yargılanması ve tüm uygulamaların tersine çevrilmesi yer almaktaydı. Sert çekişmeyi kaybeden Bolsonaro, Brezilya'yı terk ederek ABD'ye yerleşti.

Yine Şili, Arjantin gibi diğer ülkeler de dahil olmak üzere benzer biçimde sis-

ALMANYA'DA KRİZ YÖNETME POLİTİKALARI

Emperyalist-kapitalist sistem, sürekli iç içe geçen çoğul krizler üreten bir sistemdir. 2008 ekonomik krizi geçmiş yıllardan günümüze, yaşanan en uzun ve derin ekonomik durgunluk olarak kabul edilirken, Avrupa Birliği (AB) ekonomisinin de resesyona girmesine sebep olmuştur. AB'nin tümünde ekonomik büyüme gerilerken işsizlik oranları hızla artmıştır. Avrupa Birliği'nde ekonomik hegemonyası tartışılmaz olan Almanya'da da krizin etkileri ciddi biçimde hissedilmektedir. Bu süreçte Almanya'da İstihdam Piyasası ve Araştırmaları Enstitüsü'nün (IAB) gerçekleştirdiği bir çalışmadan çıkan sonuç Alman ekonomisinin 2025 yılına kadar ekonomik krizin etkilerini hissedeceği ve hatta bu etkinin ömrünün beklenenden de uzun sürecek olduğudur.

Almanya Federal İş Ajansı'nın (BA) 2022 Kasım ayı verilerine göre ülkede işsiz sayısı, ekim ayına kıyasla 17 bin artarak 2 milyon 538 bine yükseldi. Ülkede işsizlik oranı yüzde 5,5'tir. Özellikle 2008 krizi sonrası ekonomik büyümeyi hedefleyen politikalarla (istihdamın artırılması, kapitalistlere vergi indirimi, teşvik fonları vb.) krizin patladığı ilk dönemlere göre enflasyon olumlu gibi görünse de istihdamın niteliği göz önüne alındığında bu durumun göreceli olduğu açıktır.

Rusya-Ukrayna Savaşında, Almanya'nın Ukrayna'yı desteklemesi sonucu Rusya'nın doğal gaz akışını kesmesi ile enerji krizi de ortaya çıktı. Almanya'nın 2022 yılı enerji tüketimi bir önceki yıla göre yüzde 4,7 azalarak son otuz yılın en düşük seviyesine geriledi. Almanya hükümeti geçen yaz bu sorunu telafi etmek için kömürle çalışan elektrik santrallerini yeniden faaliyete geçirirken faal olanların da ömürlerinin uzatılmasına izin verdi.

Artan enflasyon yüzünden Almanya'nın gelecek yıl Gayri Safi Yurt İçi Milli Hasılası'nın (GSYİMH) yüzde 0,3 oranında daralması bekleniyor. Almanya Ekonomik Araştırmalar Enstitüsü (IFO), 2023 yılının ilk çeyreğinde ekonomideki gerilemenin yüzde 0,4'e çıkacağı uyarısında bulundu.

Alman Ekonomi Enstitüsü (IW), yap-

tığı son araştırmada Covid-19 salgını ve Ukrayna'daki savaşın 2020-2022 yılları arasında Alman ekonomisine getirdiği mali kaybın 420 milyar euro olduğunu açıkladı.

Yukarıda verdiğimiz ekonomik veriler Almanya'da yaşam şartlarının işçi ve emekçi kesimler açısından her geçen gün daha da zorlaştığını/zorlaşacağını göstermekte. Mayıs ayında ülke genelinde ortalama enflasyon yüzde 7,9'a yükselirken NRW gibi bazı eyaletlerde enflasyon yüzde 8 sınırını aştı. Resmî enflasyon rakamları henüz tek haneli seyredirken işçi ve emekçilerin bütçesine yansıyan ortalama enflasyonun ise en az yüzde 15-17 arasında olduğu tahmin edilmekte.

Özellikle gıda ve akaryakıt fiyatlarında yaşanan zamlar, emekçilerin bütçesine darbe vurmaktadır. Krizden çıkma politikaları egemen sınıflara hizmet ederken işçi ve emekçiler cephesine ise ekonomik-sosyal haklara saldırı ve kemer sıkma politikaları olarak yansımaktadır. İşçi örgütleri uzun süredir kapitalistlere kredilerle sübvansiyon verilmesi yerine ülkenin en zenginlerinden "servet vergisi" alınmasını talep etmekte. Vergi affı ya da indirimi sadece bu sınıflara uygulanırken SPD/Yeşiller/FDP hükümetinin enflasyonun düşük seviyede kalması için ilk aklına gelen işçi ücret zamlarını engellemek oldu. Üç yıldan fazla bir süredir Almanya'daki işçi ücretleri kalıcı olarak yükseltilmedi.

Başbakan Scholz "sıra dışı olan bu adım ülkenin sebatı için" diyerek sendika yönetimlerini açıktan daha yoğun sınıf iş birliğine davet ediyor. 2008'den bu yana defalarca kez "ül-

kenin sebatı" adına sermayenin kasalarına yüzlerce milyar euro aktarıldı. Buna karşın yoksul halka verilen yardımlar donduruldu, emekliler mağdur edildi, reel ücretlerin düşmesine göz yumuldu.

Kriz durumlarında elini taşın altına koyması istenen elbette işçi ve emekçilerdir. Ücretlerinden, kazanılmış haklarından taviz vererek ülke ekonomilerine zor koşullarda yardım etmeleri istenir. İşsizliğin ve yoksullaşmanın geçici olduğu, ücretlerin düşük olmasının dönemseldir olduğu, sermaye sınıfının ülke içerisindeki kârlılığı artar ise ve yeni sermaye girişleri olursa bu zenginleşmeden işçilerin de üstüne düşeni alacağına yönelik propa-

hizmetlerinden eskisi gibi faydalanamama gibi neoliberal politikaların yol açtığı sonuçları bu politikaların dışındaki nedenlere bağlama, başka bir deyişle sistemden kaynaklı sorunları aynı şekilde sistemin mağdur ettiği başka toplumsal kesimlere fatura etme yönelimi içinde olmalarıdır. Yabancı düşmanlığı (zenofobi), göçmenleri ekonomik-sosyal sorunların nedeni olarak gösterme ve islam karşıtlığının (islamofobi) bu hareketlerin söylem ve politikalarında belirleyici olduğu söylenebilir. Bu partiler, neoliberalizmin yol açtığı yıkımı, emekçi halk kitlelerine göçmenlerin-mültecilerin kendilerinin hakkı olan işi, ekmeği gasp ettiği/edeceği biçiminde sunarak, bu işçi-emekçi halk kitlelerinin sorunun gerçek nedenlerini görmesini ve tepkilerini bu politikaların kaynağına yani sisteme yöneltmesini engellemekte ve dolayısıyla düzene karşı tepkileri çarpıtarak emperyalist-kapitalist sömürü düzeninin devamına hizmet etmektedir.

Alman devleti işçi ve emekçiler arasında ırkçı-faşist anlayışları yayıp onların birliğini bozmaya çalışmaktadır. Bir yandan var olan kalifiye işçi eksikliğini kapatmak için geri bırakılmış ülkelerin işçilerine kapılarını açmakta, bu konuda yasaları hayata geçirmektedir. Öte yandan mül-

teci ve göçmenlere yönelik yasaları keskinleştirmekte, mültecileri "güvenli ülke" diyerek savaş olan ülkelere iade etmektedir. İşte Almanya'nın ülke ekonomisinin önemli bileşeni olan göçmenlere reva gördüğü, o çok övündüğü "sosyal devlet" uygulamaları bunlardır.

Diğer ülkelere oranla, görece daha fazla ekonomik ve sosyal haklar sunuyor gibi görünse de "sosyal devlet" bir aldatma retorikidir. "Yoksullukla mücadele" anlayışına dayandırılan sosyal devlet retorikisi, yoksulluğun kaynağını gözden uzak tutarak, adeta yoksulluğun bir doğa yasası olduğuna insanları inandırmaya çalışır. Yoksulluğun asıl kaynağı olan sınıf sömürsünün üzerini örtmeye çalışır. "Hangi sınıfa aitlik" üzerinden yapılmayan her devlet tartışması sermaye düzeninin sömürü çarkının dönmesine hizmet edecektir.

Almanya'dan Bir YD Okuru

EKSİLMEZ SAYIMIZ, ARTAR AZMİMİZ

*Bazı anlar vardır hiç unutulmaz...
Bazı anlar vardır; yaşananlar o anı değerli, anlamlı kılar...*

Hatırlarsınız 2016 baharının 6 Mayıs'ını... Ben de aradan 2 yıl geçmesine rağmen daha dün gibi hatırlıyorum... Sinan ve Rıza yoldaşlar şehit düşmüş, bir grup ise çıkabilmişti o nokta baskınından. İşte o nokta baskınında yaşananları, o nokta baskınından çıkan Çiğdem ve Özlem yoldaşları anlatmak istiyorum size...

Özlem yoldaş katıldığı sene Çiğdem yoldaşın yanında Merkez alanında faaliyet yürüttü. Çiğdem yoldaş alana hâkimdi. Özlem de belli bir düzeyde araziye biliyordu. Özlem'in zorlanmalarında Çiğdem hep vardı. O yüzden Çiğdem yoldaş için Özlem'in; Özlem yoldaş için de Çiğdem'in yeri ayrıydı...

6 Mayıs sabahı her şey normal seyrindeydi... Hafif hafif yağmur yağıyordu. Grupta alana yeni gelmiş olmanın mutluluğu vardı. Gözetlemelerimizi yapıp ateşin başında oturmuştuk. Kahvaltıdan sonra bir süre dinlenip yeniden ateşin başına geldik. Stalin'i anlatan "İktidara Giden Yol" kitabından bir bölüm okuyup üzerine yorumlar yaptık. Sonra Rıza yoldaşın anılarını dinleyip, gülüp şakalaştık. Daha sonra konu yapmak istediğimiz eyleme geldi. Hepimiz heyecanla bu eylem üzerine tartıştık.

Saat ilerledi. Öğleden sonra küçük

bir közün etrafına oturmuş, odun kurutuyorduk. Helikopter sesleri gelmeye başladı. Çiğdem yoldaş hemen yanına Özlem yoldaş olarak görevlecekleri bir yerden dürbün atmaya gitti. Döndüklerinde grubun geri kalanı yağmurlukların iplerini çözmeye başlamıştı. Daha ipleri çözmeden kobralar noktanın yakınına yanaştı. O sırada termal, közün ısısını almasını diye közün üstüne tutulan kampet, köze temas etmiş ve duman çıkmaya başlamıştı. Dumanı fark eden kobralar bulduğumuz noktayı vurmaya başladı. Çiğdem yoldaş, "Hepiniz mevzilenin yoldaşlar, kobra dönüş aldığında yerinizi değiştirin." diye talimat verdi. Bütün yoldaşlar mevzilenip, yer değiştire değiştire eşyaların yanına geldik. Bir ara Rıza yoldaş bana dönerek "Yoldaş sakın ol, çıkacağız buradan." dedi. Ben de "Çıkacağız yoldaş, sakınim ben merak etme." diye cevap verdim. Yoldaşlar çantalarını aldıklarında Sinan yoldaş bixinin başında Çiğdem yoldaşla plan yaptı. Çiğdem yoldaşın yüz ifadesinden Sinan yoldaşın ısrarları karşısında çok zor bir karar vermek zorunda kaldığı belli oluyordu. Sinan ve Rıza yoldaşların savunmada kalıp, grubun geri çekilmesi kararını açıkladıktan sonra Çiğdem yoldaş talimatını verdi. "Yoldaşlar çantalarınızı alın. Koşarak, eğilerek, kobralar üstümüze yanaştığında mevzilene-

rek geri çekiliyoruz..." ardından buluşulacak yeri söyledi ve harekete geçtik.

Grup çantalarını alıp, eğilip koşarak geri çekilmeye başladığında Sinan yoldaş, "Yoldaşlar dikkat edin kendinize, buluşacağız!" dedi, Rıza yoldaş da "Buluşacağız" diye ekledi gülererek. Bu son vedaları oldu yoldaşların. Buluşacağımızı düşünüyor, ona inanıyorlardı savunma görevi için dumanların, kırılan, devrilen ağaçların olduğu yöne giderken...

Kobralar bütün çevremizi vuruyordu. Gittiğimiz her yönde ağaçlar devriliyor kırılmıştı. Hemen mevzilendik, kobralar dönüş aldığında yeniden hareket ettik. En küçük harekete sıkıp, her yer değiştirdiğimizde bir önceki yeri vuruyorlardı. Kobraların Sinan ve Rıza'nın bulunduğu alana yoğunlaştığını gördük. Noktadan bixi sesleri duyuldu. Şimdi yoldaşlarımız da kobraya sıkıyordu. Kobralar, bütün mermilerini yoldaşların üzerine yağıdırıyordu. Bu sırada Çiğdem yoldaş, "Yoldaşlar eğer sağ çıkanımız olursa, bilin ki bu bir ihbardır. Ve bizi tek gören kişi Erkan Doğan'dır. Yoldaşlara söyleyin, hesap sorun!" dedi.

Her şey o kadar hızlı geliyordu ki bir yandan kobraları takip ediyor, ona göre alandan çıkmaya çalışıyor, diğer yandan da bir yanımız Sinan ve

Rıza yoldaşlarla düşmana sıkıyordu. Kobralar 45 dakika boyunca bütün cephanesini boşaltıp olduğumuz alanı tarumar etti. Bu arada skorskyler indirmelerini çoktan tamamlamış, araziye yerleşmişti. Olduğumuz yerden dürbün attığımızda tepelerdeki düşman hareketlerini gördük. Düşman silahlarını kurmuş bekliyordu. Hâlâ düşman çemberinin içindeydik. Havanın kararmasıyla tekrar harekete başladık. Çiğdem yoldaş, arazinin ayrıntılarını kullanıp grubu en güvenli şekilde hareket ettirmeye çalışıyor, çekilebileceğimiz, düşmanın tutmamış olabileceği bir yerden geçirmeye çalışıyordu. Geldiğimiz yer tam da Çiğdem yoldaşın düşündüğü gibiydi; düşman burayı tutmamıştı. Geçtiğimiz hattın ilerisi ve gerisinin tamamen tutulmuş olduğunu görüyorduk.

Akşam yine yağmur başladı. O esnada düşman, yoldaşların olduğu alanı yine taramaya başladı. Silah sesleri yoğundu. Etraf sis ve karanlıktı. Sesiz bir şekilde hareket etmeye çalışıyorduk. Karanlık olmasından kaynaklı arada bir de olsa ses çıkıyor ancak etrafı dinleyerek ilerlemeye devam ediyorduk. Gecenin ilerleyen saatine kadar yürüdük. Uygun bir yer bulup dinlenmek için durduk. Hava aydınlanmadan önce tekrar hareket edip gözetleme yapacağımız bir ormana girdik. Özlem yoldaş dürbünü eline alır almaz "Yoldaşlar, düşman tam karşımızda, ağaçların dibindedir." dedi.

Çiğdem yoldaş hemen dürbünü alıp baktıktan sonra talimat verdi; "Herkes teker teker arayla sürünüp bir ağacın altına geçsin." Geçtiğimiz yerlerden düşmanın başka nerelerde olduğuna baksak da sadece karşımızı görebiliyorduk. Diğer yerlere hâkim değildik. Bu yüzden saatlerce düşmanı izleyerek hareketsiz kaldık. Aslında olduğumuz yerin hemen üstünde de düşmanın olduğunu, oraya hâkim olmadığımız için göremediğimizi sonradan anladık. Düşman geçebileceğimiz bütün hatları tutmuştu. Günün ilerleyen saatlerinde Cobra ve Skorskyler tekrar geldi. Üstümüzü örten az bir yaprak olmasına

rağmen ayrıntılı ve tahmin edilmesi güç bir yer seçmiş olmamız, çok yakınlığımızda olmalarına rağmen düşmanın bizi fark etmemesini sağladı...

Akşam, düşmanın gücünü çekmeye başladığını gördük. Gözetlememizi yaptıktan sonra üzerimizde olan az miktardaki erzaktan ölçülü bir şekilde yiyerek hareket etmeye başladık. Yağmur tekrar başladı. Etraf sis, göz gözü görmez bir havada yürüyorduk. O gün ve ondan sonraki birkaç gün düşmanın gizli birlikleri, arazide pusulamaya çıkmış, geçebileceğimiz yerleri tutmuştu. Amacı nokta baskınından çıkan grubun tamamını imha etmektir. Bu yüzden geçtiğimizi düşündüğü bir alana yeniden operasyon yapmış ve boş çıkmıştı. Birkaç gün daha keşif uçaklarını çalıştırıp arazide yaygın pusulama yaptı. Biz bu arada Sinan yoldaşlarla randevulaştığımız yere gitmiş, onların da gelmelerini bekliyorduk. Bir yandan da kulağımız radyoda, haber takibi yapıyorduk...

Yoldaşların şehit düştüğü haberi yüreğimize kocaman bir taş gibi oturdu. Şimdi kulaklarımızda Sinan ve Rıza'nın "Yoldaşlar buluşacağız" sözleri çınliyordu... Gözler dolu, başlar önde, kimse birbirinin gözlerine bakamıyordu... Çiğdem yoldaş hemen toplandı ve yaptığı konuşmayla içinde olduğumuz duygusal atmosferi dağıtmaya çalıştı. "Yoldaşlar, moralinizi bozmayın. İki yoldaşımızı yitirdik. Yoldaşlarımız bizim savunmamızı alırken şehit düştü. Üzülmeyin, şimdi ağlamanın zamanı değil. Düşman hareketliliği hâlâ devam ediyor. Buradan en güvenli bir şekilde çıkıp yoldaşlarımızın bize devrettiği yerden devam edebilmemizin zamanıdır. Biliyorum hepiniz en az benim kadar düşmana vurmak istiyorsunuz. Ama şu anda düşmana hâkim değiliz, farkındasınız. Böyle durumlarda esas olan gücü korumaktır. Yoksa alacağımız kayıp daha ağır olur. Üstelik düşman, bir grubun çıktığını da biliyor ve bizim çıkmamız için bütün imkanlarını kullanacak. O yüzden sağlam durmalıyız. Ve diğer yoldaşların yanına varmalıyız. Önceliğimiz budur."

Bu süreçte aç da kaldık, susuz da kaldık, çok üşüdük de ama bunların hiçbirini zor gelmemişti bize. En zoru, Sinan ve Rıza yoldaşların çıkıp gelmelerini; "Yoldaşlar düşman bu se-

fer de istediklerini alamadı" demelerini; Sinan yoldaşın "Buluşacağız demiştik, işte buluştuk" demesini beklerken onların şehit düştüğünü öğrenmek, işte en ağırı buydu; kısa bir süre önce yan yana olduğumuz yoldaşları yitirmiş olmanın ağırlığını, beraber gittiğimiz yolu, onlar olmadan dönmenin eksikliği ve ağırlığını yaşıyorduk... Bu acıyı yaşayarak devam ettik yolumuza... Bir yandan da aldığımız haberler yaramızın acısını bir nebze de olsa hafifletiyordu. Sinan ve Rıza yoldaşlar bir yandan ana grubun sağlam bir şekilde çıkması için savunmamızı alırken düşmana darbe de vurmuşlardı. Yoldaşlar savunma-saldırı diyalektiği içinde kendi yaşamlarını yoldaşlarının güvenliği için feda ederken düşmana vurdukları darbeye de iki düşman askerini saf dışı bırakmışlardı.

Bütün bu anlattıklarım, o anda yaşadıklarımızdan küçük bir

Kısa bir süre önce yan yana olduğumuz yoldaşları yitirmiş olmanın ağırlığını, beraber gittiğimiz yolu, onlar olmadan dönmenin eksikliği ve ağırlığını yaşıyorduk... Bu acıyı yaşayarak devam ettik yolumuza...

kaç günlük zaman dilimine ayrıntıda o kadar çok şey sığdırmıştık ki bunları kelimelere sığdırmak çok güç...

Diğer yoldaşların yanına ulaştıktan bir süre sonra yeniden planlama yapıldı. Tüm grup kendini yeniden Merkez alanına önerdi. Ancak komutanlık tarafından grup içinden Çiğdem ve Özlem yoldaşlar alanda yeniden örgütlendi. Sinan ve Rıza yoldaşların bıraktıkları yerden sarıldılar görevlere. Onlar için çok daha zordu ama bu zorluğu bilerek yeniden adımladılar patikaları.

Düşman o yıl Merkez alanına çok yoğunlaştı. Sürekli pusulamalara çıkıyordu... Yoldaşların ihbarcısının cezalandırılmış olması, başta Çiğdem ve Özlem yoldaşlar olmak üzere hepimizde hesap sorma bilincimizi daha da güçlendirmişti. O yıl düşmana hesap soran eylemlerimiz peş peşe geldi. Yoldaşların ölümsüzleş-

mesinden sadece 20 gün sonra, Ovacık'ta Taylan yoldaşın komutasındaki Yusuf yoldaşın da dahi olduğu gerilla birliği, arazide düşmana pusu atarak 4 askeri öldürmüş, yine Hozat'ta Munzur, Zilan ve Ferdi yoldaşların dahil olduğu grubun Pakire Karakolu'na baskın yaptıkları eylemde de 4 asker öldürülmüştü...

HER ŞEHİT, BİR ÇAĞRIDIR HALKIMIZA

Özlem yoldaş, 2014 yılında katılmıştı gerillaya. Genç, heyecanlı ve halkını seven bir yoldaştı. O, çocukluğundan itibaren Partizancıydı. Gerillaya katılarak yaşamını daha anlamlı kılmaya karar verdi. Bir kadın olarak zincirlerinden kopup gerillaya katıldı ve savaşta kadının özne olabileceğini, olması gerektiğini gösterdi. Zilan ve Ekin yoldaşlarla birlikte 2016'da Aliboğazı'nda uçak vuruşunda ölüm-süzleşti.

Çiğdem yoldaş, 2011 yılında gerillaya katıldı. Komutanlaşıp deneyimli bir gerilla oldu. Yaşamda canlı ve aktifti. Askeri deneyimi, ideolojik duruşuyla yoldaşlarına örnekti. Çiğdem yoldaş, kadının özgürleşmesi, örgütlü mücadele yürütmesi için büyük çaba gösterdi. O yoldaşları, halkı ve örgütü için ideal bir komutandı. Nasıl bir komutan olduğunu pratiğiyle gösterdi bize. Nokta baskınında soğukkanlılığını yitirmeden yoldaşlarını çıkarmasını bildi. Sinan ve Rıza yoldaşların kaybı onun için çok ağır oldu. Aynı yılın sonbaharında On ikiler'in kaybindan sonra Çiğdem yoldaş daha fazla görev biçti kendine ve daha fazla sarıldı örgüte, yoldaşlarına ve görevlerine... Savaşta komutanın yeri ve önemini kanıtıdır Çiğdem yoldaşın pratiği.

Ve her şehit, bir çağrıdır halkımıza. Düşmanın saldırılarının çoğalmasıyla aldığımız kayıpların yerinin dolması için bir çağrıdır. Çiğdem yoldaş, son mermisine kadar çatışırken Nergiz yoldaşla birlikte, her mermi savaşı büyütme çağrısı oldu gençlere, kadınlara...

Düşmanın her saldırısı, "temizledik, bitirdik" demesi, gözaltılar, hepsi sindirme politikasından başka bir şey değildir. Biz de diyoruz ki eksilmez sayımız, eksilmez azmimiz. Şehitlerimizden devraldığımız bayrağı en yükseklere çıkarma zamanıdır. Onların yerini doldurma; Çiğdem, Özlem, Nergiz olma zamanıdır.

Asmin (Gökçe Kurban) Haziran 2018/Dersim

DAĞLAR SENSİZLİĞİ HEMEN KABULLENMEDİ...

*Aşka düştüm Cuma
Sana anlatacağım
Gülümsemeni görüyorum
Körpe ince bıyıklarını düzeltirken
O dostça esmer gülüşünü
Dağlar sensizliği hemen kabullenmedi
Uzunca sustular
Gördüm ben
Tağardan vank deresine
Meşe açtığında gör sen
Arıların işleyişi, kelebekler
Keklik yavruları, köyler
Yerin belli olacak biliyorsun
Çokça ölüm, acı yaşadık
Sana anlatacağım çok şey var Cuma
Koca bir kış geçti
Geçmedi şu sızı
Ölünce bedeninde direndi
Kuşatılmıştı Mazgirt
Şimdi Pulan tepesinden seyrederdin
Xıran deresini...*

*Görmelisin Cuma
İyi bir devrimci olduğun
Dilden dile dolaşıyor
Hele ki bu zamanda
Nasıl bir yürekte taşıdığı
Şiirler yazacak kadar naif
Ateşli silahlar karşısında iyi bir partizan
Yendin sen ölümü Cuma
Adın tarihimizin bir parçası artık
Loy loy gel gör ki seni hatırlatacak
Dersimin her bir yanı
Seninle başlayıp seninle biten onca şey
Kimseler bilmeyecek ne acı
Bir kaya dibine koyduğun notu
Yaşadığın güzel bir anı
Kimseler bilmeyecek
Dağlar sensizliği kolay kolay kabullenmez
Susarlar bir zaman
Şiirin açar yeni patikaları
Ses gelir, ses gelir yeniden
Duyuyor musun Cuma?*

*İnsan çabuk unutuyor
Aşklar, yaşanmışlıklar
Unutuluyor bir gün
Ama kavga öylemi Cuma
Yaşıyorsun hep...*

Bir Partizan Okuru

KAVGADA

ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Ali Haydar Yıldız: Elazığ'ın Palu ilçesi Erturan köyünde doğdu. Gençliğin mücadelesinde yer aldı. Çeşitli milliyetlerden Türkiye halkını kurtuluşa götürecektir yegâne güç olarak inandığı Proletarya Partisinin kurucuları arasında yer aldı. Halk Ordusunun ilk komutanı olarak Vartnik'te girdiği çatışmada 24 Ocak 1973'te şehit düştü. Proletarya Partisinin ilk şehidi olarak devrim ve komünizm mücadelesinde yerini aldı.

“Tarih 24 Ocak 1973... irkilerek ayağa fırlayan Ali Haydar, eğik durumda kömden dışarı fırladı. ‘Yaklaşın, yaklaşın diye bağırarak fitilini sigarayla ateşlediği bombayı savurdu. Patlamanın yarattığı şok çok derin oldu... Peş peşe çığlıklar koptu. Askerler geri çekildi. Askerler tekrar saldırıya geçti. Altınbilek en öndeydi. Kırmayla bir el daha ateş etti. Diğerleri, otuz metre ilerlemişlerdi. Eve girmesinden dolayı en arkada kalmıştı. Kömden on beş metre kadar uzaklaşan Ali Haydar, korkunç ve sıcak bir hançer yemiş gibi yüzüstü düştü. Kalkmak istedi, iniltiyle başı kara gömüldü...” (TOHUM romanından)

İki kırma ile zulme başkaldıran bu insanlar, geleceği elleriyle, yürekleriyle, bilinçleriyle yaratmanın destansı mücadelenin önderleri oldular. Halka inancın, güvenin zedelediği, kendine güvenin sarsıldığı, olanaklar içinde olanaksızlıkların yaşandığı günümüzde Ali Haydar Yıl-

dız, Proletarya Partisinin ilk şehidi ve Halk Ordusunun ilk komutanı olarak, mücadelesini sürdürenlerin yolunu aydınlatarak ölümsüzleşti.

Meral Yakar: Gaziantep Nizip doğumlu olan Meral Yakar (Kinem), öğrenimi nedeniyle gittiği İstanbul'da öğrenci gençliğin akademik-demokratik mücadelesinden etkilendi ve kısa sürede bu mücadele içinde yerini aldı. Meral Yakar'ın devrimci düşüncelerle bütünleşmesi zor olmadı. O, bu düşünceleri özümledikten sonra, devrimci mücadelenin en ön saflarında yer almak için büyük çaba gösterdi.

İbrahim Kaypakkaya önderliğinde ideolojik ve siyasi olarak PDA revizyonistlerine ve her türden oportünistlere karşı yürütülen yoğun siyasi mücadelede ve patron-ağa devletine karşı yürütülen şanlı mücadelede Proletarya Partisi saflarında yer alarak mücadelesine devam etti ve Proletarya Partisinin ilk kadın üyesi olmuştur. Halka, devrime ve partisine olan bağlılığını, inancını yürüttüğü fedakârca faaliyetlerinde ortaya koydu.

Meral Yakar 22 Ocak 1973 tarihinde İstanbul'da kaldıkları bir evde yoldaşının elindeki silahın kaza sonucu ateş almasıyla yaralandı. Yarasının ağır olmasından kaynaklı hastaneye kaldırılan Meral Yakar'ı tanıyan devletin işkenceci katilleri yaralı haldeyken onu sorguya aldı. Meral Ya-

kar Proletarya Partisinin direniş geleneğinin ilk mihenk taşlarından birini döşedi. İşkenceciler hastanede yaralı halde sorguya aldıkları Meral Yakar'ı 25 Ocak 1973 tarihinde katletti. Meral Yakar Proletarya Partisinin ve Türkiye Devrimci

Hareketinin, TKP üyesi Maria Suphi'den sonra ölümsüzleşen ilk kadın şehidi olmuştur.

YEL DAĞI ŞEHİTLERİ

1993 yılının ocak sonlarında üslenme alanının deşifre olması ve düşmanın hava taarruzuna maruz kalmaları üzerine yer değiştirmek zorunda kalan 50 kişilik gerilla birliği Yel Dağı'nda bir destan yarattı. Munzur'u aşmak için yola düşen Halk Savaşçıları kış koşullarında zorlu bir mücadele daha verdi. Bu mücadelede 21 Ocak'ta Zeki Peker, 22 Ocak'ta Erkan Fener ve Ali Demirdağ donarak şehit düştü.

Zeki Peker: Erzurum doğumlu olan Zeki Peker İstanbul'un 1 Mayıs Mahallesi'nde gecekondu yıkımı ve devlet terörüyle karşılaştı. 14 Ekim 1992 yılında Proletarya Partisi'nin 4. Konferans kararları ve yönelimine uygun olarak Halk Ordusuna katılmaya karar verdi. 22 Ocak 1992 yılında Yel Dağı Direniş Destanı'nda donarak şehit düştü, kısa ama yiğitçe gerilla yaşamıyla yoldaşlarına örnek oldu.

Ali Demirdağ: 1966 Dersim Merkez Haceri doğumlu olan Ali Demirdağ, küçük yaşta ailesiyle beraber İstanbul'a göç etti. Lise yıllarında Proletarya Partisine sempati duyup, üniversite yıllarında aktif bir Komsomol militanı oldu. Cerrahpaşa Tıp Fakültesi son sınıfa kadar öğrenim gören Demirdağ, tutkun olduğu dağlara ve devrim sevdasına, Dersim dağlarının Doktor Hü'sü olarak katıldı.

Erkan Fener: 1971 Dersim Dinar köyünde dünyaya gelen Erkan Fener, Yel Dağı Direniş Destanı'nda Dersim'in koynunda şehit düşen bir gerilla olarak umudu büyüyenlerin arasındaki yerini aldı.

Nesibe Kaş: Proletarya Partisinin düşünceleri ile '80'li yılların başında tanıştı. 1984 yılında yapılan bir operasyonda ilk gözaltısını yaşadı. Gözaltında tutulduğu Gayrettepe'de yaşadığı işkencelere rağmen “ser verip, sır vermeme” ilkesine sadık kaldı ve acizlik içerisinde bıraktığı düşman onu serbest bırakmak zorunda kal-

dı. Eşinin tutuklanarak Metris Hapishanesinde tutsak edilmesinin ardından sıkıyönetim mahkemeleleri ve hapishane önlerinde yapılan eylemlerin aktif öznelerinden oldu. Bu süreç devrimcileşmesine ve örgütlenmesine giden sürecin de başlangıcı oldu. 1989 yılında ikinci kez yine işkencecilerle karşı karşıya kaldı. Sorgu sürecini yine suskunluğuyla direniş alanına çevirdi. Her türlü işkencelerin yanında, karnında taşıdığı bebeği dahi katleden düşmana taviz vermedi. Sağmalcılar Hapishanesinde kısa bir tutsaklık süreci yaşadıkdan sonra tahliye edildi. Çeşitli alanlarda görev alan Nesibe Kaş, en son PŞTA (Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri) faaliyetçisi iken kanser hastalığına yakalandı. Bu sürece kadar PŞTA faaliyetinin aktif öznelerinden idi. Halkına, yoldaşlarına, partisine ve devrime güvenin, inancın, bağlılığın, simgelerinden olarak 23 Ocak 2015 tarihinde yakalandığı kanser hastalığından dolayı ölümsüzlüğe uğurlandı.

HAZRO ŞEHİTLERİ

24 Ocak 1981'de Diyarbakır Hazro'da bir ihbar sonucu atılan pusuda Haydar Aslan ile İhsan Parçacı uzun süren bir çatışma sonucunda şehit düştüler. İhbarcı Kırmataş köyü muhtarı daha sonra Halk Ordusu gerillaları tarafından cezalandırılmıştır.

YUSUFELİ ŞEHİTLERİ

Yusufeli Karakolu'nu basmaya karar veren Halk Ordusu gerillaları ile faşist TC ordusu arasında çıkan çatışmada Erhan Öztürk, Hasan Özdoğan, İhsan Şimşek ve Muharrem Kaya şehit düştüler.

Haydar Sönmez: 1957 Dersim Mazgirt Yetimoğlu köyünde doğan Haydar Sönmez (Altındış) iş birlikçi olduğu için cezalandırılan Hasan Demirpençe'yi öldürdüğü iddiasıyla gözaltına alınarak Şubat 1982'de katledildi.

Salih Güneş: 1976'da Tarsus'ta bir fabrikada montajcı olarak çalışan Salih Güneş, fabrikadaki siyasi faaliyetlerinden dolayı uzaklaştırıldı. 1978'de Proletarya Partisi saflarına katıldı. 12 Eylül sonrası gözaltına alınarak çeşitli işkencelerden alınıp çıktı. Hapishanedan çıkar çıkmaz gerilla bölgesinde faaliyete başladı. 1 Şubat'ta Dersim'den yeni görev alanı olan Çukurova'ya giderken geçirdiği bir trafik kazası sonucu ölümsüzleşti.

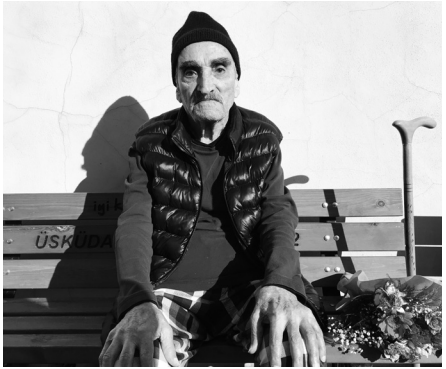
lizm ve Komünizm!" sloganları atıldı. Frankfurter Tor'dan başlayıp anıt mezarlığın bulunduğu Friedhof Friedrichsfelde'ye kadar 5,5 km yolu sloganlar, konuşmalar ve devrimci marşlarla

kat eden binlerin toplandığı mezarlık önündeki meydanda, Enternasyonal Komünist Birlik korteji "Kazanacaksa Devrim Önderimiz İbrahim" andını hep birlikte okuyarak, "Yaşasın Partimiz TKP/ML" sloganlarını haykırdılar.

Meydanda yapılan konuşmada revizyonizm, tasfiyecilik ve düzen içi politikalarla kitlelerin devrimci enerjisini burjuvaziye yedekleyen yaklaşımlar teşhir edildi. Komünizm için ölüm-süzleşenlerin bayrağını taşıyan Mark-

sist-Leninist-Maoistler olarak enternasyonal proletaryanın öncülerinin oluşturduğu birliğin tarihsel önemine vurgular yapıldı.

Demokratik Halk Devrimi'nin yapı taşları anıldı

Her yıl ocak ayının son haftasında örgütlenen Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası kapsamında birçok şehit ve tutsak aileleri ziyaret edildi, mezar anmaları gerçekleştirildi.

Proletarya Partisi'nin yarım asırlık mücadele tarihi boyunca şehit düşmüş her devrimci, komünist Demokratik Halk Devrimi'nin temelini sağlamlaştırırken bayrağı devralanları onları anmaya, devrimci yaşamlarından öğrenmeye devam ediyor.

Anadolu Yakasında Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri ve Partizan tarafından gerçekleştirilen ev ziyaretlerinde mücadelede şehit düşenler anılırken şehitlerin mücadeleye katılma nedenleri, yaşamı ve dünyayı devrimci temelde yorumlayarak yaşamlarını da devrimci bir temelde örgütlediklerine dair vurgular yapıldı. Mücadelenin devam ettiğini ve bu köhnemiş düzen yıkılana kadar da devam edeceği belirtildi. Tam da bu kapsamda ailelerin mücadeleye omuz vermeleri gerektiğini, evlatlarının bıraktığı yerden devralanlarla birlikte yürümeleri

gerektiğinin altı çizildi.

Dudullu Huzur Mahallesinde bulunan şehit ve tutsak ailelerine ziyaretler gerçekleştirildi. Proletarya Partisi şehitlerinden Efendi Diril'in ve devrim şehidi Ali Rıza Sabur'un yakınları ziyaret edildi.

Sarıgazi'de ise Ahmet Kargin'ın annesi Leyla Ana'ya gerçekleştirilen ziyarette Leyla Ana oğlunun çocukluğuna dair anlatılarda bulundu. Leyla Ana, oğlunun bütün yoldaşlarını Ahmet'in yerine koyduğunu söyleyerek onun paylaşımcı yanlarına, fedakârlıklarına vurgu yaptı.

Ankara Gar Katliamında ölümsüzleşen Güney Doğan'ın annesi de ocak ayı vesilesiyle ziyaret edilen ailelerden birisi oldu. Faşizmin zulmü altında katledilen her devrimci, demokrat ve yurtseveri anma, şehitleri sahiplenme üzerine sohbetler gerçekleştirildi.

Kartal'da da Dilek Polat'ın abisi Metin Polat ziyaret edilerek gündeme ve güncel sorunlara dair sohbetler gerçekleştirildi. Ziyaretler sırasında PŞTA Ocak Ayı Bülteni, Yeni Demokrasi Gazetesi'nin yeni sayısı şehit yakınlarına ulaştırıldı.

Ev ziyaretlerinin yanı sıra mezar anmaları gerçekleştiriliyor. Dudullu Mezarlığı'nda bulunan Bülent Ertürk mezarı başında anıldı. Kısa yaşamı ve mücadelesi anlatılan Bülent Ertürk şahsında devrim ve komünizm şehitleri için saygı duruşunda bulunuldu.

İhlamur Kuyu Mezarlığı'nda bulunan Nesibe Kaş'ın mezarını da ziyaret edilerek bir anma gerçekleştirildi.

İstanbul Cebeci Mezarlığı'nda bulunan Dilek Polat ve Murat Arıcak'ın mezarları ziyaret edilerek anma gerçekleştirildi.

İstanbul Avrupa Yakasında Topkapı Mezarlığı'nda bulunan Proletarya Partisi kadrolarından Ahmet Muharrem Çiçek, Mehmet Zeki Şerit, Cemil Oka'nın mezarları ziyaret edildi. Ahmet Muharrem Çiçek'in mezarı başında Partizan adına bir konuşma yapıldı. Konuşmada, "Onların mücadelesini daha ileri taşımamızın ne kadar önemli olduğu bir dönemden geçiyoruz. Düşmanın dört bir yandan devrimci-demokratik mücadelelere saldırılarını çoğalttığı ve bununla birlikte devrimci cephede de gerilemelerin yaşandığı bir dönemde olduğumuzu biliyoruz. Ancak tüm bunlara rağmen sınıf mücadelesinin olanaklarla, mücadelelerle ve direnişlerle dolu olduğu bir süreçten de geçiyoruz. Tam böylesi bir süreçte düşmana silahını kırıp vermeyen, düşmana karşı bilinci bu kadar net olan ve bu bilincin halkına bağlılığını ortaya koymuş Ahmet Muharrem Çiçek'i tüm devrimci duygularımızla anıyoruz. Yoldaşlarımızın sadece düşüncelerini taşımak değil aynı zamanda onların düşüncelerini yaşama ve pratiğe uygulamakla ilgili sorumluluğumuz var.

Bugünkü görevimiz de kavgaya cüretle, cesaretle ve korkusuzca atılmak gerekiyor. Onların ideallerini ve kavgasını sürdürdüğümüzü bir kez daha yineliyoruz." ifadelerine yer verildi.

Ermeni Balıklı Mezarlığı'nda bulunan devrim şehidi Manuel Demir'in mezarı ziyaret edilerek anma gerçekleştirildi.

ELAZIĞ'DA AİLE VE MEZAR ZİYARETLERİ GERÇEKLEŞTİRİLDİ

Elazığ'da Parti ve Devrim Şehitlerini Anma Haftası vesilesiyle mezar ve aile ziyaretleri gerçekleştirildi.

Elazığ Asri Mezarlığı'nda yer alan Proletarya Partisi'nin şehit düşen 3. Genel Sekreteri Kazım Çelik ve Müslüm Emre, Huseynik köyünde bulunan Proletarya Partisi'nin ilk şehidi Ali Haydar Yıldız ile Gülmez mezarlığında bulunan Murat Tekgöz'ün mezarları ziyaret edildi. Karanfil bırakılan mezarlarda yapılan konuşmalarda bugün Proletarya Partisi şehitlerine sahip çıkmanın önemine vurgu yapıldı.

Mezar ziyaretlerinin ardından Aziz Süer, Ersin Erel, Murat Tekgöz, Hataylı Balcı, Halil ve Nuray Laço'nun aileleri de ziyaret edildi.

Berlin'de LLL yürüyüşü binlerce kişinin katılımıyla gerçekleştirildi

ALMANYA- Ocak ayı içerisinde ölümsüzleşen enternasyonal proletaryanın ustalarından Lenin yoldaş ve Alman burjuvazisi tarafından katledilen komünist önderlerden Rosa Luxemburg ile Karl Liebknecht anısına her yıl düzenlenen LLL (Lenin, Luxemburg, Liebknecht) yürüyüşü, 15 Ocak 2023 Pazar günü Berlin-Frankfurter Tor'da binlerce kişinin katılımıyla gerçekleştirildi.

104 yıl önce Alman emperyalizmi tarafından hunharca katledilen Alman proletaryası ve dünya devrim mücadelesinin önderleri Karl Liebknecht, Rosa Luxemburg ve enternasyonal

proletaryanın ustası Lenin'i anmak için düzenlenen kitlesel eylemde Enternasyonal Komünist Birlik'in kuruluşunun yarattığı coşkuyla Marksist-Leninist-Maoist çizgideki devrimci ve komünist güçler birlikte ortak kortejde yürüdüler.

Onlarca devrimci yerli ve göçmen kökenli örgütün katıldığı bu yılki yürüyüşte emperyalist savaş karşıtlığı üzerine konuşmalar ve sloganlar ağırlık taşıdı. Alman emperyalist devletinin Ukrayna- Rusya savaşındaki rolü, silah desteği teşhir edildi. Emperyalist haksız savaşlara karşı devrimci mücadelenin yükseltilmesi ve devrimlerle

sosyalizmin gerçekleştirilmesi çağrıları yapıldı.

Enternasyonal Komünist Birlik (EKB) MLM parti ve örgütlerin önünde yer aldı. TKP/ML İngilizce ve Türkçe pankartlar ile kortejde yerini aldı. Lenin, Liebknecht, Luxemburg'un fotoğrafları taşınırken ayrıca Filipinler Komünist Partisi kurucu önderi Sison'un, Peru Komünist Partisi başkanı Gonzalo'nun fotoğrafları eylemde taşındı.

Enternasyonal Komünist Birlik (EKB) kortejinde "Kahrolsun Emperyalist Savaşlar! Yaşasın Proleter Dünya Devrimi Mücadelesi!", "Yaşasın Enternas-

yonel Komünist Birlik!", "Kahrolsun Revizyonizm!", "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!" pankartları ile orak çekiçli EKB ve TKP/ML bayrakları taşındı. Almanya Partizan ve Almanya Kızıl Bayrak Komitesinin oluşturduğu yüz kişilik kortej canlı ve dinamik bir şekilde Almanca ve Türkçe olarak "Yaşasın Marksizm-Leninizm-Maoizm!", "Yaşasın Partimiz TKP/ML!", "Yaşasın Halk Savaşı!", "Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!", "Marks, Engels, Lenin, Stalin, Mao Viva, Viva, Viva!", "Önderimiz İbrahim Kaypakaya!", "Kahrolsun Emperyalizm! Yaşasın Yeni Demokratik Devrim, Sosya-

yazının devamı 23. sayfadadır

YENİ DEMOKRASİ
MÜCADELESİNİN GÜR SESİ!

OKU OKUT!

[yenidemokrasi1](#)

[ydemokrasi11](#)

yenidemokrasigazetesi@gmail.com

[yenidemokrasi](#)

[yenidemokrasi31.net](#)

Özgür Gelecek İçin **Yeni Demokrasi Gazetesi** Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Tuba Apaydın Yayın Türü: Yaygın Süreli

Yönetim Yeri: Kamer Hatun Mah. Al Hatun Sok. No:6 Daire:3 Beyoğlu/İstanbul İletişim: 0212 534 54 76- yenidemokrasigazetesi@gmail.com

Baskı: Alesta Ajans Basım Medya ve Bilgi Teknolojileri San. Tic. Ltd. Şti Davutpaşa Cad. Güven İş Merkezi B Blok, 1 Kat, No: 349 Zeytinburnu/İst-0212 501 21 20